

ኦርቶዶክሳዊ የክርስቶስ ደቀ መዝሙርነት

«በጎኛ ድምጺን ይሰማሉ እኔም አውቃቸዋለሁ
ይከተሉኝማል፤ እኔም የዘላለም ሕይወትን
እሰጣቸዋለሁ፤...» ቱሐ. 10+27-28

ይህን መጽሐፍ ያለ አሳታሚው ፈቃድ በሙሉም ሆነ በክፍል
አባዝቶ መሸጥ አይፈቀድም፡፡
መብቱ በሕግ የተጠበቀ ነው © 2003 E.C
የመጀመሪያ ፅቅም ሐምሌ 2003 ዓ.ም.

መታሰቢያነቱ

ለኢትዮጵያ ኦርቶዶክስ ተዋሕዶ ቤተ ክርስቲያን የነገረ
መለኮት ትምህርት ቤቶች ምሩቃን አገልጋዮች፡፡

ስለ መጽሐፉ አስተያየት ወይም ለማሰራጨት ጥያቄ
በኖርዎ በሚከተለው አድራሻ ይጠቀሙ.

091-203 66 09
091-302 97 98
091-111 72 26

>4 14299

Email : getachew.terefe@yahoo.com
አዲስ አበባ፡ኢትዮጵያ

መግቢያ.....	1
ምዕራፍ አንድ	
የደቀ መዝሙር ትርጉም	4
1. ደቀ መዝሙር ማለት ምን ማለት ነው?.....	4
2. ደቀ መዝሙርነት አምላያን ማፍራት ነው.....	6
3. የኢየሱስ ክርስቶስ ደቀ መዝሙርት.....	9
ምዕራፍ ሁለት	
የደቀ መዝሙር አስፈላጊነት.....	21
1. የኢየሱስ ሞትና ትንሣኤ ምንን ያሳያል?.....	22
2. ደቀ መዝሙርት የወንጌል ባለ ዐደራዎች ናቸው.....	24
ምዕራፍ ሦስት	
1. ክርስቲያን ሁሉ ደቀ መዝሙር እንዲሆን ተጠርቷል.....	27
2. እንዴት ክርስቲያን ወደ ደቀ መዝሙርነት ይደርሳል?.....	31
2.1. ኢየሱስ ክርስቶስን በማወቅ.....	32
2.1.1. የእግዚአብሔርን ቃል በማወቅ	33
2.1.2. በእምነት በመኖር.....	35
2.1.3. ከእግዚአብሔር ጋር ሕብረት ማድረግ.....	35
2.1.4. ምስጢራዊ ቤተ ክርስቲያንን በመካፈል.....	36
2.1.5. የአባቶች እርአያነት.....	37
2.1.6. የሰሙትን ቃል መታዘዝ.....	38
ምዕራፍ አራት	
የደቀ መዝሙር ምልክቶች.....	40
1. የትሕትና ሕይወት.....	43
1.1. ትሕትና ራስን ባዶ ማድረግ ነው::.....	43
1.2. ትሕትና የአገልጋይነት መንፈስ ነው::.....	44
1.3. የክርስቶስ ትሕትና	45
1.4. ትሕትና ለክርስቲያን የሚሰጠው ጥቅም ምንድን ነው?.....	48
2. በቃሉ የሚኖር ነው::.....	52
2.1. መጽሐፍ ቅዱስ የእምነታችን መሠረት ነው.....	52
2.2. የእግዚአብሔርን ቃል የማወቅ ጥቅም	54
2.3. በቃሉ ለመኖር የሚያስፈልጉ መሠረታዊ ነገሮች.....	59

2.4. የቃሉ አገልጋይ ደቀ መዝሙር መለያዎች.....	61
2.5. ቃሉን ስንሰማ ልናሳተውላቸው የሚገቡን መሠረታዊ ያን ነገሮች.....	65
2.6. የእግዚአብሔርን ቃል መታዘዝ በረከትን ያስገኛል.....	67
2.7. የእግዚአብሔርን ቃል አለመታዘዝ ርግማገን ያመጣል.....	67
2.8. በእግዚአብሔር ቃል ላይ ልናደርግ የማይገቡን ነገሮች.....	67
3. ፍቅር	
3.1. ፍቅር ማለት ምን ማለት ነው?.....	70
3.2. የእግዚአብሔር ፍቅር.....	70
3.3. ለእግዚአብሔር ፍቅር የምንሰጠው መልስ.....	72
3.4. ዐዲሱ ትእዛዝ.....	75
4. ምንደኛ ያልሆነ	
4.1. የገንዘብ ጥቅም	79
4.2. ገንዘብን መውደድ.....	80
4.3. ገንዘብ ማንነታችንን ያሳያል.....	80
4.4. የገንዘብ ኀይል	81
4.5. ምንደኛነት.....	82
5. ፍሬያማነት	
5.1. ፍሬ የማንነት መገለጫ ነው.....	89
5.2. ፍሬ መንፈሳዊ ባሕርይ ነው.....	89
5.3. እንዴት ፍሬ ማፍራት ይቻላል?.....	90
5.4. የመንፈስ ቅዱስ ሥራ.....	94
6. ይቅር ባይ	
6.1. ምሕረት ማድረግ የእግዚአብሔር ባሕርይ ነው.....	97
6.2. ቤተ ክርስቲያን የምሕረት ቤት ናት.....	99
6.3. ይቅር ማለት የክርስቲያን ባሕርይ ነው.....	100
7. መስቀሉን የሚሸክም	
7.1. መስቀል ምንድን ነው?.....	103
7.2. መስቀል ክርስቶስ.....	103
7.3. መስቀል ክርስቲያን.....	104
7.4. ክርስትና መስቀል መሸክም ነው.....	105
7.5. ለመስቀሉ የምንሰጠው መልስ	105
7.6. ክርስቲያን ለምን መስቀል ይሸክማል?.....	107

ምዕራፍ ዐምስት

የደቀ መዝሙር ዐላማና ተግባሮች

1. የደቀ መዝሙር ዐላማ.....	112
2. የደቀ መዝሙር ተግባሮች.....	118
2.1. መላክ (መሄድ)	118
2.2. መስበክ.....	118
2.3. ማስተማር.....	119
2.4. የራስን አምላክ ማፍራት.....	120
ማጠቃለያ.....	121

መግቢያ

በኅጢአቱ ምክንያት ከክብሩ የወደቀው የሰው ልጅ ሁለት ታላላቅ መንፈሳውያን ችግሮችና ፍላጎቶች እንደ አሉት ይታወቃል። አንደኛ በኅጢአቱ ምክንያት ከእግዚአብሔር ከፈጣሪው ጋር መጣላቱ ሁልጊዜ ሰላም ስለሚነሣው ከአምላኩ ዘንድ ይቅርታ ለማግኘት ያለው የልቡ መሻት ነው። ሁለተኛው ደግሞ ይቅርታ ካገኘ በኋላ በቀረው የሕይወት ዘመኑ እግዚአብሔርን ደስ እያሰኘ የሚኖርበትን የተቀደሰ ሕይወት ለመኖር መሻቱ ነው። የሰው ልጅ በኅጢአቱ ምክንያት የሕሊና ዕረፍት ከማጣቱና ግራ ከመጋባቱ ባሻገር ብቸኛነት ስለሚሰማው ለነፍሱ የሚያስፈልገውን ነገር ለይቶ መገንዘብ ባይችልም፤ በማወቅም ይሁን ባለማወቅ እነዚህን ነገሮች ለማግኘትና ለመሆን ሁልጊዜ ይመኛል።

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስም እነዚህን የሰው ልጆችን መሻቶች ተመልክቶ ለሁለት ዐበይት ችግሮች መፍትሔ ለማምጣት ከሰማያዊ ክብሩ ዝቅ ብሎ በሥጋ ከእናታችን ከድንግል ማርያም እንደ ተወለደና ሥጋ እንደ ለበሰ የቤተ ክርስቲያን ሊቃውንት ይስማሙበታል። ይኸውም አንደኛ ሁሉም በድለዋል የእግዚአብሔርም ክብር ነድሎአቸዋልና (ሮሜ 3፥23) እንደሚል፤ በኅጢአቱ ምክንያት ከክብሩ የወደቀውንና የጠፋውን የሰውን ልጅ ወደ ቀደመው ክብሩ ለመመለስ ሲሆን፤ ሁለተኛ እግዚአብሔር አስቀድሞ የፈለገውን ለሰው ግን ያልተቻለውን አምላኩን ደስ የሚያሰኝ የሕይወት አኗኗር ምን ዐይነት እንደ ሆነ ምሳሌና አብነት ሆኖ ሊያሳየው መጣ።

ከዚህ በመነሣት ክርስቲያን ማለት በኢየሱስ ክርስቶስ የመስቀል ሞትና ትንሣኤ አምኖ በመጠመቅ ኅጢአቱ ይቅር የተባለለትና የእግዚአብሔርን የጸጋ ልጅነት ያገኘ ማለት ነው። በሌላ አባባል በአጻም መተላለፍ ምክንያት ዐጥቶት የነበረው የልጅነት ሀብት በክርስቶስ የተመለሰለት (ዮሐ.1፥12፤1ዮሐ.3፥1)፤ ኅጢአቱ ይቅር የተባለለትና ከእግዚአብሔር ጋር የታረቀ ማለት ነው (ቆላ. 1፥22)። ፤በተጨማሪም በሕይወት ዘመኑ እንደ እግዚአብሔር ልጅነቱ

ክርስቶስን እየመሰለ አርአያነቱን ተከትሎ እምነቱን በሥራ እየገለጠ ልጅነቱን ጠብቆ ፈለጉን የሚከተልና (1ጴጥ.2:21) እግዚአብሔርን ደስ እያሰኘ የሚኖር ማለት ነው(1ዮሐ.2:6)።

ብዙ ወገኖቻችን ኢየሱስ ክርስቶስ ለምን ወደዚህ ምድር እንደ መጣ የተሟላ ዕውቀት ያላቸው አይመስልም። ዕውቀት አለን ከሚሉ ወገኖቻችን ቢሆን አብዛኞቹ ከአራንነቱ ባሻገር ኢየሱስን እየመሰሉ መኖር ማለት ምን ማለት እንደ ሆነ በቂ ዕውቀትና መረዳት ስለሌላቸው የክርስቶስን የኑሮ አርአያነት እየተለማመዱት ነው ብሎ ለመናገር የሚያስችልና የሚያስደፍር አይደለም።

በዚህ መጽሐፍ ውስጥ ኢየሱስን እየመሰሉ መኖር ማለት ምን ማለት እንደ ሆነ የሚያስነዝበውን ቃል ደቀ መዝሙር በሚል ርእስ ሥር መመልከቱ ተገቢ መስሎ አግኝቼዋለሁ። ይሁን እንጂ ክርስቲያን የሚለውንና ደቀ መዝሙር የሚለውን ሁለቱንም አባባሎች በተጓዳኝ መጠቀሙ ከጽሑፉ ዐላማ አንጻር ተገቢ መስሎ አይቼዋለሁ። በሁለቱም አባባል በእምነት የተገኘውን ክርስቲያናዊ ልጅነት ምን እንደ ሆነ ትርጉሙንና ማንነቱን የተረዳ ክርስቲያን እንዴት እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ መኖር እንዳለበት አንባቢውን የበለጠ ለማሳየትና ለመረዳት በማስቻል የተጠራበትን ግብና ፍጻሜም ያውቃል ብዬ ዐስባለሁ። ስለዚህ እያንዳንዳችን በቀረልን የሕይወት ዘመን እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ በዚህ ጽሑፍ ውስጥ ያለውን የሕይወት መመሪያ በመመልከት በምን ዐይነት ሕይወት ውስጥ እየኖርን እንዳለን ራሳችንን በመመልከትና በመፈተሽ ከተላላተ አኗኗራችን የምንታረምበትና የምንማርበት፣ እየኖርንበት ያለውን መልካሙን ምግባራችንንም የበለጠ የምናጠናክርበት ስለ ሆነ፣ በማስተዋልና በጸሎት ካነበብነው ለመንፈሳዊ እድገታችን እንደሚጠቅምን ግልጽ ነው።

የዚህ ጽሑፍ ዋና ማስረጃና ምንጭ እንመስለው ዘንድ «እኔን ምሰሉ» ብሎ ያዘዘን ጌታ ራሱን የገለጠበት ፤ሌሎችንም ያስተማረበት የማያልፈውና እውነተኛ የሆነው መጽሐፍ ቅዱስ ነው።

እበው ሊቃውንትና የቤተ ክርስቲያን አባቶች ያስቀመጡልንን ተመክሮ፣ የቤተ ክርስቲያናችንን ትውፊትና አስተምህሮ ተከትለው የተጻፉ መጻሕፍትንም በመጠቀም ጽሑፉ የተሟላ እንዲሆን የሚቻለው ጥረት ተደርጓል።

ደቀ መዝሙር ከመምህሩ አይበልጥም ፈጽሞ የተማረ ሁሉ ግን እንደ መምህሩ ይሆናል፤ ሉቃ. 6+40።

1. ደቀ መዝሙር ማለት ምን ማለት ነው ?

ደቀ መዝሙር የሚለው የቃሉ ትርጉም ልጆች፣አሸከሮች፣ተማሪ ማለት ነው። ደቀ መዝሙር (mathetes) ከሚል የግሪክ ቃል የተገኘ ሲሆን ትርጉሙም ከመምህሩ እግር ሥር ቁጭ ብሎ የተማረ፣ ተምሮም መምህሩን የሚመስልና የሚያክል ሆኖ ከመምህሩ የማይበልጥ ተማሪ ማለት ነው። በሌላ አባባል ደቀ መዝሙር ማለት አስተማሪውን በትምህርቱና በምግባሩ በሕይወቱም ሁሉ የሚመስል ማለት ነው።

የሚማር ተማሪ ሁሉ ደቀ መዝሙር አይባልም፤ ምክንያቱም በዘመናችን የምናያቸው ተማሪዎች በአብዛኛው ከመምህሩ የሚፈልጉት ዕውቀቱን ብቻ ሲሆን ስለ አኗኗሩ ግድ የላቸውም። መምህራቸውን ለመምሰልም አይፈልጉም፤ ይልቁንም ዕውቀታቸውን ካዳበሩ በኋላ መምህራቸውን በኑሮም ሆነ በዕውቀት ስለሚበልጡ ሊመስሉትም ሆነ ሊከተሉት አይፈልጉምና ነው። የተማሪዎቹ ምኞትና ግብ በትምህርታቸው ጥሩ ውጤት በማምጣት ፣ጥሩ ሥራ በመያዝ፣ ሞቅ ያለ ደመወዝ በማግኘት ራስን መቻል ነው። ስለዚህ በዚህ ዘመን ያሉ ትምህርት ቤቶችም ሆኑ የትምህርት አሰጣጥ መርሐ ግብር የሚነደፈው ተማሪው መምህሩን እንዲመስል ስላልሆነ፣ ተማሪ የሚለው ቃል ደቀ መዝሙር የሚለውን ሊተካ ወይም ተማሪ ሁሉ ደቀ መዝሙር ተብሎ ሊጠራ አይችልም። ነገር ግን ደቀ መዝሙር መምህሩን መምሰል ከመምህሩ እግር ሥር ቁጭ ብሎ የሚማር ስለ ሆነ፣ ተማሪ ተብሎ ሊጠራ ይችላል። ስለዚህ ተማሪ ሁሉ ደቀ መዝሙር ባይሆንም፤ ደቀ መዝሙር ሁሉ ግን ተማሪ ነው።

ክርስትና እውነተኛ የሕይወት ትምህርት ቤት ነው። ኢየሱስ እውነተኛ መምህር፤ ደቀ መዝሙርቱ ደግሞ እውነተኛ ተማሪዎች ናቸው። «መምህር ስለቀ ማኅበር ውሉ ኢየሱስ ክርስቶስ» ትርጓሜውም «ኢየሱስ ክርስቶስ የማኅበራችን መሪ መምህር» ማለት ነው። እርሱ ጌታችንና አምላካችን ብቻ ሳይሆን መምህራችንም ነው። መምህርነቱ በንግግር ብቻ ሳይሆን በሥራም ቁምር ምሳሌ የሚሆንን ስለ ሆነ እስከ አሁንም ወደ ፊትም አቻ አይገኝለትም (ሉቃ 24+19፤ ዕብ. 12+2)። «እኔ መምህርና ጌታ ስሆን የእናንተን እግር ካጠብሁ እናንተ ደግሞ እንዲህ አድርጉ (ዮሐ. 13+14-15) እያለ የሚያስተምር ፣ መስቀል ተሸክሞ ተሸከሙ (ማቴ. 18+24)፤ ትሑት ሆኖ ትሑታን ሁኑ (ማቴ. 11+29)፤ ጠላቶቼን ወድዶ ጠላቶቻችሁን ውደዱ (ማቴ. 5+44)፤ የበደሉኝን ይቅር እንዳልሁ የበደሉአችሁን ይቅር በሉ፤ እኔ እንዲሁ እንዳደረግሁ እንዲህ አድርጉ የሚል፤ ሠርቶ ሥሩ፤ ሆኖ ሁኑ፤ እኔን ምሰሱ፤ ከእኔ ተማሩ (ማቴ. 11+29) የሚል እውነተኛ መምህር እርሱ ብቻ ነው።

የዕውቀትና የጥበብ መዝገብ፣ የምወደው ልጄ እርሱ ነውና እርሱን ስሙት ብሎ የባሕርይ አባቱ አብ የመሰከረለት (ማቴ. 17+5) ፣ ከሰማይ የመጣ እውነተኛ መምህር እንደ ኢየሱስ ያለ ማንም የለም።

ትምህርቱ መንፈስንና ነፍስን የሚመረምር፣ ንጢአተኛውን ወደ ንስሐ የሚመልስ፤ ለሙታን ዘላለማዊ ሕይወትን የሚያሰጥ ፣ ነፍስን የሚፈውስ፤ የተጨነቀትን የሚያጽናና ፣ ሰላምን የሚሰጥ ፣ የሰውን ነፍስ የሚያሳርፍ ፣ በአጠቃላይ የሰውን ውስጣዊ ማንነት በመለወጥ ዐዲስ ፍጥረት የሚያደርግ በመሆኑ እንደ ክርስቶስ ትምህርት ያለ የለም (2ቆሮ 5+17) ።

ትምህርተ ክርስትና ዳግም በመወለድ ጀምሮ ክርስቶስን መምሰል እንዲችሉ ለሕፃናት፣ ለዐዋቂዎች፣ ለፍጹማን (ዕብ. 5+14)። በተለያዩ መንገድ ደረጃውን ጠብቆ የሚሰጥ የሕይወት ትምህርት ነው።

ክርስቲያን የሆንን አምነን ስንጠመቅ እያንዳንዳችን ወደዚህ ትምህርት ቤት ገብተናል። በመንፈስ ቅዱስ

ማኅተም ታትመን ነሰው ክርስትና ወጥቶልን ሰማችን በሰማይ መዝገብ ተመዝግቦ ትምህርቱን ለመከታተል ተማሪዎች ሆነናል። ተምረን መምህራችንን ለመምሰል ዕድሉን አግኝተን የቤተ ክርስቲያን አባል ሆነናል።

2. ደቀ መዛሙርነት አምሳያን ማፍራት ነው።

ደቀ መዛሙርነት ማድረግ የራስን አምሳያ የመተካት አገልግሎት ነው። ይህ ተተኪን የማፍራት አገልግሎት በክርስትናው ዓለም ብቻ የሚከናወን ሳይሆን ዓለማዊያንና ሌሎችም የሃይማኖት ድርጅቶች የሚጠቀሙበት አሠራር ነው። ለምሳሌ፡- በፈላስፎች ዘንድ ታዋቂ የሆነው ሶቅራጥስ የእርሱን ፈለግ የሚከተሉና ትምህርቱን የሚያራምዱለት ደቀ መዛሙርነት ነበሩት። ከእነዚህም መካከል ፕላቶ የተባለው ፈላስፋ የሶቅራጥስ ደቀ መዛሙር እንደ ነበርና ሶቅራጥስ ከሞተ በኋላ የሶቅራጥስን ትምህርት ለተከታዮቹ በማስተላለፍ ድርሻውን የተወጣ ሰው ነበር። የፕላቶም ደቀ መዛሙርነት ትምህርቱን ለተከታዮቻቸው በቅብብሎሽ በማስተላለፍ የሶቅራጥስ ፍልስፍና ለዘጠኝ መቶ ዓመታት ያህል እንዲቀጥል አድርገዋል። ስለዚህ ፕላቶ የሶቅራጥስን ትምህርትና ሕይወት ለሚቀጥለው ትውልድ በሕይወትና በቃል እያስተማረ ያስተላለፈ ደቀ መዛሙር ሲሆን፤ ሶቅራጥስ ቢሞት እንኳ ትምህርቱና ሕይወቱ በፕላቶና በተከታዮቹ ይንጸባረቅ እንደ ነበር እንረዳለን።

በዚህ በአገራችንም በዐጼ ዘድንግል ዘመነ መንግሥት አንድ ሰው እኔ ክርስቶስ ነኝ ብሎ ሐሳዊ መሢሕ ሆኖ ተነሥቶ ነበር። ብዙ ሰውም ለጊዜው ይከተለው ስለ ነበር 12 ሐዋርያትን፤ 72 አርድእትንና 36 አንስት (ሴቶችን) በመምረጥ በዘመኑ ብዙ ሰዎችን አሳተ። ዐጼ ዘድንግል ይህን ሰው ይዛችሁ አምጡልኝ ብለው ወታደር ልከው በማስመጣት ማንነቱን ሲጠይቁት፤ «አዎን ከድንግል ማርያም የተወለድሁ፤ የሞትሁ የተነሣሁና ወደ ሰማይ ያረግሁ እኔ ክርስቶስ ነኝ። አሁን ደግሞ ከቤተ አሕዛብ ከመርዓተ ወንጌል ተወለድሁ ምክንያቱም ከቤተ እስራኤል ተወልዶ እኛን ባዕድ አደረገን እንዳይሉኝ ብዬ ነው» በማለት መልስ ሰጣቸው። በዚህ ዘመን እንዲህ ያለ ሰው ቢነሣ ሰንት

ተከታይ ያገኝ ነበር! ይሁን እንጂ ንጉሡ ይህን በሰሙ ጊዜ፤ የእግዚአብሔርን ቃል ጠንቅቀው የሚያውቁ የቃሉ ሰይፍ የነበራቸው አስተዋይ ሰው ነበሩና «ሰይጣን በሰው ተመስሎ በሰው እያደረ እንዴት ይሄወትብናል» ሲሉ በመገረም ከተናገሩ በኋላ እንዲገደል አዘዙና ሬሳውን አሞራና ሻብ እንዲበላው አደረጉ ይባላል።

ደቀ መዛሙርነት የተባለው ግን በሸሹበት ቦታ ሆነው መሞቱን ከሰሙ በኋላ ከሙታን ተነሥቶ ወደ ሰማይ ዐርጓል በማለት የሚያስተምሩና ቁርባንም እያደረጉ «ሥጋው ለክርስቶስ አምላክነ ዘነሥኦ እመርዓተ ወንጌል እግዝእትን»አሉ እየተባለ ይነገራል። የዚህ ሐሳዊ መሢሕ ደቀ መዛሙርነት ከአንድ ትውልድ በላይ ገፍቶ ትምህርታቸው ሊቀጥል ባይችልም፤ ይህ ሐሰተኛ መሢሕ ግን ሰይጣናዊ ትምህርቱ ዘላቂ እንዲሆንለት በማሰብ የደቀ መዛሙርን አስፈላጊነት በመረዳት መርጦ አስተምሮና አዘጋጅቶ እንደ ነበር እናስተውላለን።

በሀገራችን በኢትዮጵያ እውነተኛ የክርስቶስ ደቀ መዛሙርነትን በማፍራት በኩል መምህራቸውን መስለው ትምህርታቸውንና ምግባራቸውን ተከትለው ለተተኪው ትውልድ የሐዋርያትን ትውፊትና ትምህርት በማስተላለፍ ረገድ አባቶቻችን ያበረከቱት ደቀ መዛሙርነትን በሰፊው የማፍራት ሥራ በኢትዮጵያ አርቶዶክስ ተዋሕዶ ቤተ ክርስቲያን ታሪክ ውስጥ ታላቅ ስፍራ የሚሰጠው ነው። አርአያነቱም ለዘመናችንና ለሚቀጥለው ትውልድ ጭምር የሚተርፍ ስለ ሆነ ልንጠብቀውና ትኩረት ሰጥተን ልንከባከበው የሚገባ ሀብታችን ከመሆኑም ባሻገር፤ የሃይማኖት አባቶቻችን ሥራና ተመክሮ ለሀገራችን ብቻ ሳይሆን ለዓለም የሚተርፍ እንደ ሆነ እንረዳለን።

የደቀ መዛሙርነትን አስፈላጊነትና ለተተኪው ትውልድ ሃይማኖታዊ ትምህርትንና ትውፊትን አሸጋጋሪ መሣሪያዎች መሆናቸውን አስመልክቶ ማስረጃ የሚሆኑን ዛሬ ላይ እየተመናመኑ የሚገኙ ነገር ግን በታሪካችን ውስጥ ታላቅ የደቀ መዛሙርነት ማፍሪያ ምንጭ የሆኑት የቆሎ ትምህርት ቤቶች ዐበይት ቅርሶቻችን ናቸው። የኢትዮጵያ

እርቶደክሰ ተዋሕዶ ቤተ ክርስቲያን በሥራ የሚገኙ **የቆዳ** ትምህርት ቤቶች ርትዕት የሆኑት ሃይማኖቷን ከተለያዩ የጠላት ጥቃቶችና ኑሩቁዎች በመከላከል፤ የቀደመ ሐዋርያዊ እምነቷን ይዛና ጠብቃ አባቶችን መስለው የሚያገለግሉ ሊቃውንትን በማፍፈት፤ በደቀ መዝሙርነት አገልግሎት እስከዚህ ዘመን ድረስ ለረጅም ዘመናት እንድትቁይ ያስቻሏት ዋነኛ መሣሪያዎቿ ናቸው።

በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የተለያዩ መንፈሳውያን አባቶችን ትምህርትና ሕይወት እየመሰሉ ይከተሉአቸው። ትምህርታቸውንና ሥራቸውን ያንጸባርቁ ከነበሩት መካከል፤ «እኛ ግን የሙሴ ደቀ መዛሙርት ነን እግዚአብሔር ሙሴን እንደ ተናገረው እናውቃለን» (ዮሐ. 9፡28-29) በማለት፤ የሙሴ ደቀ መዛሙርት ነን የሚሉ ወገኖች እንደ ነበሩ ለመረዳት እንችላለን። እንዲሁም መጥምቁ ዮሐንስ ከዋለበት አየዋሉ፤ ካደረበት እያደሩ፤ የእርሱን ትምህርትና የእርሱን ሥራ እየሠሩ፤ እርሱን መስለው የእርሱን አገልግሎት ያገለግሉ የነበሩ ተከታዮቹ የዮሐንስ ደቀ መዛሙርት ተብለው እንደሚጠሩ ይታወቃል (ማር.2፡18)። ፈሪሳውያንም እንዲሁ የእኛን ትምህርትና ግብራችንን ይከተላሉ፤ እኛን ይመስላሉ ብለው የሚያስቧቸውን ተከታዮቻቸውን ደቀ መዛሙርቶቻችን ናቸው በማለት ለከፋ ተግባራቸው ሲያሰማሩ እንመለከታለን (ማቴ. 23፡15)።

ከላይ ለመመልከት እንደ ሞከርነው ደቀ መዝሙር ማለት የመምህሩን ዐላማ ዐላማው ያደረገ፤ የመምህሩን ትምህርት የተማረና ጠንቅቆ ያወቀ፤ ንግግሩና ትምህርቱ፤ የኑሮ ዘይቤው እንደ መምህሩ የሆነና አስተማሪውን የሚመስል፤ ሕይወቱና ዘመኑ ሁሉ ለመምህሩ ዐላማ የተሰጠ ፤ ለራሱ ዐላማ የማይኖር ማለት ነው። ከዚህ በመነሣት ደቀ መዝሙርን አይቶ መምህሩን መመልከት ስለሚቻል ደቀ መዝሙር የመምህሩ መልክ የሚታይበት መስተዋት ማለት ነው።

3. ኢየሱስ ክርስቶስ ደቀ መዛሙርት፡-

ቅዱስ ያፌድ በድጋሙ «ሐዋርያት ተመሰልዎ ለክርስቶስ» ትርጉም፡ «ሐዋርያት ክርስቶስን መስሉት» እንዳለው ደቀ መዛሙርቱ እርሱን እንዲመስሉ የተጠሩ ናቸው። ሐዋርያው ጳውሎስም የጌታ ደቀ መዛሙርት ክርስቶስን እንደሚመስሉ ሲገልጽ፡ «እኛም ሁላችን በመጋረጃ በማይከደን ፊት የጌታን ክብር እንደ መስተዋት እያብልጧለን መንፈስ ከሚሆን ጌታ እንደሚደረግ ያን መልክ እንመስል ዘንድ ከክብር ወደ ክብር እንለወጣለን» (2ቆሮ. 3፡18) እንዳለው፤ የክርስቶስን ክብር የሚያንጸባርቅ ፤ የመምህሩ ሕይወት ሕያው ሆኖ የሚታይበት መስተዋት፤ የመምህሩ ማኅተም ያለበት ማለት ነው።

ኢየሱስ ክርስቶስን መሣራቸው አድርገው ይከተሉት የነበሩ አይሁዳውያን ተከታዮቹ በሙሉ ከትንሣኤው በፊትም ሆነ በኋላ እስከ አንጾኪያ ቤተ ክርስቲያን መመሥረት ድረስ የሚጠሩት ደቀ መዛሙርት በመባል ነበር። ነገር ግን እነዚህ ደቀ መዛሙርት ክርስቲያን ተብለው እንደ ተጠሩ ወንጌላዊው ሉቃስ ጽፎልናል፤ «ብዙ ሕዝብንም አስተማሩ ደቀ መዛሙርትም መጀመሪያ በአንጾኪያ ክርስቲያን ተባሉ» (ሐዋ 11፡26)። ስለዚህ ደቀ መዝሙር ማለት ክርስቲያን ክርስቶስን እየመሰለ ለመኖር ኢየሱስን የሚከተል ማለት ነው።

ደቀ መዝሙር እና ሐዋርያ የሚለው ቃል ትርጉሙ በተወሰነ መልኩ ይለያያል። ሐዋርያ ማለት ለክርስቶስ የተለየ ዐላማ፤ በእርሱ መለኮታዊ ሥልጣን የወንጌልን አገልግሎት ለማስፈጸም ልዩ ሥልጣን የተሰጠውና የተላከ ማለት ነው። ጌታችንም ይከተሉት ከነበሩ ብዙ ደቀ መዛሙርት መካከል ዐሥራ ሁለቱን ለሐዋርያነት እንደ መረጣቸው እንመለከታለን። «ዐሥራ ሁለቱንም ደቀ መዛሙርቱን ወደ እርሱ ጠርቶ እንዲያወጡአቸው በርኩሳን መናፍስት ላይ ደዌንና ሕግምንም ሁሉ እንዲፈውሱ ሥልጣን ሰጣቸው» (ማቴ. 10፡1) ።

የክርስቶስ ሐዋርያት ክርስቶስን እየመሰሉ እንዲኖሩ የተጠሩ በመንፈስ ቅዱስ ጸጋ ቤተ ክርስቲያንን

ለመመሥረትና ለማንጽ ልዩ ሥልጣን የተሰጣቸው የጌታ ደቀ መዛሙርት ናቸው። ቅዱስ ጳውሎስ ሐዋርያነት በጌታ የተሰጠ ልዩ የአገልግሎት ሥልጣን እንደ ሆነ ሲገልጽ፡ «እርሱም እንዳንዶቹ ሐዋርያት፡ ሌሎችም ነበሩት፡ ሌሎችም ወንጌልን ሰበዘዎች፡ ሌሎችም እረኞችና አስተማሪዎች እንዲሆኑ ሰጠ» (ኤፌ. 4፡11) በማለት ያስታውቃል። ከዚህ በመነሣት ሌሎቹ የጌታ ደቀ መዛሙርት ክርስቶስን እየመሰሉ እንዲኖሩ የተጠሩ አገልጋዮች ሲሆኑ የሐዋርያነት ሥልጣን ዐደራና አገልግሎት ያልተሰጣቸው ስለ ሆኑ ሐዋርያት አልተባሉም እንጂ አገልግሎትና ንፋሪነት የላቸውም ማለት አይደለም። ስለዚህ ሐዋርያት የጌታ ደቀ መዛሙርት ሆነው ልዩ ሥልጣን ሲኖራቸው፤ ደቀ መዛሙርት ግን የሐዋርያነት ልዩ ሥልጣን የሌላቸው የክርስቶስ አገልጋዮች ናቸው።

8.1. የኢየሱስ ክርስቶስ ደቀ መዛሙርት የተለዩ ናቸው።

የኢየሱስ ደቀ መዛሙርት ከላይ ከተመለከትናቸው ከሙሴከመጥምቁ የሐንሰ፡ከፈሪሳውያንም ሆነ ከዓለማውያን ፈላስፋዎችና ከሌሎች ከሐሰተኛ መሲሕ ተከታዮችና የሃይማኖት ድርጅት መሥራች ከሆኑ መምህራን ካፈሩአቸው ደቀ መዛሙርት ፈጽሞ የተለዩ ናቸው። የኢየሱስ ደቀ መዛሙርት እርሱን የሚመስሉ ናቸው ስንል እርሱ ልዩ እንደ ሆነ ሁሉ፤ ደቀ መዛሙርቱም ከሌሎች ፈጽሞ የተለዩ ናቸው ማለታችን ነው። ደቀ መዛሙርቱ ከሌሎች የሚለዩባቸውን ዋና ዋና የልዩነት ነጥቦች ከዚህ በመቀጠል ለመመልከት እንሞክራለን።

3.1.1. የኢየሱስ ደቀ መዛሙርት ሐብተ ወልድና በግጥነት ይጀምራል።

የኢየሱስ ደቀ መዛሙር ለመሆን አስቀድሞ የእግዚአብሔር የጸጋ ልጅ መሆን ያስፈልጋል። ከሥጋ የተወለደ ሥጋ ከመንፈስ የተወለደ መንፈስ ነው እንደሚል፤ «እውነት እውነት እልሃለሁ ሰው ጳግመኛ ካልተወለደ በስተቀር የእግዚአብሔርን መንግሥት ሊያይ አይችልም... ሰው ከውኃና ከመንፈስ ካልተወለደ በቀር ወደ እግዚአብሔር

መንግሥተ ሊገባ አይችልም። ከሥጋ የተወለደ ሥጋ ነው፤ ከመንፈስ የተወለደ መንፈስ ነው (ዮሐ. 3፡3-6) በማለት ጌታችን ለኒቆሊሞስ እንዳስተማረው ፤ ግናቸውም ሰው መንፈሳዊ ሥራን ለመሥራትና ክርስቲያን ለመባል አስቀድሞ መንፈሳዊ ልደት ሊያገኝ ይገባዋል። ጳጳም ያልተወለደ ፍጥረታዊ ሰው «ለፍጥረታዊ ሰው የእግዚአብሔር መንፈስ ነገር ሞኝነት ነውና አይቀበለውም፤ በመንፈስም የሚመረመር ስለ ሆነ ሊያውቀው አይችልም» (1ቆሮ.2፡14) እንደ ተባለው፤ ክርስቲያን ለመባል ከውኃና ከመንፈስ በመወለድ የእግዚአብሔርን የጸጋ ልጅነት ማግኘት ይጠበቅበታል።

ከውኃና ከመንፈስ መወለድ ማለት በቃልና በመንፈስ ዐዲስ ልደትን በመቀበል ምሥጢረ ጥምቀትን መፈጸም ማለት ነው። ጥምቀት ማለት ከክርስቶስ ጋር አንድ መሆን ማለት ነው። ቅዱስ ጳውሎስ ጥምቀት በሞቱና በትንሣኤው ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር አንድ መሆን (መተባበር) እንደ ሆነ ሲገልጽ «ወይስ ከክርስቶስ ኢየሱስ ጋር አንድ እንሆን ዘንድ የተጠመቅን ሁላችን ከሞቱ ጋር አንድ እንሆን ዘንድ እንደ ተጠመቅን አታውቁም? እንግዲህ ክርስቶስ በአብ ክብር ከሙታን እንደ ተነሣ እንዲሁ እኛም በዐዲስ ሕይወት እንድንመላለስ ከሞቱ ጋር አንድ እንሆን ዘንድ በጥምቀት ከእርሱ ጋር ተቀበርን። ሞቱንም በሚመስል ሞት ከእርሱ ጋር ከተባበርን ትንሣኤውን በሚመስል ትንሣኤ ደግሞ ከእርሱ ጋር እንተባበራለን» ይለናል (ሮሜ 6፡3-5)።

ከዚህ የተነሣ ክርስቲያን ማለት የራሱ ሕይወት የሌለው፤ ሕይወቱ ክርስቶስ የሆነለት ማለት ነው። የቀደመውን አኗኗሩን ትቶ በክርስቶስ የሕይወት መንፈስ ለመኖር ከክርስቶስ ጋር የሞተና ከክርስቶስ ጋር የተነሣ፤በትንሣኤው ንይል ትንሣኤ ልቡናን ያገኘ፤ክርስቶስ በውስጡ የሚኖርበት ሰው ማለት ነው። እንደ ገናም ሐዋርያው ጳውሎስ ይህን አስመልክቶ ስለ ራሱ ሲናገር፡ «ከክርስቶስ ጋር ተሰቅዶአለሁ፤ እኔም አሁን ሕያው ሆኜ አልኖርም ክርስቶስ ግን በእኔ ይኖራል፤ አሁንም በሥጋ የምኖርበት ኑሮ በወደደኝና ስለ እኔ ራሱን በሰጠው በእግዚአብሔር ልጅ ላይ ባለ እምነት የምኖረው ነው»

(ገላ.2+20) በማለት ግልጽ አድርጎ የሚያሳየን፤ የክርስቶስ ደቀ መዝሙር በምንም ዐይነት መልኩ ያለ ክርስቶስ በራሱ ጥረትና ትጋት ክርስቲያን መባል እንደማይችል ነው።

ከላይ እንዳየነው ሐዋርያው ጳውሎስ «ከክርስቶስ ጋር ተሰቅዶአለሁ» ሲል አስቀድሞ ክርስቲያኖችን በማሳደድ ከነበረበት የጠላትነት ሕይወቱ፤ በፈሪሳዊነት እምነትና ሥርዐት ያሳለፈው አይሁዳዊ ኑሮው ያበቃለትና የሞተ መሆኑንና «እኔም አሁን ሕያው ሆኜ አልኖርም ክርስቶስ ግን በእኔ ይኖራል» በማለት ሲናገር በአንድ በኩል እንደ ሞተ በሌላ በኩል ደግሞ ሕያው ሆኖ አሁን የሚኖረው ለክርስቶስና በክርስቶስ እንጂ በራሱና ለራሱ እንደማይኖር ያመለክታል። ስለዚህ ክርስትና በዐዲስ ሕይወት መመላለስ ማለት ነው።

ክርስቲያን ያልሆነ ሰው ከውኃና ከመንፈስ ያልተወለደና ያልተጠመቀ፤ ከክርስቶስ ጋር ያልሞተና በእርሱ ሕይወት ሕያው ሆኖ የማይኖር ሰው የኢየሱስ ደቀ መዝሙር እሆናለሁ፤ እርሱን እየመሰለሁ እኖራለሁ ብሎ ቢያስብ፤ ያልዘራውን ለመሰብሰብ እንደሚያስብ ሰው ያስቁጥረዋል። ክርስትና በዳግም ልደት የሚጀምር እንጂ በዕውቀትና በችሎታ ተማምኖ የሚገባበት እምነት አይደለም። ደቀ መዝሙርነት ከጥምቀት በኋላ የጸጋ ልጅነትን ያገኘ እያንዳንዱ ክርስቲያን በመንፈስ ቅዱስ ርዳታ(ሥራ) ክርስቶስን እየመሰለ በማደግ ሊደርስበት የሚችል የክርስትና ግብ ነው። ስለዚህ ደቀ መዝሙርነት ዳግም ከእግዚአብሔር በመወለድ (የጸጋ ልጅ) በመሆን ይጀምራል ማለት ነው።

3.1.2. የኢየሱስ ደቀ መዝሙር የሕያው እግዚአብሔር ግደሪያ በመሆን ይጀምራል፡-

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ስለ መንፈስ ቅዱስ መላክና በምእመናን ውስጥ ማደር አስመልክቶ ሲያስተምር እንዲህ አለ፡ «ብትወዱኝ ትእዛዜን ጠብቁ። እኔም አብን እለምናለሁ ፤ ስለዘላለምም ከእናንተ ጋር እንዲኖር ሌላ አጽናኝ ይሰጣችኋል፤ እርሱም ዓለም የማይዋወርና የማይቃወም ስለ ሆነ ሊቀበለው የማይቻለው የእውነት

መንፈስ ነው።» (ዮሐ. 14:15-17)። ሐዋርያው ጳውሎስም «ወይስ ሥጋችሁ ከእግዚአብሔር የተቀበላችሁት በእናንተ የሚኖረው የመንፈስ ቅዱስ ቤተ መቅደስ እንደ ሆነ አታውቁምን?» (1ቆሪ. 6:19-20) በማለት ክርስቲያን የመንፈስ ቅዱስ ግደሪያ መሆኑን ነግሮናል። መንፈስ ቅዱስ በውስጡ ያላደረበት ሰው ክርስቲያን መባል አይችልም (ሮሜ 8:9)። አንድ አባት ሲያስተምሩ «ክርስቲያን ማለት ዙፋኑ በሰማይ የሆነ እግዚአብሔር የሰውን ልብ ዙፋን አድርጎ ሲነግሥበት ማየት ነው» በማለት ክርስቲያን የእግዚአብሔር ግደሪያ መሆኑን ገለጹ።

3.1.2.1. መንፈስ ቅዱስ በውስጣችን ግደሩ የሚሰጠን ጥቅም፡-

3.1.2.1.1. የእግዚአብሔር ወገን ለመሆናችን ግረጋገጫ ነው።

ሐዋርያው ጳውሎስ ለሮሜ ክርስቲያኖች ከሌሎች ደቀ መዝሙርት ልዩ የሚያደርጋቸው ዋና ነጥብ መምህርና ጌታ የሆነው ኢየሱስ ክርስቶስ በቅዱስ መንፈሱ በእነርሱ ውስጥ ግደሩ እንደ ሆነ ሲገልጥ እንዲህ አለ፡ «እናንተ ግን የእግዚአብሔር መንፈስ በእናንተ ዘንድ ቢኖር ገንዘብ መንፈስ እንጂ በሥጋ አይደላችሁም። የክርስቶስ መንፈስ የሌለው ከሆነ ግን ይኸው የእርሱ ወገን አይደለም» (ሮሜ 8:9) በማለት፤ ክርስቲያን ለእግዚአብሔር የተለየ ወገን መሆኑ የሚታወቅበት ምልክት መንፈስ ቅዱስን በውስጡ እግዚአብሔር ሲያሳድርበት እንደ ሆነ ያስረዳናል።

3.1.2.1.2. ክርስቶስ በዳግም ምጽአቱ እስኪመጣ ድረስ በመያዣነት የተሰጠ ግረጋገጫ ነው።

ሐዋርያው ቅዱስ ጳውሎስ ለቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን በጻፈው መልእክቱ «ደግሞም ያተመን የመንፈሱንም መያዣ በልባችን የሰጠን እርሱ ነው» (2ቆሪ 1+21) «እናንተም ደግሞ የእውነትን ቃል ይኸውም የመጻናችሁን ወንጌል

ሰምታችሁ ደግሞም በክርስቶስ እምናችሁ በተሰፋው መንፈስ በመንፈስ ቅዱስ ታተማችሁ፡፡ እርሱም የርስታችሁ መያዣ ነው፡፡ (ኤፌ. 1፡13-14) በማለት የአብና የወልድ የባሕርይ ሕይወታችሁ የሆነ መንፈስ ቅዱስ ከራሱ በረከትነት በተጨማሪ የሰማያዊ በረከት ማረጋገጫ ይሆናል፡፡ ዘንድ እንዳተመንና የመንግሥተ ሰማያት ርስት መያዣ ወይም አረቦን በመሆን በውስጣችን እንዳደረግን እናያለን፡፡

3.1.2.1.3. በውስጣችን በማደር ስሙን መቀደሻ ክብሩን መውረሻ ቤተ መቅደሱ ሊያደርገን ነው፡፡

ቤተ መቅደስ ማለት የእግዚአብሔር ማደሪያ ማለት ነው፡፡ በዐዲስ ኪዳን ቃል ሥጋን ተዋሕዶ ዋቅ በመነጣቱና መንፈስ ቅዱስ ለምእመናን በመሰጠቱ ምክንያት ክርስቲያኖች የእግዚአብሔር ማደሪያ ቤተ መቅደስ ሆነናል፡፡ ስለዚህ ክርስትናን ከሌሎች ሃይማኖቶች ሁሉ ልዩ የሚያደርገው ሐዋርያው ጳውሎስም «ወይስ ሥጋችሁ ከእግዚአብሔር የተቀበላችሁት በእናንተ የሚኖረው የመንፈስ ቅዱስ ቤተ መቅደስ እንደ ሆነ አታውቁምን? በዋጋ ተገዝታችኋልና ለራሳችሁ አይደላችሁም» (1ቆሮ. 6፡19-20)፤ እንደ ገናም በ1ቆሮ. 3፡16 «የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ እንደ ሆናችሁ የእግዚአብሔርም መንፈስ እንዲኖርባችሁ አታውቁምን?» በማለት ሥጋችን የእግዚአብሔር ማደሪያ ቤተ መቅደስ እንደ ሆነ ዐውቀን እርሱን እያመሰገንን በቅድስና እንድንኖር ይመክረናል፡፡

3.1.2.1.4. በውስጣችን በማደር የልጅነትን ሀብት ይሰጠናል (ከእግዚአብሔር መንፈስ እንድንወለድ ያደርገናል)፡፡

በቤተ ክርስቲያን ያደረ መንፈስ ቅዱስ በማይታይ መለኮታዊ አሠራር ከእግዚአብሔር ይወልደናል፡፡ «በእምነት በኩል ሁላችሁ በክርስቶስ ኢየሱስ የእግዚአብሔር ልጆች ናችሁና ከክርስቶስ ጋር አንድ ትሆኑ ዘንድ የተጠመቃችሁ ሁሉ ክርስቶስን ለብላችኋልና» (ገላ. 3፡26-27)፡፡ ለክርስቲያን የእግዚአብሔር መንፈስ በውስጣችን ማደሩ

የእግዚአብሔርን የጸጋ ልጅነት እንደ ተቀበልን ይመስክርልናል፤ «የእግዚአብሔር ልጆች እንደ ሆንን ያ መንፈስ ራሱ ከመንፈሳችን ጋር ይመስክራል» (1ኛ 28፡16)፡፡

3.1.2.1.5. የተቀደሰ ክርስቲያናዊ ኑሮ መኖር እንድንችል ያደርገናል፡፡

«ያለ እኔ ምንም ልታደርጉ አትችሉምና በእኔ የሚኖር እኔም በእርሱ፤ እርሱ ብዙ ፍሬ ያፈራል... ብዙ ፍሬ ብታፈሩና ደቀ መዛሙርቲ ብትሆኑ በእዚህ አባቲ ይከበራል» (ዮሐ. 15፡5-8) ያለን ጌታ ፍሬ ማፍራት እንድንችል በውስጣችን መንፈስ ቅዱስን አሳደረብን፡፡ ይህም መንፈሳዊ ፍሬ በማፍራት እግዚአብሔርን የሚያከብር ሕይወት እንድንኖር ያስችለናል (ገላ. 5፡22) ፡፡

3.1.2.1.6. በመከራችን ያጽናናል፡፡

በዚህ ክፉ ዓለም ውስጥ ስንኖር ስለ ክርስቶስ መከራ በምንቀበልበት በመከራችን ሁሉ ከጐናችን ቆሞ ያጽናናል፤ በዓላውያን ነገሥታትና በተቃዋሚዎች ፊት ምን መመለስ እንዳለብን ይገልጥልናል፡፡

«አሳልፈውም ሲሰጡአችሁ፤ የምትናገሩት በዚያች ሰዓት ይሰጣችኋልና እንዴት ወይስ ምን እንድትናገሩ አትጨነቁ፤ በእናንተ የሚናገር የአባታችሁ መንፈስ ነው እንጂ የምትናገሩ እናንተ አይደላችሁምና» (ማቴ. 10፡19-20) እንደ ተባለ በውስጣችን በማደሩ ያጽናናል፡፡

3.1.2.1.7. እንዴት እንደምንጸልይ አናውቅምና በጸሎት ይረዳናል፡፡

እግዚአብሔር የሚሰማው እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ የሚቀርበውን ጸሎት እንጂ እንደ ራሳችን ፈቃድ የምንጸልየውን አይደለም (1ዮሐ. 5፡14)፡፡ ጸሎታችን እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ እንዲሆን ደካማ የሆነውን ምድራዊ አስተሳሰባችንን ትተን ሰማያዊ የሆነውን የእግዚአብሔርን ሐሳብ እንድናውቅና እንደ ፈቃዱ እንድንጸልይ ይረዳናል፤ «እንዲሁ ደግሞ መንፈስ ድካማችንን ያግዛል እንዴት እንድንጸልይ እንደሚገባን አናውቅምና» (1ኛ 8፡26)፡፡

3.1.2.1.8. ጎይልን ይሰጠናል፡-

የወንጌል አገልግሎት በሥጋዊ ጥበብና ጎይል የሚፈጸም ሳይሆን፤ በእግዚአብሔር ጸጋ የሚከናወን መንፈሳዊ ሥራ ነው። ስለዚህ ጎይልን በመስጠትና የክርስቶስን ወንጌል በመስበክ ሰዎች ወደ እግዚአብሔር መንግሥት እንዲመጡ ይረዳናል። ጌታችንም፤ «ነገር ግን መንፈስ ቅዱስ በእናንተ ላይ በወረደ ጊዜ ኃይልን ትቀበላላችሁ፤ በኢየሱስምም በይሁዳም ሁሉ በሰማርያም እስከ ምድር ዳርም ድረስ ምስክሮቼ ትሆናላችሁ» (ዮሐ. 14+8) በማለት ተስፋንና ትእዛዝን ሰጥቷል። በንስሐ እንድንመለስ ይረዳናል ፤ስለ ክርስቶስ እንድንመሰክርና ወንጌልን እንድንሰብክም ጎይል በመስጠት ያግዛናል።

3.1.2.1.9. ማስተዋልን ይሰጠናል፡-

የእግዚአብሔር መንፈስ የጥበብና የማስተዋል፤ የምክርና የጎይል፤ የዕውቀትና እግዚአብሔርን የመፍራት መንፈስ ነው (ኢሳ.11+2)። ስለዚህ መጻሕፍትን አንብቦን እንድንረዳ፤ ማስተዋልን እንድናገኝ ልቡናችንን ይስፍትልናል። «አብ በሰሜ የሚልከው ግን መንፈስ ቅዱስ የሆነው አጽናኝ እርሱ ሁሉን ያስተምራችኋል እኔም የነገርኋችሁን ሁሉን ያሳስባችኋል» (ዮሐ.14+26) እንደሚል። መጻሕፍትን ያጻፈና ትንቢትን ያናገረ መንፈስ ቅዱስ መጻሕፍትንና ቃለ እግዚአብሔርን በመተርጎም ምስጢራትን መረዳት እንድንችል ያደርገናል።

3.1.2.1.10. ለአገልግሎት ብቃትን እንድናገኝ ያደርጋል፡-

ማደሪያውን በቤተ ክርስቲያን ያደረገ መንፈስ ቅዱስ ለእያንዳንዱ ምእመን እንደ ወደደ የጸጋ ስጦታን ይሰጣል (1ቆሮ. 12+43-11)። በቤተ ክርስቲያን የጸጋ ስጦታን በማደል ምእመናንን ወደ ፍጹም የክርስቶስ ሙላት እንዲደርሱ ያንጸል፤ ያበረታልም (ኤፌ. 4+11-13)።

እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ በውስጣችን በማደር ዳግም እንድንወለድ ከማድረጉም በላይ፤ በቀረው የክርስቶስና ሕይወታችን ወደ እውነት ሁሉ በመምራት የእግዚአብሔርን

ፈቃድ እንድናውቅ በማድረግ ክርስቶስን እየመሰልን እንኖር ዘንድ፤ ብቃት እንድናገኝ ይረዳናል።

በዑዌሩ ስናጠቃልለው የሥላሴ አንዱ አካል የሆነው የእግዚአብሔር መንፈስ በውስጡ ያላደረበት ሰው የእግዚአብሔር ወገን ወይም ክርስቲያን ስላልሆነ፤ ወደ ደቀ መዝሙርነት ወይም ኢየሱስን ወደ መምሰል ማደግ እንደማይችል እንረዳለን። ስለዚህ የጌታ ደቀ መዝሙር ኢየሱስን ለመምሰል የሚያስችለውን ብቃት የሚያገኘው የአብና የወልድ ሕይወታቸው የሆነ ጌታ መንፈስ ቅዱስ በውስጡ ሲያድርበት ብቻ መሆኑን ያረጋግጥልናል።

የእግዚአብሔር መንፈስ ማደሪያ በመሆን ክብሩን እንድንቀድስ፤ ርስቱንም እንድንወርስ እንዲህ ዐስቦልን የጸጋው ተካፋዮች ካደረገን፤ በቀረው ዘመናችን እንደሚገባ ልንመላለስ ይገባል። የመንፈስ ቅዱስ ማደሪያ ነን በማለት የምንከራራበትና የምንመጸደቅበት ሳይሆን ዕለት ዕለት እግዚአብሔርን በመፍራት በንጽሕና እንድንኖር የሚያስጠነቅቀን ጉዳይ ነው። እስራኤል ከግብጽ ነጻ ያወጣቸውንና በምድረ በዳ የመራቸውን መንፈስ ቅዱስ ስላስመረሩት አልጠቀማቸውም (ዕብ. 3+8) እንደ ተባለው በምድረ በዳ ቀርተዋል። እኛም መንፈሱን በማስመረር እንዳናሳዝነው (ኤፌ. 4+30) ያለ ነውርና ያለ ነቀፋ በቅድስና ልንኖር ይገባል።

3.2.የኢየሱስ ክርስቶስ ደቀ መዝሙር እርሱን እንዲመሰል የጠራው መምህሩ ምን ጊዜም ዐብሮት ይኖራል፡-

የኢየሱስ ክርስቶስ ደቀ መዝሙር ከሌሎች ደቀ መዝሙርት የሚለየው፤ ተከተለኝ ያለው ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ከደቀ መዝሙሩ ጋር እስከ ዓለም ፍጻሜ ድረስ ዐብሮት መኖሩ ነው። «እንግዲህ ሂዱና...እያስተማራችኋቸው ደቀ መዝሙርት አድርጓቸው እነሆም እኔ እስከ ዓለም ፍጻሜ ድረስ ሁል ጊዜ ከእናንተ ጋር ነኝ» (ማቴ. 28+19) በማለት ምንም እንኳ ጌታችን በክብር በአብ ቀኝ ቢቀመጥም፤ በቤተ ክርስቲያንና በምእመናን መካከል በመገኘት እስከ ዓለም ፍጻሜ ድረስ ዐብሮ ይኖራል (ማቴ.18+20)።

3.3. የኢየሱስ ደቀ መዝሙር እርሱን እንዲመስል የጠራው መምህሩ በአብ ቀኝ ተቀምጦአል፡-

የጌታ ደቀ መዝሙር ከሌሎች ደቀ መዝሙርት የሚለየው፡ በመከራውና በችግሩ ጊዜ ሊረዳው የሚችል የታመነ ጌታ የሆነ ክርስቶስ ሊቀ ካህናት ሆኖ በአብ ቀኝ መቀመጡና በሚያስፈልገው ጊዜ የሚረዳውን ጸጋ ሁሉ ስለሚሰጠው ነው፡፡

ሐዋርያው ጳውሎስ በታላቅ ፈተና ውስጥ የነበሩትን የዕብራውያን ክርስቲያኖች እንዲጸኑ ጸጋን ወደሚሰጣቸው ጌታ እንዲቀርቡ በመልእክቱ፡ «ከነጢአት በቀር በነገር ሁሉ እንደ እኛ የተፈተነ ነው እንጂ፤ በድካማችን ሊራራልን የማይችል ሊቀ ካህናት የለንም፡፡ እንግዲህ ምሕረትን እንድንቀበል በሚያስፈልገንም ጊዜ የሚረዳንን ጸጋ እንድናገኝ ወደ ጸጋው ዙፋን በእምነት እንቅረብ» (ዕብ. 4፡15-16፤ 2፡17-18፤ 10፡12) በማለት ያበረታቸዋል፡፡ ስለዚህ ክርስቲያን በመከራውና በፈተናው ሊረዳው የሚችል ሊቀ ካህናት በሰማይ ስላለው፤ በእምነት በመቅረብ ፈተናውን የሚያሸንፍበትን ጸጋ ለማግኘት መቻሉ ክርስትናን እጅግ ልዩ ያደርገዋል፡፡

3.4. ለደቀ መዝሙር የአገልግሎቱን ዋጋ (ብድራት) የሚከፍለው እርሱን እንዲመስል የጠራው ኢየሱስ ክርስቶስ ነው፡፡

ለሠራተኛ ደመወዙ ይገባዋል፤ እያንዳንዱ በሥጋው ለሠራው በጎም ሆነ ክፉ ሥራው ዋጋውን የሚከፍል እግዚአብሔር ነው፡፡ ለእያንዳንዱ እንደ ሥራው የሚከፍል ጌታ፡ «እነሆ በቀሎ እመጣለሁ ለእያንዳንዱም እንደ ሥራው መጠን እከፍል ዘንድ ዋጋዬ ከእኔ ጋር አለ» (ራእ. 22፡12) ብሎ እንደ ተናገረው ጌታ ለደቀ መዝሙሩ ዋጋውን ይከፍለዋልና ክርስቲያን ዋጋውን ከሰው አይጠብቅም፡፡ የዚህ ዓለም ሐሰተኛ የሃይማኖት መምህራን ለራሳቸውም ሆነ ለደቀ መዝሙርቶቻቸው ዋጋቸውን የሚከፍላቸው ሰው ነው፡፡

ኢየሱስ ክርስቶስ ግን ሕያው ስለ ሆነ ለእያንዳንዱ ደቀ መዝሙር ዋጋውን ስለሚከፍል የኢየሱስ ደቀ መዝሙር

መሆን ልዩ ነው፡፡ ወገኔ ሆይ! እኛስ ዋጋችንን ከማን ይሆን የምንጠብቀው? ከእግዚአብሔር ወይስ ከሰው? ከሰው የምንጠብቅ ከሆነ የክርስቶስ ደቀ መዝሙርት መሆን ባላስፈለገን ነበር፡፡

ከላይ በጌታ ደቀ መዝሙርትና በሌሎች ደቀ መዝሙርት መካከል ያለውን ልዩነት ስንመለከት፤ የጌታ ደቀ መዝሙርት ከእግዚአብሔር የተወለዱ፤ በውስጣቸው መንፈስ ቅዱስ ያደረገባቸው፤ የሚያገለግሉት ጌታ ዐብርአቸው የሚኖር፤ በመከራቸውና በፈተናቸው ጊዜ የሚረዳቸው፤ የአገልግሎት ዋጋቸውን የሚከፍል፤ የጠራቸው ጌታ ራሱ ኢየሱስ ክርስቶስ በመሆኑ ከሌሎች ደቀ መዝሙርት ፍጹም የተለዩ እንደ ሆኑ ተገንዝበናል፡፡

ስለዚህ በክርስቶስ ባገኘነው ጸጋ ድንነትና በመንፈስ ቅዱስ እየታገዝን ራሳችንን የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ እንደ ሆንን በማመን በጎውንና መልካሙን ሁሉ ለማድረግ በክርስቶስ እንደ ተፈጠርን ዐውቀን፤ «እኛ ፍጥረቱ ነንና እንመላለስበት ዘንድ እግዚአብሔር አስቀድሞ ያዘጋጀውን መልካሙን ሥራ ለማድረግ በክርስቶስ ኢየሱስ ተፈጠርን» (ኤፌ. 2፡10) እንደሚል ይህን ተረድተን፤ «ለሚሰሙት ጸጋን ይሰጥ ዘንድ እንደሚያስፈልግ ለማንጽ የሚጠቅም ማናቸውም በጎ ቃል እንጂ ክፉ ቃል ከአፋችሁ ከቶ አይውጣ፡፡ ለቤዛም ቀን የታተማችሁበትን ቅዱሱን የእግዚአብሔር መንፈስ አታሳዝኑ» (ኤፌ. 4፡29-30) በማለት በሐዋርያው እንደ ተመከርን በንግግራችንና በምግባራችን ለቤዛ ቀን የታተምንበትን ቅዱሱን መንፈስ ሳናሳዝን እግዚአብሔርን በመፍራት በቅድስና እርሱን እየመሰልን ልንኖር ይገባል፡፡

በዚህ ሁሉ የምንረዳው፤ ክርስትና በራስ ጥረትና ችሎታ ብቻ መከናወኑን ሳይሆን፤ «በእናንተ መልካምን ሥራ የጀመረው እስከ ኢየሱስ ክርስቶስ ቀን ድረስ እንዲፈጽመው ይህን ተረድቼአለሁና» (ፊል. 1፡6) እንደሚል በእግዚአብሔር ጸጋ የተጀመረው ክርስትና በእርሱ ቸርነት ከፍጹሚ እንድንደርስ የሚያስፈልገንን ሁሉ በመስጠት የሚያጸናን እግዚአብሔር መሆኑን ነው፡፡ በመሆኑም ክርስትና

በወደደንና ራሱን ስለ እኛ ሲል እስከ ሞት ድረስ አሳልፎ በመስጠት ባዳነን ጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ጸጋ ላይ የተጀመረና የተመሠረተ፤ በእግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ ርዳታና በእግዚአብሔር ቸርነት እስከ ፍጻሜ የምንደርስበት ስለ ሆነ ሃይማኖታችንን አጽንተን እንጠብቅ።

ምዕራፍ ሁለት

የደቀ መዝሙር አስፈላጊነት

«ወደ ዓለም እንደ ላከኸኝ እንዲሁ እኔ ወደ ዓለም ላከኋቸው» ዮሐ. 17+18

እግዚአብሔር ሰውን በመልክ፣ በምሳሌው ፈጠረው (ዘፍ. 1+26 ፤ 2+7)። ሰው እግዚአብሔር ከፈጠራቸው ፍጥረታት ሁሉ ይልቅ እጅግ የተወደደና ውብ በመሆኑ የፍጥረቱ ሁሉ አዛዥናዛዥና ገዢ አድርጎ ሾመው።

አምላክነት፣ ነፃነት፣ ማእምረ ኩሉነትና ምሉእ በኩሉነት የእግዚአብሔር ባሕርይ መሆኑን ሲያጠይቅ፣ ይህቺን ፍሬ እንዳትበላ፣ በበላህ ቀን ሞትን ትሞታለህ በማለት ከለከለው (ዘፍ. 2+17)። አዳም የእግዚአብሔርን ባሕርይ ለራሱ ለማድረግ በሰይጣን ተቃሎ ባደረገው ዐመፅ ንጢአትን በመሥራቱ ከከብሩ እንደ ወደቀ በእሪት ዘፍጥረት ምዕራፍ ሦስት እንመለከታለን።

አዳምና ዘሩ በሙሉ ከወደቁበት ንጢአትና የዘላለም ሞት ነጻ የሚያወጣቸውንና ወደ ቀደመው ክብር የሚመልሳቸውን የጌታችንን የኢየሱስ ክርስቶስን መምጣትና በሥጋ መገለጥ በናፍቆት ሲጠባበቁት የነበረ ተስፋቸው ነው (ዘፍ. 3+15)። ስለዚህ ክብር መመለስ የእግዚአብሔርን ማዳን አስመልክቶ አበው ነቢያት በመንፈስ ቅዱስ ተመርተው (ተነድተው) (2ኛ. 1+20-21) ትንቢት ተናገሩ፤ ሊያዩትና ሊደግፉም ከሚገለጠው ክብር ተካፋይ ለመሆን እጅግ ይናፍቁ ነበር (1ኛ. 1+10-12)። ሱባዔ የተቈጠረለት፣ ትንቢት የተነገረለት፣ ምሳሌ የተመሰለለት ጌታ የዘመኑ ፍጻሜ ሲደርስ ከእናታችን ከቅድስት ድንግል ማርያም ከሥጋዋ ሥጋ ከነፍሷ ነፍሱን ነሥቶ ፍጹም ሰው በመሆን ትንቢቱ ፍጻሜ አገኘ (ገላ. 4+4)።

እንደ እግዚአብሔር ፈቃድና ተስፋ ዘመኑ ሲደርስ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ የሰውን ልጅ ፍለጋ ወደዚህ ምድር በመምጣት ከንጢአትና ከሞት አዳነን «የመድኃኒታችን

የእግዚአብሔር ቸርነትና ሰውን መውደዱ በተገለጠ ጊዜ እንደ ምሕረቱ መጠን ለዐዲስ ልደት በሚሆንው መታጠብና በመንፈስ ቅዱስ በመታደስ አዳኝነት እንጂ እኛ ሰላደረግነው በጽድቅ ስለ ነበረው ሥራ አይደለም» (ቲቶ. 3:4)። ስለ ሰው ልጅ ሲል መከራ ተቀበለ፤ ሞተ፤ ተቀበረ፤ በሦስተኛውም ቀን ከመታን ተለይቶ ተነሣ (1ቆሮ. 15:3)። «በእርሱ ሥራ ሁላችን በአንድ መንፈስ ወደ አብ መግባት አለንና» (ኤፌ. 2:18)።

1. ኢየሱስ ሞትና ትንሣኤ ምን ያሳየናል

1.1. የእግዚአብሔርን ፍቅር፡-

ስለ እኛ ስለ ኅጢአተኞች ሲል መከራ መቀበሉንና መሞቱን ስናስብ፤ እግዚአብሔር ለእኛ ያለውን የምሕረቱንና የፍቅሩን ታላቅነት ያሳየናል። «ፍቅርም እንደዚህ ነው፤ እግዚአብሔር እርሱ ራሱ እንደ ወደደን ስለ ኅጢአታችንም ማስተሰረዳ ይሆን ዘንድ ልጁን እንደ ሳክ እንጂ እኛ እግዚአብሔርን እንደ ወደድነው አይደለም» (1ዮሐ. 4:10፤ ዮሐ. 3:16 ይመ.)። በማለት ነባቢ መለኮት ሐዋርያው ዮሐንስ የክርስቶስ መሞት ለእኛ ያለውን ጥልቅ ፍቅር የገለጠበት እንደ ሆነ ያሳየናል። ሐዋርያው ጳውሎስም «ገና ኃጢአተኞች ሳለን ክርስቶስ ስለ እኛ ሞተዋልና እግዚአብሔር ለእኛ ያለውን የራሱን ፍቅር ያስረዳል» (ሮሜ 5:8) በማለት የእግዚአብሔር ሰውን መውደድ በክርስቶስ ሞት እንደ ተገለጠ ይገልጽናል።

1.2. የኅጢአታችንን ስርየት፡-

የኢየሱስ ክርስቶስ ሞት ሥቃይና መከራ እግዚአብሔር ለእኛ ያለውን ፍቅር ብቻ ሳይሆን የእኛን ኅጢአት አስከፊነትና በሌላ በምንም ነገር የኅጢአት ስርየት ልናገኝ እንደማንችል ያመለክታል። «ከአባቶቻችሁ ከወረሳችሁት ከከንቱ ነጭላችሁ በሚያልፍ ነገር በብር ወይም በወርቅ ሳይሆን ነውርና እድፍ እንደ ሌለው እንደ በግ ደም በክቡር የክርስቶስ ደም እንደ ተዋጃችሁ ታውቃላችሁ» (1.ጴጥ. 1:18-19፤ 1ዮሐ. 1:9፤ 11-14 ይመ.) በማለት የኅጢአት ስርየት የሚገኘው በእርሱ ሞትና ደም ብቻ እንደ ሆነ

ያስገነዝበናል። ቅዱስ ያሬድን «አኮ በወርቅ ኅላፊ ለተማየጠነ በደሙ ክቡር ቤዘውን» ትርጉም «የገዛን በኅላፊና በጠፊ ወርቅ (ብር) አይደለም በከበረ ደሙ ገዛን እንጂ» (መዋሰዕት) በማለት በመጽሐፍ ቅዱስ የተጻፈውን እውነት ደግፏል።

እንዲሁም የኢየሱስ ክርስቶስን ሰው መሆንና መከራ መስቀሉን፤ መሞቱንና መነሣቱን ስናስብ የገሀነመ እሳትን ፍርድ አስከፊነት እናያለን። ከገሀነመ እሳት ፍርድ የምንድንበት ሌላ መንገድም ያለመኖሩን፤ ሰውም ራሱን በራሱ ሊያድን እንደማይችል፤ በሰማይም ሆነ በምድር ከእርሱ በቀር ሌላ የመዳን መንገድ እንደ ሌለ እንረዳለን። «መዳንም በሌላ በማንም የለም፤ እንድንበት ዘንድ የሚገባን ለሰዎች የተሰጠ ስም ከሰማይ በታች ሌላ የለምና» (ዮሐ. 4:12) እንደሚል።

1.3. ኢየሱስ የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑን፡-

ኢየሱስ የእግዚአብሔር ልጅ እንደ ሆነ በመጽሐፍ ቅዱስ ከተገለጹት ብዙ ማስረጃዎች መካከል አንዱ፤ ኢየሱስ ክርስቶስ ስለ ኅጢአታችን ሞቶ በሦስተኛው ቀን ሞትን ድል አድርጎ ሕያው ሆኖ መነሣቱ ነው። ትንሣኤው ኢየሱስ የእግዚአብሔር ልጅ እንደ ሆነ፤ ሞት ሊይዘው የማይችል አምላክ መሆኑንም የሚያረጋግጥልን ዋና ምስክር ነው (ሮሜ 1:4፤ ራእ. 1:18)።

1.4. የሕይወት መገኛ መሆኑን፡-

ትንሣኤው በእርሱ ለሚያምኑት ሁሉ ትንሣኤ ልቦናን በመስጠት የጸጋ ልጅነትን የሚያስገኝ የእግዚአብሔር መንፈሳዊ ኅይል በመሆን ለሙታን ሕይወትን ሊሰጥ የሚችል ጸጋ እንደ ሆነ ያስረዳል። ቅዱስ ያሬድ «ዘበትንሣኤሁ ነሐዩ ኩልነ» ትርጉም «በትንሣኤው ሁላችን እንድናለን» ብሎ ከገለጸው በእርሱ የሚያምንና የሚቀበለው ሁሉ የዘላለም ሕይወት ለማግኘት ዋስትና እንደ ሆነ እንረዳለን። (ሮሜ 8:11፤ 6:11)።

1.5. የትንሣኤና የፍርድን አይቀሬነት ያረጋግጣል፡-

የክርስቶስ ትንሣኤ የሙታንን መነሣትና የፍርድን አይቀሬነት ከወዲሁ እንድናስተውል ያደርገናል፡፡ ጌታችን ኢየሱስ ከሞት ተነሥቶ በአብ ቀኝ መቀመጡ ሕያው የሆነ አምላክ መሆኑን ከማስረዳቱም በላይ፤ ኢየሱስ ክርስቶስ ራሱ አስቀድሞ እንደ ተናገረ ለሁለተኛ ጊዜ ለፍርድ እንደሚመጣ (ዮሐ. 5፡23) የሚያመለክት ነው፡፡ «ቀን ቀጥሮአልና፤ በዚያም ቀን ባዘጋጀው ሰው እጅ በዓለሙ ላይ በጽድቅ ሊፈርድ አለው፤ ስለዚህም እርሱን ከሙታን በማስነሣቱ ሁሉን አረጋግጦአል» (ዮሐ. 17፡31) ፡፡ በምጽአቱም በሰሙ በማመን ስለ ሰሙ መከራ ለሚቀበሉት ምስጋናና ክብርን እንደሚሰጥ፤ ለማያምኑት፤ ለወንጌል ለማይታዘዙትና እግዚአብሔርን ለማያውቁት ደግሞ ፍርድና በቀል እንዳለ ከወዲሁ የሚጠቀም ማስጠንቀቂያ ነው (2ተሰ. 1፡8)፡፡

1.6. የእምነታችን ዋስትና መሆኑን፡-

ትንሣኤው በክርስቶስ ለምናምን ለእኛ የእምነታችን ዋስትና ነው፡፡ ምክንያቱም ክርስቶስ ከሞት ባይነሣ እምነታችን ከጉዳ ሆኖ ይቀር ነበር (1ቆሮ. 15፡14)፡፡ ይህ ሁሉ የአምላክ ሰው መሆኑን፤ መሞቱና መነሣቱ ለሚያምኑና ለሚታዘዙለት ሁሉ ፍጹም መዳን ምክንያት ይሆንላቸው ዘንድ በእግዚአብሔር ዕቅድ የተፈጸመና ለሰው የተደረገ የእግዚአብሔር ወሰን የለሽ ችርነት መሆኑን እንገነዘባለን፡፡ (ዕብ. 5፡10፤ 7፡25፤ 9፡28) ፡፡

2. ደቀ መዛሙርት የወንጌል ባለ ዐደራ ናቸው፡-

ከላይ ለማየት እንደ ሞከርነው የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ መሞትና መነሣት የእግዚአብሔር ፍቅር የተገለጠበት፤ የጎጠኦቻችንን ስርየት ያገኘንበት፤ ኢየሱስ የእግዚአብሔር ልጅ እንደ ሆነ የተረጋገጠበት፤ ኢየሱስ የሕይወታችን መገኛ እንደ ሆነና የፍርድን አይቀሬነት እንደሚያስረዳ አይተናል፡፡ ይሁን እንጂ ይህን የማዳን ሥራውን ፈጽሞ ጌታችን ካረገና በአባቱ ቀኝ በክብር ከተቀመጠ በኋላ እንዴት ይህ የማዳን ሥራ ለትውልድ ሁሉ መድረስ ይችላል? እንዴትስ ሰዎች ሕይወትን በማግኘት

በክርስቶስ አምነው ከሚመጣው ፍርድ ይድናሉ? የሚለው ጥያቄ ዋናና መሠረታዊ ጉዳይ ነው፡፡

ጌታችን በምድራዊ የአገልግሎት ዘመኑ በቂየበት ሠላሳ ሦስት ዓመት ከሦስት ወር ውስጥ የፈጸመውን የማዳን ሥራ እስከ ምጽአቱ ድረስ እንዲቀጥል ወደ አባቱ ሲያርግ ዐደራ ሰጥቶ የሄደው ለደቀ መዛሙርቱ ነው (ማር. 16፡8)፡፡ «ወይቤሉሙ ሑሩ ወመሐሩ ለዘየአምን ወንጌል መንግሥተ ሰማያት» ትርጉም «ለሚያምን ሁሉ የመንግሥተ ወንጌልን እንዲያስተምሩ ላካቸው (ዐደራ ሰጣቸው)» (ቅዱስ ያፌድ ድጓ)፡፡

አንድ የቤተ ክርስቲያን አባት ሲያስተምሩ እንዲህ አድርገው ምሳሌ ተጠቅመው አስተማሩ «ጌታችን ምድራዊ አገልግሎቱን ፈጽሞ ወደ ሰማይ ሲያርግ ያየ የእግዚአብሔር መልአክ እጅግ በጣም ተገርሞ ጌታ ሆይ ለሰው ልጆች ካለህ ከታላቅ ፍቅርህ የተነሣ በበደላቸውና በጎጠኦቻቸው እንዳይጠፉ ራርተህ ክብርህን ጥለህ ወርደህ ስለ እነርሱ ስትል ሰው ሆንህ፤ መከራ ተቀበልህ፤ ሞትህላቸው እንተም አሁን ወደ ቀደመው ክብርህ ወደ አባትህም ዐረግህ፤ ጌታ ሆይ ታዲያ ይህን ያደረግህላቸው ሰዎች ውለታህን፤ ሥራህንና ማዳንህን እንዴት ያውቃሉ እንዴትስ ይድናሉ? ብሎ ጠየቀው፡፡ ጌታም ሲመልስ እንዲህ አለ ደቀ መዛሙርት አሉኝ እነርሱ ይህን እንዲያደርጉ እኔ ያደረግሁላቸውን እንዲፈጽሙ አዘጋጅቼአቸዋለሁ» አለ በማለት ጌታ ደቀ መዛሙርትን ስለ እርሱ ሥራ እንዲመሰክሩና ትምህርት ያስተምሩ ዘንድ እንዳዘጋጃቸው በምሳሌ አስረዱ፡፡

እውነት ነው፤ ጌታ እነዚህን ደቀ መዛሙርት ለማዘጋጀት ሦስት ዓመት ከሦስት ወራት ዐብሯቸው እየዋለ እያደረ በቃልና በሥራ፤ በማስተማር ለሚቀጥለው ሥራ እንዲዘጋጁ አድርጓቸዋል፡፡

ከዚህ በመነሣት ደቀ መዛሙርት የሚያስፈልጉት ክርስቶስ ያደረገውን ሥራና ያስተማራቸውን ትምህርት በሕይወታቸውና በቃላቸው ለፍጥረት ሁሉ መስበክና

የእግዚአብሔርን ምሕረትና ቸርነቱን ለዓለሙ ሁሉ ማስታወቅ እንዲችሉ ነው።

ጌታችን አገልግሎቱን እንደ ጀመረ ደቀ መዛሙርት ሊሆኑ የመረጣቸውን ሰዎች ከሥራ ገበታቸው ላይ መጥራቱ፤ አብዛኛውን ጊዜውን ጌታችን ያሳልፍና ትኩረት ሰጥቶ ለብቻቸው ያስተምራቸውና ምስጢሩን፤ ዐላማውንና የወደፊት ዕቅዱን ይገልጥላቸው የነበረውም ለደቀ መዛሙርቱ መሆኑ ለቀጣዩ አገልግሎት የእነርሱን አስፈላጊነት የጎላ ያደርገዋል።

ለደቀ መዛሙርቱ ምሥጢርን ሁሉ እየገለጠ ለብቻቸው ለይቶ ቢያስተምራቸውም፤ ለዐላማው ሊሆኑለት እንደሚፈልገው ባለመሆናቸው ጌታን ያሳዝኑት እንደ ነበር ቢታወቅም፤ ያለ እነርሱ ምንም ማድረግ ስላልፈለገ ድካማቸውን እየታገሠ ማስተማሩ፤ የደቀ መዛሙር አስፈላጊነት በጌታ ዘንድ ከፍተኛ ትኩረት ተሰጥቶት እንደ ነበር ያሳየናል።

ደቀ መዛሙርትን ማፍራት የጌታችን የማዳኑ ወንጌል የሚሰበክበትና ለቀጣዩ ትውልድ የሚተላለፍበት ብቸኛ መንገድ በመሆኑ እነዚህን ደካማ ሰዎች እስከ መጨረሻው ድረስ ማስተማሩን እንደ ቀጠለበት እናያለን። በመጨረሻም፤ «...ኢየሱስ ራሱ ለዘላለም ድኅነት የሆነውን የማይለወጠውን ቅዱስ ወንጌል ከፀሐይ መውጫ እስከ መጥለቂያው ድረስ በእጃቸው ላከው» (ማር.16+8)። ደቀ መዛሙርቱም የተቀበሉትን ለሌሎች ለታመኑ ሰዎች አየሰጡ (1ቆሮ.15+3) (2ጢሞ.2+2) የወንጌል ቃል እስከ ምጽአቱ ድረስ በታመኑ ደቀ መዛሙርት ባለዐደራነት ቀጥሏል። ወንድሞቹ ሆይ እኛስ ይህን የአባቶቻችንን የወንጌል ዐደራ ተቀብለን በታማኝነት ለማስተላለፍ ተዘጋጅተናል? ወይስ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስን ይከተሉት የነበሩት ሁሉ ደቀ መዛሙርት ተብለው ተጠርተው ሳለ በትምህርቱና እርሱን መከተል በሚያስከፍለው ዋጋ ምክንያት ተሰናክለው ወደ ጳላቸው እንደ ተመለሱት ብዙዎቹ የተሰጠንን ዐደራ ችላ ብለንዋል? (ዮሐ. 6+66) ።

ምዕራፍ ሦስት

1. ክርስቲያን ሁሉ ደቀ መዛሙር እንዲሆን ተጠርቷል

«ልጁ በብዙ ወንድሞች መካከል በኩር ይሆን ዘንድ አስቀድሞ ያወቃቸውን የልጁን መልክ እንዲመስሉ አስቀድሞ ደግሞ ወስኖአል» ሮሜ 8+29

የጌታ ጥበቡ ሰብስበው የሚያስተምሯቸውን ተማሪዎች ክርስቶስ ወደዚህ ምድር ለምን እንደ መጣ የሚያውቁትን እንዲናገሩ ጥያቄ ጠየቋቸው። ከተማሪዎቹ መካከል አንዱ በፍጥነት ለመመለስ ተነሣ የጌታም «በል እስቲ ማስረሻ ስለ ክርስቶስ የምታውቀውን ንገረን» አሉት። ማሥረሻ ግን «እ-እ-እ- የጌታ በፊት በደንብ ዐውቀው ነበር ዛሬ ግን ረስቼዋለሁ» አላቸው። የጌታም እጅግ በጣም የሚገርም ነው ከተማሪዎቹ ሁሉ ስለ ክርስቶስ የሚያውቅ አንድ ሰው ቢገኝ እርሱም ረስቶታል ብለው በጣም ዐዘኑ ተብሎ እንደ ተረት ይነገራል።

ስለ ደቀ መዛሙር አስፈላጊነትና ስለ ክርስቲያን የመጨረሻ ግብ በምናጠናበት ጊዜ የየጌታ አነጋገር እኛንም የሚመለከተንና ብንጠየቅ ለመመለስ የምንቸገር ይመስለናል።

የክርስቲያን ግቡ ኢየሱስ ክርስቶስን መምሰል ነው። ይህ ማለት እርሱ በምድር ሲኖር በቅድስና፤ በፍቅር በይቅርታ ወዘተ... ያለ ገጢአት እንደ ተመላለሰ እርሱን እየመሰሉ በኑሮውና በትምህርቱ አብነቱን መከተል ማለት ነው። ሐዋርያው ዮሐንስ እንዴት በክርስትና ሕይወት መመላለስ እንዳለብንና እርሱን ስለ መምሰል ሲናገር፤ «በእርሱ እንዳለን በዚህ እናውቃለን በእርሱ እኖራለሁ የሚል እርሱ እንደ ተመላለሰ ራሱ ደግሞ ሊመላለስ ይገባዋል» (1ዮሐ. 2+5-8) በማለት ክርስቶስን በአደኗራችን ልንመስለው እንደሚገባን ያሳስበናል። በሌላ አባባል የክርስትና ግቡ ክርስቶስን መምሰል እንደ ሆነ ሁሉ፤ ኢየሱስን መምሰል ማለት ደግሞ የክርስቶስ ደቀ መዛሙር መሆን ማለት ነው። ምክንያቱም ደቀ መዛሙር ማለት

መምህሩን የሚመስል ስለ ሆነ፤ ክርስቶስን እንዲመስል የተጠራ ክርስቲያን ሁሉ ወደ ደቀ መዝሙርነት ማደግ እንዳለበት ያስረዳናል።

እዚህ ላይ በእግዚአብሔር ቤት ሰንኖር ክርስቲያኖዊ እድገት እንዳለ እንመለከታለን። ይህም እያንዳንዱ ክርስቲያን ወደ ደቀ መዝሙርነት ደረጃ እንዲያድግ እንደ ተጠራና ክርስቶስን እየመሰለ ማደግ ያለበት መሆኑን ያስገነዝበናል። የክርስትና ግብ ኢየሱስን እየመሰሉ መኖር ማለት ሊሆን እርሱን የመምሰሉ ሂደት ከመለኮታዊ ባሕርይ በቀር በቃሉ ብርሃንነት እርሱን በማወቅ በመንፈስ ቅዱስ ሥራ እርሱን እየመሰሉ ማደግ፤ እርሱን እየመሰሉ መኖርም ማለት ነው።

በየዕለቱ ሕይወታችንን ለንመለከት ድካማችንና ውድቀታችንን ስናይ እንኳንስ ክርስቶስን መምሰል ቀርቶ መልካም ናቸው ብለን በእእምሮአችን የሣልናቸውን ሰዎች እንደማንመስል ራሳችንን በማየት ክርስቲያንነታችን ከንቱ እንደ ሆነ ልናስብ እንችላለን፤ ወይም ደግሞ ክርስትና በቃል የሚነገር እንጂ በሕይወት የማይኖሩት ሊመስለንና ተስፋ ሊያስቈርጠን ይችላል።

ይሁን እንጂ ክርስቶስን መምሰል ወይም ወደ ፍጽሞና መድረስ ወይም ደቀ መዝሙርነት በእንድ ጊዜ የሚመጣ ሳይሆን ክርስቲያኖዊ የእድገት ሂደት ነው (1ዮሐ. 2፡12-14 ይመ.)። ይህንንም የክርስቲያኖዊ እድገት ሂደት ከአበው ትምህርት በመነሣት በሦስት ደረጃዎች ከፍለን ማየት እንችላለን። ክርስቲያኖች የሚደርሱበት የመንፈሳዊ ሕይወት እድገት ደረጃዎች፡- ወጣንያን፣ ማእከላውያንና ፍጹማን በመባል ይታወቃሉ።

ወጣንያን

ወጣንያን የሚባሉት ገና የክርስትና ሕይወትን «ሀ» ብለው የጀመሩ ጀማሪ ክርስቲያኖች ናቸው። «እስመ ሐዲስ ተክል አነ፤ እኔ ዐዲስ ተክል ነኝ» (ቅዱስ ያፌድ ድን) እንዳለው። እነዚህ የክርስትናን ኑሮ ለመኖር የተጠሩ ዐዲስ ክርስቲያኖች በክርስቶስ አምነው የተጠመቁና የልጅነትን ሀብት የተቀበሉ ወይም ጳግም የተወለዱ ነገር ግን ገና ያላደጉ ሕፃናት

ናቸው። ንኡስ ክርስቲያን በመባልም ይታወቃሉ። ከፋውንና በገውን የማይለዩ (ዕብ. 5፡12-14)፤ በሃይማኖትና በምግባር ያልጉለበቱና በትምህርት ነፋስ የሚንሳፈሩ ናቸው። ቅዱስ ጳውሎስ ሕፃናት ለሆኑ የኤፌሶን ምእመናን «እንደ ስህተት ሽንገላ ባለ ተንኮል በሰዎችም ማታለል ምክንያት በትምህርት ነፋስ ሁሉ እየተፋገመገምን ወዲያና ወዲህም እየተንሳፈሩን ሕፃናት መሆን ወደ ፊት አይገባንም» (ኤፌ. 4፡14) እንደ አላቸው ዐይነት፤ በቆሮንቶስም ለሚገኙ የእግዚአብሔርን ቤተ ክርስቲያን ለሚያስቸግሩ ወጣንያን ክርስቲያኖች ደግሞ «የሥጋ» እንደ መሆናችሁ፤ በክርስቶስም ሕፃናት እንደ መሆናችሁ እንጂ መንፈሳውያን እንደ መሆናችሁ ልናገራችሁ አልቻልሁም። ገና ጽኑ መብል ለመብላት አትችሉም ነበርና ወተት ጋትጓችሁ፤ ገና ሥጋውያን ናችሁና እስከ አሁን ድረስ ገና አትችሉም» (1ቆሮ. 3፡1-3) በማለት እንደ ገለጣቸው ያሉ ናቸው። ሕፃናት ስለ ሆኑ በትምህርት ነፋስ ስለሚዋዥቁ፤ እርስ በእርሳቸው ስለሚጨቃጨቁ፤ ወደ መንፈሳዊ ብስለት ያልደረሱ ምእመናን መሆናቸውን ያመለክታል። ወጣንያን በመንፈስ ሕፃናት በመሆናቸው በጣም ጥንቃቄና እንክብካቤ የሚያስፈልጋቸው ክርስቲያኖች እንደ ሆኑ በማሰብ ወደ ብስለት እንዲያድጉ፤ ሊመከሩና ተኩትኩተው ሊያድጉ የሚገባቸው ክርስቲያኖች ናቸው።

ወጣንያን ክርስቲያኖች በቤተ ክርስቲያን ውስጥ መኖራቸው ቤተ ክርስቲያን ለምለም ማሕፀን እንዳላት ወላድ ሴት የተባረከች፤ መንፈስ ቅዱስ በውስጧ የሚመላለስባት መሆኗን የሚያሳይ ምልክት በመሆኑ፤ የሕፃናት በቤተ ክርስቲያን መወለድና መብላት የሕያውነቷ ማስረጃ ነው። ነገር ግን የተወለዱት ልጆቿ ጊዜያቸውን ጠብቀው የማያድጉ፤ አስተማሪዎችና ፍጹማን ወደ መሆንም አድገው ለቤተ ክርስቲያን አስኝታ መሆን በሚገባቸው ሰዓት ወጣኒ ሆነው የሚገኙ ከሆነ የጤነኛነት ምልክት አይደለም። ልጅ ተወልዶ ጊዜውን ጠብቆ ተመጣጣኝ ምግብ እየተሰጠው የማያድግ ከሆነ፤ በሽተኛ እንጂ ጤነኛ ስላልሆነ ምርመራ ሊደረግለትና ሊታከም ይገባዋል። ቤተ ሰቡ ሁሉ በእርሱ ይታወቃልና፤ እንዲሁ ሁሉ ጊዜ ዐድሮ ጥጃ የሚሆኑ ምእመናን በዐዳዲስ

ትምህርት ስለሚወሰዱና በምእመናንም መካከል ጭቅጭቅና ንትርክ የሚፈጥሩት እነርሱ ስለ ሆኑ፡፡ በሽታቸው የራሳቸው ብቻ ሳይሆን የቤተ ክርስቲያንም ነው፡፡

ማእከላውያን

ማእከላውያን የምንላቸው ወደ ፍጽምና ደረጃ ያልደረሱትን ከሕፃንነት የወጡትን ራሳቸውን ችለው ክፉትን ከደጉ ለይተው የሚያውቁ «ብንቹ ድምጹን ይሰማሉ፡፡ እኔም ዐጡታቸዋለሁ ይከተሉኝማል፡፡ እኔም የዘለዓለም ሕይወትን እሰጣቸዋለሁ ለዘለዓለምም አይጠፋም፡፡ ከእጄም ማንም አይነጥቃቸውም፡፡» (ዮሐ.10:27-28) የተባለው፡፡ ቃሉን፡፡ የእረኞቻቸውን ድምፅ ለይተው የሚሰሙ፡፡ ክርስቶስን በቃልም በሥራም ሊመሰሉት የሚሞክሩትን ክርስቲያኖች ሁኔታ የሚያሳይ የክርስትና ሕይወት ደረጃ ነው፡፡

ፍጹማን

ፍጹማን የምንላቸው ቅዱስ ጳውሎስ ከእምነታቸው ወደ ጳላቸው ለመመለስ ለሚፍገመገሙ ለዕብራውያን ክርስቲያኖች ጸንተው እንዲቆሙ በጻፈው መልእክቱ «ወተት የሚጋት ሁሉ ሕፃን ስለ ሆነ የጽድቅን ቃል አያውቅምና ነጠንካራ ምግብ ግን መልካሙንና ክፉትን ለመለየት በሥራቸው የለመደ ልቡና ላላቸው ለፍጹማን ሰዎች ነው (ዕብ. 5+13-14)፡፡ በእምነታቸውና በምግባራቸው የበቁትን ትሩፋት የሚሠሩትን በመንፈሳዊ ሕይወታቸውና ገድላቸው የሚኖሩትን ለራሳቸው ሳይሆን ለሌላው ሰው የሚተርፍ የተትረፈረፈ የክርስትና ሕይወት ያላቸውን ነፃነትና የሚመስሉ ሆነው እኔ ክርስቶስን እንደምመስል እናንተም እኔን ምሰሉ እያሉ የሚያስተምሩትን እውነተኛ ደቀ መዛሙርትንና ለሌሎች ክርስቲያኖች አብነት የሆኑ ቅዱሳንን ያመለክታል፡፡

«እሎትከሙ ጽንዕት ሃይማኖትከሙ ርትዕት እንተ በኩሉ ትረድዕ ሠናያን ወውርዝዋን በምግባረ ጽድቅ አግክዝያን አንትሙ» ትርጉም «እሎታችሁ ጽንዕት ናት በሁሉ ዘንድ የምትረዳ፤ ሃይማኖታችሁም የቀናች (ፍጽምት) ናት፡፡ እናንተ መልካም ሥራን በመሥራት ፍጹማንና ነጻ አውጪዎች

ናችሁ» (ቅ.ያሬድ ድጓ)፡፡የተባላቸውን ክርስቲያኖች ይመለከታል፡፡

የክርስቲያን ግብ የኢየሱስ ደቀ መዝሙር መሆን፤ኢየሱስ ክርስቶስን መምሰል፤ ወይም ወደ ፍጽምና መድረስ ማለት ነው፡፡ ደቀ መዝሙር ማለት ኢየሱስን መምሰል ማለት ከሆነ፤ እርሱን ለመምሰል ምን ማድረግ አለብን? የሚለው ጥያቄ በሁላችንም አእምሮ ውስጥ መፀነሱ ስለማይቀር ከዚህ ቀጥለን ለማየት እንሞክር፡፡

2. ክርስቲያን እንዴት ወደ ደቀ መዝሙርነት ይደርሳል?

ከሁሉም ነገር አስቀድሞ አምና በመጠመቅ የእግዚአብሔርን ልጅነት ያገኘ ንኡስ ክርስቲያን ያዳነውንና ወደ ፍጽምና ለማድግ አብነት የሚሆነውን ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን በሚገባ ማወቅ ያስፈልገዋል፡፡ ሰው የማያውቀውን መሆንም ሆነ መምሰል አይችልም፡፡ ስለዚህ ክርስቶስን ማወቅ ለደቀ መዝሙርነት የመጀመሪያ ጉዳይ ነው፡፡

በምድራዊ አገልግሎቱ ከጌታችን ጋር ዐብረውት የነበሩ ተከታዮቹ ደቀ መዛሙርት ዐብረው እየዋሉ ዐብረውት እያደሩ ጥያቄ እየጠየቁ፤ ሥራውን እያዩ ሁለንተናቸውን ሰጥተው ይከተሉት ነበር፡፡ ሙሉ በሙሉ ማንነቱንና ዐላማውን በግልጽ ለመረዳት ቢቸገሩም እንኳ ውሱን በሆነው ዐቅማቸው ክርስቶስን ያውቁት እንደ ነበር የተረጋገጠ ነው፡፡ ስለዚህ የሚያውቁትን ጌታ ለመምሰል ዐቅም ቢያጡም፤ ማን እንደ ሆነና ምን እንደሚመስል በቂ ዕውቀት እንደ ነበራቸው ማሰብ እንችላለን፡፡

በዚህ ዘመን ላይ ያለን ክርስቲያኖች ኢየሱስ ክርስቶስን ወደ መምሰልና ወደ ፍጽምና ለማድግ እንድንችል ኢየሱስን ማወቅ ካለብን እንዴትና በምን ሁኔታ እናውቀዋለን? እርሱ አሁን በአባቱ ቀኝ በክብር ተቀምጧል፡፡ በአካል ለማየት ዕድሉ የለንም፤ ታዲያ የት አግኝተነው የትስ አይተነው እናውቀዋለን? የሚል ጥያቄ ይነሳል፡፡ ምክንያቱም እርሱን ለመምሰል እርሱን ማወቅ፤ ከእርሱ መስማት፤ ከእርሱ ዐብሮ መዋልና ማደር፤ ማየት የምንመስለውን ለመሆን የመጀመሪያ ተግባር ስለ ሆነ በቅድሚያ ይህን ጥያቄ መመለስ አለብን፡፡ ክርስቶስን

እንዴት እናውቀዋለን ለሚለው መሠረታዊ ጥያቄ መልስ ለማግኘት የሚከተለውን እንመልከት፡-

ወንጌላዊው ሉቃስ በጻፈለን የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ ወንጌል፤ «ወልድንም ማን እንደ ሆነ ከአብ በቀር የሚያውቅ የለም አብንም ማን እንደ ሆነ ከወልድ በቀር ወልድም ሊገልጥለት ከሚፈቅድ በቀር የሚያውቅ የለም» (10፥22) በማለት እግዚአብሔር ካልገለጠለን በቀር እርሱ ማን እንደ ሆነ የሚያውቅ ማንም እንደሌለ በቅድሚያ ልንረዳ ያስፈልገናል። ለዚህ ነበር ሦስት ዓመት ከሦስት ወር ዐብሮአቸው ለነበሩት ደቀ መዛሙርቱ ጌታችን «እኔን ማን ትሉኛላችሁ?» በማለት ላቀረበላቸው ጥያቄ ሁሉም የክርስቶስን ማንነት ለማወቅ ባልቻሉበት ሰዓት ቅዱስ ጴጥሮስ፤ «አንተ ክርስቶስ የሕያው እግዚአብሔር ልጅ ነህ» በማለት ለተጠየቀው ጥያቄ መልስ ሲሰጥ፤ ጌታም «የዮና ልጅ ሰምዶን ሆይ፤ በሰማያት ያለው አባቴ እንጂ ሥጋና ደም ይህን አልገለጠልህምና ብፁዕ ነህ» (ማቴ.16፥17) ብሎታል። ስለዚህ ኢየሱስ ማን እንደ ሆነ ማወቅ የሚቻለው እግዚአብሔር ሲገልጥ ብቻ እንጂ በሰው ዕውቀትና ጥበብ ሊመረመር እንደማይችል ከወዲሁ መረዳት ይኖርብናል።

2.1. ኢየሱስ ክርስቶስን በማወቅ፡-

እግዚአብሔርን አለማወቅ የሞት መንገድ ነው፤ «ሕዝቤ ዕውቀት ከማጣቱ የተነሣ ጠፍቷል፤ አንተም ዕውቀትን ጠልተሃልና እኔ ካህን እንዳትሆነኝ አጠላሃለሁ» (ሆሴ.4፥6) ተብሎ በሆሴዕ እንደ ተነገረ አለማወቅ የሞትና የጥፋት መንገድ ነው። በሌላ በኩል እግዚአብሔርን ማወቅ ደግሞ የዘላለም ሕይወት መገኛ እንደ ሆነ እንረዳለን፤ «ገንዘብ ሳደረገው ሰው ዕውቀት የሕይወት ምንጭ ነው» (ምሳ. 16፥22)። እርሱን እናውቅ ዘንድ ዐውቀነውም የዘላለም ሕይወት ይሆናል። ዘንድ፤ «ኢየሱስን ማወቅ የዘላለም ሕይወት ነው» (ዮሐ.17፥3) እንደሚል፤ እግዚአብሔር የመገለጥን መንፈስ ሊሰጠንና ልናውቀው ይገባናል። እግዚአብሔርን ማወቅ የሕይወት መገኛ የመሆኑን ያህል የጥበብም መጀመሪያ እግዚአብሔርን መፍራት ነው፤ ቅዱሱንም ማወቅ ማስተዋል ነው (ምሳ 9፥10)። በመሆኑም

እግዚአብሔር ሕይወት እንዲሆን ራሱንና ልጁን ኢየሱስ ክርስቶስን እንድናውቅ ለእኛ በግልጽ የሰጠን ክርስቶስን የምናውቅባቸውን መንገዶች ከዚህ እንደሚከተለው ለማየት እንሞክራለን፡፡

2.1.1. የእግዚአብሔርን ቃል ማወቅ ነው፡-

የእግዚአብሔር ቃል ኢየሱስ ማን እንደ ሆነ ከምናውቅባቸው ዋና መንገዶች መካከል አንዱ ነው። ምንም እንኳ ኢየሱስን በአካል የማየት ያህል ባይሆንም፤ ለሰው ልጆች ክርስቶስ ማን እንደ ሆነ እናውቀው ዘንድ ዐውቀነውም እንድን ዘንድ እርሱንም እየመሰልን ለመኖር እንችል ዘንድ፤ የኢየሱስን ማንነት የሚያሳየን በእግዚአብሔር መንፈስ መሪነት የተጻፈና ለሰው የተሰጠ አምላካዊ መጽሐፍ (መጽሐፍ ቅዱስ) ነው። «ነገር ግን ኢየሱስ እርሱ ክርስቶስ የእግዚአብሔር ልጅ እንደ ሆነ ታምኑ ዘንድ አምናችሁም በስሙ ሕይወት ይሆንላችሁ ዘንድ ይህ ተጽፏል» (ዮሐ. 20፥31)። ከዚህ እንደምንረዳው ኢየሱስ ማን ነው? ምን ይመስላል? ሥራውስ ባሕርይስ? ተብለን ብንጠየቅ ተገቢ የሆነውንና ፍጹም እውነት የሆነውን ማንነቱን መናገር የምንችለው በመጽሐፍ ቅዱስ የተገለጠውን ነው።

በተጨማሪም በሥጋ ከመገለጡ በፊትና በሥጋ ከድንግል ማርያም ከተወለደ በኋላ ያለውን ማንነቱን ለመረዳት ሙሉውን የእግዚአብሔር ቃል ብሉይንና ሐዲስን በሚገባ ማወቅ ያስፈልጋል፤ ስለ ክርስቶስ ይናገራሉና፤ «እናንተ በመጻሕፍት የዘላለም ሕይወት እንዳላችሁ ይመስሏችኋልና እነርሱን ትመረምራላችሁ፤ እነርሱም ስለ እኔ የሚመሰክሩ ናቸው፤ ነገር ግን ሕይወት እንዲሆንላችሁ ወደ እኔ ልትመጡ አትወዱም» (ዮሐ. 5፥39-40) እንዲል።

ኢየሱስን የምንመስለው በቃሉ ውስጥ ያወቅነውን ያህል ነው፤ ካወቅነው በላይ መምሰል አንችልም። ቃሉን በብዙው ባወቅን ቍጥር በብዙ ልንመስለው ዕድሉ አለን፤ በጥቂቱ ካወቅነው በጥቂቱ እንመስለዋለን። ስለዚህ የእግዚአብሔር ቃል ዕውቀት ከሌለን ክርስቶስን እናውቀውም፤ እርሱንም መምሰል አንችልም። ምክንያቱም ከእግዚአብሔር ቃል ውጭ በሆነ መንገድ ክርስቶስን ለማወቅ

ብንጥነር፡ የምናውቀው ትክክረኛውን ክርስቶስን ሳይሆን ራሳችን የፈጠርነውን ስለሚሆን እርሱን ወደ መምሰል አናድግም፡፡ ስለዚህ የኢየሱስ ደቀ መዝሙር ለመሆን የእግዚአብሔርን ቃል በሙላት ማወቅ ይጠበቅብናል፡፡

የእግዚአብሔርን ቃል በሚገባ ያለ ማወቅ ወደ ስሕተት ይመራል፡፡ የእስልምና እምነት ተከታዮች ኢየሱስን ሰናውቀዋለን ብለው ቢናገሩም፡ የሚያውቁት ደቃሉ እንደ ተገለጸው ሳይሆን ከቃሉ አጉድለው በትስብእቱ ከመሆኑም ባሻገር አምላክነቱን፣ ሞትና ትንሣኤውን በመካድ ነው፡፡ ስለዚህ የእግዚአብሔርን ቃል ስለማያውቁ ኢየሱስ ክርስቶስን አያውቁትም፡፡ የእርሱም ደቀ መዝሙር ለመሆን ካለመቻላቸውም በላይ የማዳኑን ጸጋ አያገኙም፡፡ «ክርስቶስ አይደለም ብሎ ኢየሱስን ከሚክድ በቀር ውሸተኛው ማን ነው? አብንና ወልድን የሚክድ ይህ የክርስቶስ ተቃዋሚ ነው፡፡ ወልድ የሚክድ ሁሉ አብ እንኳ የለውም፡፡ በወልድ የሚታመን አብ ደግሞ አለው፡፡» (1ዮሐ.2፡22-23)፡፡ ይህም የኢየሱስ ክርስቶስን አምላክነት የሚክድ እግዚአብሔር እንደሌለውና የእግዚአብሔር ወገን እንዳልሆነ ያስረዳል፡፡

ብዙ ሐሰተኛ ክርስቶሶች አሉና እውነተኛውን ክርስቶስን ከሐሰተኞች ክርስቶሶች የምንለየው በቃሉ ነው፡፡ በቃሉ ላይ ከተገለጸው ክርስቶስ አጉድለው ወይም ጨምረው ክርስቶስን የሚገልጹ ሐሰተኞች ከመሆናቸውም በላይ የሐሰተኛው ክርስቶስ ደቀ መዝሙርት ናቸው፡፡

ክርስቲያን እንደ ሆነ የሚናገሩ አንዳንድ የእምነት ድርጅቶች ክርስቶስ ጥሩ መምህርና ጥሩ ሰው እንደ ነበረ ቢናገሩም፤ አምላክነቱን፣ ሞትና ትንሣኤውን፣ አዳኝነቱንና ዳግም ምጽእቱን ፈራጅነቱንም ጭምር እንደሚክዱ ይታወቃል፡፡ እነዚህ የሃይማኖት ድርጅቶች በስም ክርስቲያን ነን ይበሉ እንጂ ኢየሱስ ክርስቶስን በሚገባ አላወቁትምና ዕውቀታቸው ጉደሎ ስለ ሆነ የጌታ ደቀ መዝሙርት ሊሆኑ ወይም ክርስቲያን ተብለው ሊጠሩ አይችሉም፡፡

2.1.2. በእምነት መኖር፡-

እምነት የክርስትና ቀላፍ ጉዳይ ነው፡፡ ያለ እምነት እግዚአብሔርን ማወቅም ሆነ ወደ እርሱ መቅረብ አይቻልም (ዕብ. 11፡6)፡፡ ስለ እምነት ሐዋርያው ዳውሎስ ለዕብራውያን ክርስቶሶች ሲጽፍላቸው፤ «እምነትም ተስፋ ስለምናደርገው ነገር የሚያስረግጥ የማናየውንም ነገር የሚያስረዳ ነው» (ዕብ 11፡1) በማለት በዐይነ ሥጋ ሊታይ የማይቻለውን እግዚአብሔርን በእምነት ልናየው እንደምንችል ያረጋግጥናል፡፡ እምነት እግዚአብሔር የሰጠውን ተስፋ እንደሚፈጸም የምናረጋግጥበት ዋስትናችን መሆኑን ያሳየናል፡፡ ስለዚህ እኛ ክርስቲያኖች እግዚአብሔር የሰጠንን ተስፋ የምናረጋግጥበትና እግዚአብሔርን የምናይበት ዐይናችን፤ እግዚአብሔር እንዳለ ለሚያምኑትም ዋጋ እንደሚሰጥ አስቀድመን የምናውቅበትና የምናረጋግጥበት መሣሪያችን የእግዚአብሔርን ጸጋ የምንቀበልበት እጃችን እምነት እንደ ሆነ እንረዳለን (ዕብ. 11፡6)፡፡

ስለዚህ ክርስቶስን ማን እንደ ሆነንም እንዳደረገልን ፤እኛ ምን እንደምንመስል፤ በቃሉ የተገለጸውንና የተረዳነውን ሰምተን በማመን ክርስቶስን በእምነት እናየዋለን፤ እርሱንም ለመምሰል ዕለት ዕለት በፊቱ በእምነት እንቀርባለን፡፡ ከዚህ በመነሣት እምነት የሌለው ሰው ኢየሱስ ክርስቶስ ማን እንደ ሆነ ሊያውቀው ስለማይችል የጌታችን ደቀ መዝሙር ወይም ክርስቲያን ሊባል አይችልም፡፡

2.1.3. ከእግዚአብሔር ጋር ኅብረት ማድረግ፡-

ግንኙነት ክርስቶስን በደንብ ለማወቅና እርሱን ለመምሰል አስፈላጊ ከሆኑት ዋና ነገሮች መካከል አንዱ ነው፡፡ ደቀ መዝሙርት ከኢየሱስ ጋር ዐብረውት ይውሉ አብረውትም ያድሩ ስለ ነበር ክርስቶስን አብረውት በቁዩበት ሦስት ዓመት ከሦስት ወር በሚገባ ያውቁት ነበር፡፡ ዐብሮ መዋል ዐብሮ ማደር ጥብቅ የሆነ ግንኙነት ስለ ሆነ የባሕርይ ዝምድናን ያመጣል፡፡ ከጥሩ ጋር የዋለ ጥሩነትን፤ ከከፉ ጋር የዋለ ደግሞ ከፋትን ይወርሳል፡፡ አብረኸው የምትውለው ባልንጀራህ ማን እንደ ሆነ ንገረኝና አንተ ማን እንደ ሆነህ እነግርሃለሁ እንደሚባለው ሰው ዐብሮት ከሚውለው ጋር

ባሕርይ እንደሚወራረስ ለማሳየት የተነገረ አባባል ነው። ከክፉ ሰው ጋር የሚውል መልካም ሰው መልካም ባሕርይ ይበላሻል (1ቆሮ. 15፡33)። ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር የዋለ ሰው የክርስቶስን መልካም ባሕርይ ይወርሳል፤ ስለዚህ ክርስቶስን ለመምሰል ዐብሮ መዋል ያስፈልጋል። ከክርስቶስ ጋር ዐብሮ መዋልን ያበዛ ሰው ክርስቶስን የመምሰሉ ባሕርይ የጉላ ይሆናል።

ከክርስቶስ ጋር ዐብረን መዋልና ከእርሱ ጋር መነጋገር፤ መገናኘትና ዐብረን መዋል ከምንችልባቸው መንገዶች መካከል አንዱ ጸሎት ነው። ጸሎት ከእግዚአብሔር ጋር የምንነጋገርበት፤ ሕይወታችንን የምንሰጥበት፤ ፈቃዳችንን የምናሳውቅበት፤ ክርስቶስን በአካለ መንፈስ የምናገኝበትና እርሱን የምናይበት እግዚአብሔር ለልጆቹ ያዘጋጀው ጸጋ ነው። ታዲያ አዘውትረን የምንጸልይ ከሆነ ዐብረን ከጌታ ጋር እየዋልን ነው ማለት ነው።

ስለሆነም ጸሎት ለእግዚአብሔር አቤቱታ የምናቀርብበት ብቻ ሳይሆን፤ የእርሱ ፈቃድና ባሕርይ በሕይወታችን እንዲቀረጽ ከእርሱ ጋር የምንገናኝበት፤ የምንነጋገርበትና የምንሰማማበት ብቸኛ መንገድ ነው። ጸሎት ለእግዚአብሔር የምንናገረው ብቻ ሳይሆን፤ ከእርሱ የምንሰማማበት ነው። ጸሎት ከእግዚአብሔር የምንቀበልበት ብቻ ሳይሆን ራሳችንን፤ ፈቃዳችንንና ማንነታችንን ለእርሱ የምንሰጥበት ነው። ጸሎት ወደ እግዚአብሔር የምንቀርብበት ብቻ ሳይሆን፤ እግዚአብሔር ወደ እኛ የሚቀርብበት ነው። ጸሎት የእግዚአብሔርን ፊት የምናይበት ብቻ ሳይሆን በእግዚአብሔር ፊት ማንነታችን የሚታይበት ነው። ስለዚህ እርሱን እንድናውቀውና እንድንመስለው የምንሻ ደቀ መዛሙርት ሁል ጊዜ በጸሎት በፊቱ መገኘት ይገባናል።

2.1.4. ምስጢራተ ቤተ ክርስቲያንን መካፈል፡-

ደቀ መዝሙር ኢየሱስ ክርስቶስን እየመለሰ እንዲኖር ከሚያደርጉት መንገዶች መካከል አንዱ በየጊዜው ምስጢረ ቊርባንን መቀበል ነው። «እንካችሁ ይህን ብሉ እንካችሁ ይህን ጠጡ» ብሎ የሰጠን ራሱ ጌታችን ነውና። ቅዱስ አትናቴምስም በድርሳኑ ቅዱስ ቊርባንን አዘውትሮ መቀበል

ኢየሱስ ክርስቶስን እየመሰለን እንድናድግ የሚያስችለን መንገድ እንደ ሆነ ተናግሯል።

2.1.5. የአባቶች አርአያነት፡-

ቅዱስ ጳውሎስ እኔ ክርስቶስን እንደምመስል እኔን ምሰሉ በማለት ምሳሌነቱን ለተከታዮቹ በንግግሩና በምግባሩ እንዳስተማረ ሁሉ፤ በሕይወታቸው፤ በንግግራቸውና በምግባራቸው ክርስቶስን የሚመስሉ፤ እርሱ እንደ ተመላለሰ የሚመላለሱ ናቸው። አባ ሕርያቅስ እንዳለው «ንሕነስ ንተሉ አምህርተ ሠናይ ፍኖት» ትርጉሙ «እኛስ በነውን ትምህርት የሚያስተምሩ ሐዋርያትን እንከተላለን» (ቅዱሴ ማርያም)። እርሱን በኑሮአቸው የሚገልጡ፤ የእርሱ ማጎተም ያረፈባቸውና ክርስቶስን የሚያሳዩ አበው ቅዱሳን፤ ፍጹማን አባቶች ሃይማኖታቸውና ምግባራቸው ወጣንያን ክርስቲያኖችን ክርስቶስ ማን እንደ ሆነ እንዲያውቁ ያደርጋል (ፊል. 4፡8-9)።

ኢየሱስን ምሰሉ እያሉ በቃል የሚናገሩ ብቻ ሳይሆን ኢየሱስን እንድንመስል አርአያ የሚሆኑ እንደ ሐዋርያው ጳውሎስ እኔ ክርስቶስን እንደምመስል እኔን ምሰሉ (1ቆሮ. 11፡1) የሚሉ የመንፈስ አባቶች መኖር፤ ኢየሱስን ለመምሰል ለተጠራ ክርስቲያን ደቀ መዝሙር አስፈላጊ ነገር ነው። ምክንያቱም ክርስትና በክርስቶስ የተመሠረተና በደቀ መዛሙርቱ ሕይወት ውስጥ የእርሱ መልክ የሚታይ ስለ ሆነ፤ በዚህ እረገድ የቤተ ክርስቲያን አባቶችና አገልጋዮች የእርሱን ምሳሌ የሚያሳዩ አብነት የመሆን ግዴታና ዐደራ አለባቸው።

ምእመናንም ዋናቸውን በምሳሌነት እንዲከተሉአቸው ታዝዘዋል፤ «የእግዚአብሔርን ቃል የተናገሩአችሁን ዋናቸውን አስቡ፤ የኑሮአቸውንም ፍሬ፤ እየተመለከታችሁ በእምነታቸው ምሰሉአቸው» (ዕብ. 13፡7) ስለሚል፤ ምሳሌነት ያለው የአባቶቻችን ሕይወት ከምንም ነገር በላይ የሚነበብ መጽሐፍ ነው። ማህተሙ ጋንዲ ስለ ክርስትና ሲናገሩ፤ «ክርስቶስ እንዲህ ይመስላል እያሉ የሚናገሩ ሰዎችን ሰዎቻለሁ እርሱን ግን ሆኖ የሚያሳየኝ አላገኘሁም በማለት፤ የክርስቶስን ሕይወት የመኖርን

እስፈላጊነት እንደ ተናገሩ ይታወቃል። እንደ ሰው ሲናገሩ እንዲህ አለ። እንተ በግልጽ የምትነበብ መጽሐፍ ነህ፤ ሕይወትህን አይተው ያነበብልና። ምክንያቱም ሰዎች መንገዱ በዚያ በኩል ነው ብሎ ከሚያሳይና ከሚጠቀሙት ይልቅ ዐብሮ በመሄድ የሚመራቸው ሰው ነው የሚፈልጉት። ጥሩና ጥንቢ የሆነ ምክር ከሚመክራቸው ይልቅ ምሳሌ ሆኖ የሚያሳያቸውን ይፈልጋሉ። በቃል እንዲህ አድርጉ ብሎ መመሪያ ከሚሰጣቸው ይልቅ ሠርተ የሚያሳያቸውን ይሻሉ። በዚህ ሁሉ፤ ምሳሌነት ከንግግርና ከትእዛዝ ሁሉ የተሻለና ተመራጭ መንገድ እንደ ሆነ ነው የሚታየው።

2.1.6. የሰሙትን ቃል መታዘዝ፡-

መታዘዝ ከመሥዋዕት ይበልጣል (1ሳሙ. 15፡22)። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በዮሐንስ ወንጌል (14፡21፡23-29) ለእግዚአብሔር ብንታዘዝ አብ፤ ወልድና መንፈስ ቅዱስ እንደሚያድሩብንና ራሳቸውን እንደሚገልጡልን አስቀድሞ ነግሮናል። እግዚአብሔርን በመፍራትና በመውደድ የምንታዘዝ ከሆነ እርሱ ራሱን ይገልጻል።

በአብርሃምና በሎጥ መካከል ያለው ልዩነት የመታዘዝና ያለመታዘዝ ጉዳይ ነበር። ለአብርሃም የተሰጠውን ተስፋ ለመውረስ አገራቸውን ጥለው ቢወጡም፤ እግዚአብሔር አብርሃምን ፊት ለፊት ራሱን ገልጦ ሲያነጋግረውና ምስጢሩን ሁሉ ሲገልጥለት (ዘፍ. 18፡1-33)፤ ሎጥ ግን መላእክቱን እንጂ እግዚአብሔርን አላየም። ያላየበት ምክንያት ለእግዚአብሔር ቃል ያለ መታዘዝ ጉዳይ ነው። ዛሬም እግዚአብሔር ለገለጠልን እውነት ባወቅነው ልክ እርሱን ደስ ለማሰኘት የምንታዘዝ ከሆነ፤ ራሱን ዕለት ዕለት እያየን እርሱን ለመምሰል እናድጋለን። ቃሉን አለ መታዘዝ እግዚአብሔርን ለማወቅ ተጠርተን ሳለ እንዳናውቀው ዐይናችንን የሚያሳውር የክርስቲያን በሽታ ነው።

የክርስቲያን ግብ ክርስቶስን መምሰል እንደ ሆነ፤ እርሱንም ለመምሰል አስቀድመን እርሱን ማወቅ፤ ከእርሱም ጋር መጣበቅ እንዳለብን ከላይ ለማየት ሞክረናል። ክርስቶስን መምሰል ማለት የክርስቶስን ምሳሌነት መላበስ

ከሆነ፤ በክርስቲያኑ ኑሮ ውስጥ ክርስቶስን ማየታችን የግድ ነው ማለት ነው። ታዲያ የእውነተኛ ክርስቲያን ባሕርይ ምን ይመስላል? ምልክቱስ ምንድን ነው? የሚለውን በሚቀጥለው ምዕራፍ ለማየት እንሞክራለን።

ምዕራፍ አራት
የደቀ መዝሙር ምልክቶች

«ከፍሬያቸው ታውቋቸዋለችሁ» ማቴ. 7+15

በሐዋርያት ሥራ ውስጥ ሐዋርያት የጌታችንን የኢየሱስ ክርስቶስን ወንጌል በመንፈስ ቅዱስ ተሞልተው በታላቅ ንግድ በሚያስተምሩበት ጊዜ፤ አይሁድ በቅናትና በቁጥ ስብከታቸውን ሲከለክሉአቸው (የሐዋ.4 አንብብ)፤ ደግሞም በዚሁ ምክንያት በአይሁድ አለቆችና በመንግሥት ባለ ሥልጣናት ፊት ተከሰው ሲቀርቡ እንመለከታለን። በዚህ ወቅት ንግግራቸውንና ሕይወታቸውን የተመለከቱ ጸሐፍት ፈሪሳውያን በርግጥ እነዚህ ሰዎች ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር እንደ ነበሩ ዐወቁ (የሐዋ.4+13) በማለት ቅዱስ ሉቃስ ዘግቦልን እናያለን። በምን ዐወቁአቸው? ብንል፤ ንግግራቸውንና ሥራቸውን አይተው እርሱን ስለሚመስሉ በርግጥ እነዚህ የኢየሱስ ደቀ መዝሙርት ናቸው በማለት እንደ መሰከሩላቸው እንረዳለን።

በአራቱም ወንጌላት እንደ ተጻፈው ጴጥሮስ በቀያፋግቢ ሳለ ስለ ራሱ ማንነት እንዳይታወቅበት ቢሞክርም፤ ንግግሩን የሰሙ ሰዎች ማንነትህ ያስታውቃል፤ አንተ የኢየሱስ ተከታይ ነህ በማለት ሦስት ጊዜ ሲጠይቁት፤ ሦስት ጊዜ እንደ ካደ እናነባለን። ጴጥሮስን የማያውቁት ሰዎች እንዲህ ብለው እንዲመሰክሩ ያደረጋቸው ምንድን ነው? ብንል የመምህሩ የክርስቶስ ደቀ መዝሙር እንደ ነበረ የሚጠቀሙ ምልክቶች መታየታቸው እንደ ሆነ ምንም ጥርጥር የለውም።

ይህን ስንመለከት የኢየሱስ ደቀ መዝሙርት እንደ ሆኑ የሚመሰክሩላቸው ሌሎች ሰዎች እንደ ነበሩና፤ እንዲያውም ተቃዋሚዎቻቸው እንደ ሆኑ ስናይ፤ ደቀ መዝሙርነት እኔ የኢየሱስ ደቀ መዝሙር፤ የክርስቶስ ተከታይ ክርስቲያን ነኝ በማለት በራስ አንደበት ብቻ ተነግሮ የሚያበቃ ሳይሆን፤ ሰዎች አይተው የሚመሰክሩት ጭምር ነው። የሐንስ አፈወርቅ በድርሳት እንደ ተናገረው

«ወኢይሲክየን ሰብዕ በአእምሮትን ወባሕቱ ንሰከይ በይን ኢነበርን በክርስቶስ ኢያጸድቅ ብእሲ በአዕምሮቱ» ትርጉም «ሰው በዕውቀቱ አይከሰስም፤ ነገር ግን የምንከሰሰው በክርስቶስ ወንጌል ባለመኖራችን ነው። ይልቅስ ሰው በዕውቀቱ ብቻ አይጸድቅም ባገኘው ዕውቀት ተለውጦ በመኖሩ እንጂ።»

ታዲያ በዚህ ዘመን ያለነውን አገልጋዮችም ሆነ ምእመናንን ከውጭ የሚያዩን ሰዎች በርግጥ እነዚህ የክርስቶስ ደቀ መዝሙርት ናቸው ብለው ይመሰክሩልን ይሆን? ወይስ እኛ ስለ ራሳችን እየመሰከርን ሥራና ንግግራችን አልገናኝ ብሎ ሰውንም እያሳሳትን ራሳችንንም እያሳትን ይሆን? ቆም ብለን ማንነታችንን፤ ሥራችንንና አካሄዳችንን ምን እንደሚመስል ልንመረምር ይገባል። ምናልባትም የጌታን ስም እየጠራን በሰሙ እያስተማርን፤ በሰሙም አጋንንት እየወጣን ሕይወታችንና ንግግራችን ግን እንደ ቃሉ ሳይሆን ቢቀር ክርስቶስ ሲመጣ አላወኳችሁም ከሚባሉት ወገኖች እንዳንሆን ራሳችንን በንስሐ ልናስተካከል ያስፈልጋል «በዚያ ቀን ብዙዎች ጌታ ሆይ ጌታ ሆይ በስምህ ትንቢት አልተናገርንምን፤ በስምህስ አጋንንት አላወጣንምን፤ በስምህስ ብዙ ተአምራት አላደረግንምን? ይሉኛል። የዚያን ጊዜም ከቶ አላወቅኳችሁም እናንተ ዐመፀኞች ከእኔ ራቁ ብዬ እመስክርባቸዋለሁ» (ማቴ. 7+22-23) እንዳንባል ከወዲሁ ልንጠነቀቅ ይገባል።

ራሳችን የክርስቶስ ደቀ መዝሙርት ነን ከምንለው ይልቅ ሰዎች አይተው ስለ እኛ ቢመሰክሩልን የተሻለ ቢሆንም፤ ከሁሉም የተሻለው ጌታችን የሚሰጠን ምስክርነት ነው (የሐ. 13+35)። የኢየሱስ ክርስቶስን ስም የጠራ፤ ወይም በዐውደ ምሕረት ላይ የሰበከ፤ ወይም የቀደስ ያስቀደሰ ሁሉ በርግጥ የእርሱ ደቀ መዝሙር ይሆንን?

ጌታችን በነበረበት ዘመንም ሆነ በሐዋርያቱ ዘመን ብዙ ሐሰተኞች ክርስቶሶች እንደ ነበሩና ወደፊትም እንደሚነሡ ሐሰተኞችና ደቀ መዝሙርቶቻቸው ሰዎችን እንደሚያሳስቱ ዐውቆ ጥንቃቄ እንድናደርግ አስቀድሞ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ነግሮናል። ይልቁንም አሁን እኛ

1. ትሕትና

«ከእኔም ተማሩ፤ እኔ የዋህ በልቤም ትሕት ነኝና»
ማቴ.11+29

በእግዚአብሔር ዘንድ የሰው ማንነቱ አንዱ ክሌላው የሚለየው በዘሩ በሀብቱ ወይም በሥልጣኑ ሳይሆን በሕይወቱ ነው። ዛፍ በፍሬው እንደሚታወቅ እንዲሁ ደቀ መዝሙርም በፍሬው ይታወቃል። የኢየሱስን ደቀ መዝሙርት በርግጥ የእርሱ እንደ ሆኑ የምንለያቸው በሕይወታቸው በሚያፈሩት መንፈሳዊ ፍሬ ሲሆን ከነዚህ መሠረታውያን ባሕርያት መካከል አንዱ ትሕትና ነው።

የክርስትና ግብ ምንድን ነው ብለን ብንጠይቅ የተበላሸነውንና እግዚአብሔርን በማሳዘን ከክብሩ የወደቅነውን እኛን ወደ እግዚአብሔር ክብር እንደርሰ ዘንድ፤ ክርስቶስ ወደዚህ ምድር በመምጣት የተበላሸ ሕይወታችንን በመቀየር በቅድስና እርሱን እየመሰልን ከእርሱ ጋር ለዘላለም እንድንኖር ማድረግ ነው። ምክንያቱም በሐሳባችንና በክፉ ሥራችን ጠላቶች በመሆን እርሱን ደስ ማሰኘት ያልቻልነው ሰዎች በፊቱ ያለ ነውርና ያለ ነቅፋ ሆነን ለመንግሥቱ እንድንበቃ በክርስቶስ እንደ ገና መፈጠራችን ለዚህ ነው (ቆላ. 1+21-23) ።

1.1. ትሕትና ራስን ባዶ ማድረግ ነው።

ከክርስቶስ ባሕርያት መካከል ትሕትና አንዱ ነው። ይህን አስመልክቶ ሐዋርያው ጳውሎስ ለፊልጵስዩስ ክርስቲያኖች ክርስቶስ በፍጹም ትሕትና ራሱን ባዶ እንዳደረገ የጻፈላቸው፤ «እርሱ በእግዚአብሔር መልክ ሲኖር ሳለ ከእግዚአብሔር ጋር መተካከልን መቀማት እንደሚገባ ነገር አልቈጠረውም፤ ነገር ግን የባሪያን መልክ ይዞ በሰውም ምሳሌ ሆኖ ራሱን ባዶ አደረገ፤ በምስሉም እንደ ሰው ተገኝቶ ራሱን አዋረደ፤ ለሞትም ይኸውም የመስቀል ሞት እንኳ የታዘዘ ሆነ» (ፊልጵ. 2፡6-8) በማለት ነበር።

በምንገኝበት የመጨረሻ ዘመን እውነተኛውን ደቀ መዝሙር፤ እውነተኛውን ሉገልጋይና እውነተኛውን ክርስቲያን ከሐሰተኛውና ከእስመሳዩ እንዲት አድርገን መለየት እንችላለን? የሚል ጥያቄ ማንሳታችን ተገቢና መልካም ጥያቄ ነው። ጌታችንም የምንለይበትን ሲናገር እንዲህ አለ፤ «የበግ ለምድ ለብሰው ከሚመጡባችሁ በውስጣቸው ግን ነጣቂዎች ተኩላዎች ከሆኑ ከሐሰተኞች ነቢያት ተጠንቀቁ። ከፍሬያቸው ታውቋቸዋል» (ማቴ. 7+15-16) ብሎናል። ስለዚህ አንድን ሰው እውነተኛ የክርስቶስ ደቀ መዝሙር መሆኑንና ያለ መሆኑን የምንለየው በዘሩ፤ በጸታው፤ በዕውቀቱ ወይም በንግግሩ ሳይሆን፤ የጌታ ደቀ መዝሙር ነኝ የሚለው ሰው በርግጥ ሕይወቱ፤ አኗኗሩ፤ ንግግሩና ምግባሩ ክርስቶስን ይመስላል ወይ ብለን ሕይወቱን በማየት መሆን ይኖርበታል። ስለዚህ እውነተኛ የኢየሱስ ደቀ መዝሙር ምን ዐይነት ምግባር እንዳለው ከዚህ ቀጥሎ ለማየት እንሞክራለን።

ክርስቶስ እርሱ ሁሉ ያለው የሰማይና የምድር ፈጣሪ ሆኖ ሳለ የሰውን ልጅ ከሞት ለማዳን ሲል የሰውን ሥጋ ለብሶ ከድንገል ማርያም መወለዱን፤ መሞቱንና መነሣቱን ስንመለከት የምንረዳው ፍጹም ትሕትናውን ነው።

1.2. ትሕትና የአገልጋይነት መንፈስ ነው።

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ወደ እዚህ ምድር የመጣው ሊያገለግል እንጂ እንዲያገለግሉት አልነበረም፤ «እንዲሁ የሰው ልጅም ሊያገለግልና ነፍሱን ለብዙዎች ቤዛ ሊሰጥ እንጂ እንዲያገለግሉት አልመጣም» (ማር. 10፡45)። እርሱ እልፍ አእላፋት መላእክት ሊሊትና ቀን የሚያገለግሉት የጌቶች ሁሉ ጌታ፤ ሁሉ የሚንበረከክለት የነገሥታት ሁሉ ንጉሥ ሆኖ ሳለ የፈጠረውን የሰውን ልጅ ለማገልገል ራሱን ዝቅ በማድረግ እስከ ሞት ድረስ መታዘዙ ፍጹም ትሕትነቱን ያሳያል። ይህን ስንመለከት ትሕትናው እኛን ብቻ ሳይሆን መላእክትንም ሁሉ የሚያስገርም ነው።

እርሱ አምላክ ሆኖ ሳለ በአካለ ሥጋ በሰዎች መካከል ተገኝቶ የደቀ መዛሙርቱን እግር ለማጠብ መነሣቱ እንደ ባሪያ ተንበርክኮ የበታችቹን ማገልገሉ በትሕትና ራሱን ዝቅ ስለ ማድረጉ ወደር የማይገኝለት ከመሆኑም በላይ ለሰው አእምሮ እጅግ የሚገርም ነው። ይህን የተመለከተ ቅዱስ ጳውሎስ የጌታችን ዝቅ ብሎ እግር ለማጠብ መነሣት ስለ ከበደው ጌታ ሆይ የእኔን እግር ልታጥብ አይገባህም ብሎ ሲከላከል እንመለከታለን (ዮሐ. 13፡8)።

እንዳቸው በቀኝ አንዳቸው በግራ በሥልጣን ላይ መቀመጥና ባለ ሥልጣን መሆንን እንጂ ዝቅ ብለው ሌላውን ሰው በትሕትና ማገልገል የማይፈልጉትን ደቀ መዛሙርቱን (ማቴ. 20፡20-28)፤ ጌታችን እርሱ ትሕት እንደ ሆነ የሚከተሉትም ሁሉ ትሕትን እንዲሆኑ በተለያየ መንገድ ያስተምራቸው ነበር። ስለ ራሳቸው ታላቅነት ብዙ ይጨነቁ ለነበሩት ደቀ መዛሙርቱ ስለ ትሕትና በምሳሌ ሲያስተምራቸው እንዲህ አደረገ፤ ሕፃን በመካከላቸው አቁሞ እንዲህ ካልሆናችሁ ወደ መንግሥተ ሰማይ አትገቡም ይላቸው ነበር (ማቴ. 18፡3)።

በስቅለቱ ዋዜማ እርሱ ንጢአትን ያላወቀ ቅዱስነቱ ስለ ሰዎች ንጢአት ሲል በፈቃዱ በመስቀል ለመሞት በሚጨነቅበት ምሽት፤ ደቀ መዛሙርቱን ያስጨነቃቸውና ያሳስባቸው፤ በኢየሩሳሌም ስለሚያገኙት ሥልጣንና ክብር ከመካከላችን ማን ታላቅ ይሆናል የሚል ነበር። ይህን የተመለከተ ጌታ ስለ ትሕትና ማስተማሩ ሊታለፍ የማይገባው መሠረታዊ ጉዳይ ነበርና በስቅለቱ ዋዜማ እግራቸውን በማጠብ ትሕትና ማለት ምን ማለት እንደ ሆነ እንዲያውቁ ራሱ ተንበርክኮ በማጠብ ካሳያቸው በኋላ፤ «እኔ ጌታና መምህር ስሆን እግራችሁን ካጠብሁ፤ እናንተ ደግሞ እርስ በእርሳችሁ እግራችሁን ትተጣጠቡ ዘንድ ይገባቸዋል። እኔ ለእናንተ እንዳደረግሁ እናንተም ደግሞ እንዲሁ ታደርጉ ዘንድ ምሳሌ ሰጥቻችኋለሁና» (ዮሐ. 13፡4-15) በማለት እንዲህ እንዲያደርጉ አዟል።

ጌታችን ደቀ መዛሙርቱ ትሕትን እንዲሆኑ በተለያየ መንገድ ቢያስተምራቸውም፤ ሊገባቸው እንዳልቻለ ሁሉ፤ እኛም ዛሬ የትሕትና ምስጢር ገብቶን እየታዘዘን ይሆን? የትሕትና ምስጢር ላልገባቸው ደቀ መዛሙርቱ እስኪገባቸው ድረስ ያስተማረ ጌታ እኛንም ዛሬ እንዲያስተምረን ፈቃዱ ይሁንልን። ስለዚህ ትሕት ከመሆናችን በፊት ትሕትና ማለት በራሱ ምን ማለት ነው? እንዴትስ መሆን ይቻላል? የሚለውን ጥያቄ በማንሣት ከዚህ ቀጥሎ መልሱን ለማየት እንሞክር።

1.3. የክርስቶስ ትሕትና።

በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ሕይወት የተገለጸው ዐይነት ትሕትና ልዩ ነው። ይኸውም በዮሐንስ ወንጌል (13፡3-5) እንደ ተጠቀሰው፤ «ኢየሱስ አብ ሁሉን በእጁ እንደ ሰጠው ከእግዚአብሔርም እንደ ወጣ ወደ እግዚአብሔርም እንዲሄድ ዐውቆ ከእራት ተነሣ፤ ልብሱንም አናረ፤ ማበሻም ጨርቅ ወሰደ ታጠቀ፤ በኋላም በመታጠቢያውም ውሃ ጨመረ፤ የደቀ መዛሙርቱንም እግር ሊያጥብና በታጠቀበት ማበሻ ጨርቅ ሊያብስ ጀመረ» በማለት ጌታችን ሁሉ ከአባቱ ዘንድ እንደ ተሰጠው ዐውቆ የደቀ መዛሙርቱን እግር ለማጠብ እንደ ተነሣ ያሳያል።

እንደዚሁም በፌል. 2:5-9 እርሱ በእግዚአብሔር መልክ የሚኖር ሆኖ ሳለ እራሱን ባዶ አደረገ የሚለውን ቃል እናንባለን ከዚህ አባባል በመነሣት የኢየሱስ ክርስቶስ የትሕትና ምንጩ ምን እንደ ሆነ ከዚህ በታች ለማየት እንሞክራለን።

1.3.1. ሁሉ የእርሱ ከሆነ ከአምላክነቱ የመነጨ ነው።

ጌታችን ሁሉ ስለ አለው ትሑት ሆኖ የፍጡሩን እግር ዝቅ ብሎ ለማጣብ ተነሣ እንጂ ምንም ዘሊለው ባይነት የመነጨ አልነበረም። ሰማይና ምድር፣ በምድርም ውስጥ ያለው ሁሉ የእርሱ ስለ ሆነ፣ የሰውን ልጅ ለማዳን ዝቅ ብሎ ወደዚህ ምድር መጣ፣ ራሱንም ባዶ በማድረግ እስከ መስቀል ሞት ደረሰ።

እንደዚሁም የጌታ ደቀ መዛሙርት የትሕትና ሕይወትና ለሌሎች ዝቅ ብሎ የማገልገል ባሕርይ የሚመነጨው ክርስቶስን በማወቅ፣ በመረዳትና በመታዘዝ ከሚገኝ መንፈሳዊ ፍሬ ነው። ይኸውም በእርሱ ጸጋ የእግዚአብሔርን ልጅነት ስላገኙ፣ ሰማያዊያን ዜጎችና የመንግሥቱ ወራሾች ስለ ሆኑ፣ የክርስቶስ የሆነው ሁሉ የእነርሱ መሆኑን ስለ ተረዱ፣ ሌላውን ዝቅ ብሎ ለማገልገልና እግዚአብሔርን ደስ ለማሰኘት ይላቸው ፍላጎት የሚመነጭ ነው።

1.3.2. ከእውነተኛ ፍቅር የመነጨ ነው።

ክርስቶስ ራሱን ዝቅ አድርጎ ወደዚህ ምድር የመጣው የሰውን ዘር ስለ ወደደ ነው። ጌታችን ወደር ስለሌለው ፍቅሩ ሲናገር፣ «ነፍሱን ስለ ወዳጆቹ ከመሰጠት ይልቅ ከዚህ የሚበልጥ ፍቅር ለማንም የለውም» (ዮሐ. 15+13) ብሎናል። ነባዜ መለኮት ቅዱስ ዮሐንስ ስለ ጌታችን ፍቅርና ትሕትና ሲናገር፣ «የወደዳቸውን እስከ መጨረሻ ወደዳቸው» ይለናል (ዮሐ. 13+1)። ስለዚህ ጌታችን ሌላውን ለማገልገል ዝቅ ብሎ ራሱን ተራ ለሆኑ ሰዎች በማዋረድ እግራቸውን እንዲያጥብፍ እስከ ሞት ድረስ እንዲደርስ ያስቻለው የትሕትና ምንጩ ፍቅር ነው። ትሕትና የፍቅር ውጤት ነው። ትሕትና የሌለው ሰው ፍቅር የጐደለው ሰው ነው።

ከዚህ በመነሣት የጌታ ደቀ መዛሙርት በትሕትና ዝቅ ብለው ሰዎችን እንዲያገለግሉ የሚያደርጋቸው መንፈሳዊ ንይል ፍቅር ነው። ትሕትና የሚያገለግሉትን ሕዝብ ከመውደዳቸው የተነሣ ለእግዚአብሔርና ለሚያገለግሉት ሕዝብ ፍቅራቸውን ለመግለጽ የሚያደርጉት ልባዊ አገልግሎት ነው። ፍቅር ስለ ራሱ ሳይሆን ስለ ሌላው ያስባል የራሱን ክብር፣ የራሱን ዝና ሳይሆን ሌላው እንዲከብር ይፈልጋል። ስለ ሌላው ደስታ ሲል ዝቅ ብሎ በማገልገሉ ራሱ ይደሰታል።

ከላይ ለማየት እንደ ሞከርነው ሰው ለምን ትዕቢተኛ ይሆናል ለምን ትሕትና የለውም ብንል፣ ፍቅር ስለሌለው ነው ብለን መናገር እንችላለን። ፍቅር የሌለው ሰው ዝቅ ብሎ ሌላውን በትሕትና ለማገልገል አይችልም ምክንያቱም የትሕትና ምንጩ ፍቅር ነውና። የትሕትና ተቃራኒ ትዕቢት ነው። ትሕትና የሌለው ሰው ራስ ወዳድና በጥላቻ የተሞላ የሰይጣን ባለሟል መሆኑን ያሳያል። ራስ ወዳድና በጥላቻ የተሞላ ሰው በትሕትና ዝቅ ብሎ ታናሹን ማገልገል ይችላል ብሎ ማሰብ ሞኝነት ነው። ስለሆነም የክርስቶስ ደቀ መዛሙርም ሊሆን አይችልም። በውስጡ ትዕቢተኛ ኩራት የሚታይበት ሰው እግዚአብሔርን ለማገልገል ከመነሣቱ በፊት የክርስቶስ ልብ እንዲኖረው ያስፈልጋል (1ቆሮ. 2+15)፤ ፈጣሪ የትሕትናን ልብ እንዲሰጠው መጸለይ ይገባዋል። «የድንጋዩንም ልብ ከሥጋችሁ አወጣለሁ የሥጋንም ልብ እሰጣችኋለሁ» (ሕዝ. 36+26) ያለን ጌታ እንደ ቸርነቱ ዐዲስ ልብን ይሰጠዋልና።

1.3.3. በፍጹም ለአባቱ በመታዘዝ ተገልጧል።

ጌታችን «ነገር ግን አንተ እንደምትወድ ይሁን እንጂ እኔ እንደምወድ አይሁን አለ» (ማቴ. 26+39)። የአንተ እንጂ የእኔ ፈቃድ አይሁን እያለ ሦስት ጊዜ እንደ ጸለየ ስንመለከት፣ የምንረዳው የጌታችን ትሕትና እርሱ ከአባቱ ጋር እኩል ሆኖ ሳለ፣ የአባቱን ፈቃድ ለመፈጸምና ለመታዘዝ ካለው ፈቃደኝነት የተነሣ ትሕትናው ሲገለጥ እናስተውላለን። «ሰፍሐ እደዊሁ ለሕማም... ፈቃድ አበሁ ይፈጽም» ትርጉም «የአባቱን ፈቃድ ይፈጽም ዘንድ

ለቀኖት እጁን ዘረጋ። (ቅዳሴ እግዚእ)። ኢየሱስ የአባቱን ፈቃድ ለማድረግ ፡ ሰዎችን ሁሉ ሊያገለግል ወደ እዚህ ምድር በፈቃዱ ሲመጣ ፍላጎቱ አባቱን በትሕትና ማገልገልና መታዘዝ ነበር።

ትሕትና የሚገለጸው በመታዘዝ ሲሆን የመታዘዝ መሠረት ነው። ትሕት የሆነ ሰው ትሕትናውን የሚገልጸው እግዚአብሔርን በማንኛውም ሁኔታ ውስጥ መታዘዝ ሲችል ብቻ ነው። ትሕትና የመታዘዝ ምንጭ እንደ ሆነ ሁሉ፤ መታዘዝም ደግሞ የትሕትና ፍሬ እንደ ሆነ ያሳያል። የማይታዘዝ ሰው ትሕትና የጎደለው ሰው ነው። የጌታ ደቀ መዛሙርት በትሕትና ዝቅ ብለው የበታዘዙትን እንዲያገለግሉ የሚያደርጋቸው ለእግዚአብሔር ለመታዘዝ ካላቸው ልባዊ ፍላጎት የተነሣ የሚመጣ ውስጣዊ ባሕርይ ነው።

የክርስቶስ ደቀ መዛሙርት የትሕትነታቸው ባሕርይ እግዚአብሔር ይህን ወይም ያንን ያደርግብኛል ብሎ ቅጣትን ከመፍራት የሚመጣ አይደለም። ወይም ደግሞ ይህ ሊያጋጥመኝ ይችላል። ከሚል ከራስ ወዳድነት አስተሳሰብ የመነጨ አይደለም። ይልቁንም ቅጣት ይደርስብኛል ብሎ በመፍራት ትሕት መስሎ ለመታየት መሞከር የባርነት መንፈስ ሲሆን ወይም ይህን አገኛለሁ ይህ ይደረገልኛል ብሎ በማሰብ ትሕት ያልሆኑትን ለመሆን መሞከር የቅጥረኛነት መንፈስ እንጂ የኢየሱስ ክርስቶስ ደቀ መዛሙርነት ወይም የክርስቲያን ባሕርይ አይደለም።

1.4. ትሕትና ለክርስቲያን የሚሰጠው ጥቅም ምንድን ነው?

1.4.1. ጸሎታችን በእግዚአብሔር ዘንድ ይሰማል፡-

ትሕትና ጸሎታችን በእግዚአብሔር ዘንድ እንዲሰማ ፊቱን ወደ እኛ እንዲመልስ የሚያደርግ ነው። ጌታችን በትሕትና ስለ ታዘዘ አብ በሰማይና በምድር ካሉት ሰዎች ሁሉ በላይ የሆነ ሰምን ሰጠው (ፊል. 2፡9)። ለእኛም የመታዘዝ ምሳሌ በመሆን ለሚታዘዙለት ሁሉ የዘላለም መዳን ምክንያት ሆነላቸው (ዕብ. 5፡10) ይለናል።

1.4.2. ጸጋን ያሰጣል፡-

ትሕትና ከእግዚአብሔር ዘንድ ጸጋን የምንቀበልበት ዋና መሣሪያ ነው። «እግዚአብሔር ትዕቢተኞችን ይቃወማልና ለትሕትን ጸጋን ይሰጣል» (1ጴጥ.5፡5)። ያለ እግዚአብሔር ጸጋ እግዚአብሔርን ማገልገል አይቻልም ምክንያቱም እግዚአብሔር በፊቱ ያለ ነውርና ያለ ነቀፋ ሆነን ልጆቹ ያደረገንና ማገልገልም የቻልነው በክርስቶስ ሥራና ጸጋ ነው (ቆላ. 1፡21-23)።

ጸጋው ደግሞ ከጸጋ ሁሉ ምንጭ ከሆነው ከእግዚአብሔር ዘንድ ማግኘት የምንችልበት ብቸኛው መንገድ በትሕትና ራሳችንን አዋርደን በእርሱ ፊት ስንቀርብ ብቻ ነው። የኢየሱስ ደቀ መዛሙርት የሚያገለግሉበትን ጸጋ፤ ኀይልና ብቃት የሚያገኙት ራሳቸውን ዕለት ዕለት በትሕትና በሰዎችና በእግዚአብሔር ፊት ዝቅ በማድረግ ነው።

1.4.3. የምንከብርበት ነው፡-

ትሕትና በእግዚአብሔር ፊት የምንከብርበት ብቸኛ መንገድ ነው «በፌዘኞች እርሱ ያፈዛል ለትሕትን ግን ሞገስን ይሰጣል» (ምሳ. 3፡34)። ማንም ፊተኛ ሊሆን የሚወድ ቢሆን የሁሉ አገልጋይ ይሁን በማለት ጌታችን ትሕትን እንድንሆን ያዘናል። ይህም ትሕትና የመክበር ጅማሬ መሆኑን ያስረዳል (ማቴ. 20፡25-27)። ይከተሉት የነበሩት ደቀ መዛሙርቱ ዝቅ ብለው በትሕትና ሌላውን ከማገልገል ይልቅ ሥልጣን ይዘው ሌሎች እንዲያገለግሉላቸውና በሌላው ላይ ባለ ሥልጣን መሆንን ስለ ፈለጉ፤ ጌታችን «በእናንተስ እንደዚህ አይደለም» በማለት ትሕትና የክብር መንገድ እንደ ሆነ አጥበቆ ሲመክራቸው እንመለከታለን።

1.4.4. የፍሬያማነት ምልክት ነው፡-

ትሕትና የፍሬያማነት ምልክት ነው። ፍሬያማ ተክል ከዐንገቱ ዘንበል እንደሚል እንዲሁ ፍሬያማ የክርስትና ሕይወት ሌላውን ዝቅ ብሎ በማገልገል ይታወቃል። ማሸላ

ፍሬ ሲያፈራፍ ፍሬው ሲጎመራ ከአኖቱ ዝቅ ዘንበል እንደሚል ውሉ ፍሬ ያፈራ ክርስቲያንም በትሕትና ሊላውን ለማገልገል ራሱን ዝቅ ያደርጋል። ፍሬ የሌለው ዛፍ ራሱን ከሌሎች በላይ ከፍ አድርጎ ልታይ ልታይ እንደሚል፤ እንዲሁ ፍሬ የሌለው ክርስቲያንም በትዕቢት ከሌላው እበልጣለሁ በማለት በሌላው ላይ ለመሠልጠን ሌትና ቀን ደፋ ቀና ሲል ይታያል።

ከላይ በመጠኑም በሆነ ለማየት እንደ ሞከርነው ትሕትና ማለት እንደ አቤሌሎም (2ኛው 15:1-6) ርካሽ ተወዳጅነትንና በሰዎች ዘንድ ተቀባይነትን ለማግኘት ወይም የተደበቀ ፀላማን ለማሳካት ሲባል ደጋፊዎችን ለማፍራት በማሰብ የሚደረግ እንቅስቃሴ አለመሆኑን ያስረዳናል።

ትሕትና አንዳንድ ሰዎች እንደሚመስላቸው፤ መቅለስለስ ወይም አይናፋር መሆኑ አይደለም። ትሕትና ያልሆኑትን ሆኖ ለመገኘት የሚደረግ በግብዝነት የተሞላ ጨዋነት፤ ወይም በራስ መተማመን ጠፍቶ ሰዎች ይበልጡኛል። ከእኔ የተሻለ፤ ናቸው እኔ ከእነርሱ ያነሰሁ ነኝ ብሎ ራሱን ዝቅተኛ አድርጎ በመቀጠር፤ በክርስቶስ ላይታመኑ ራሱን ለማዋረድ መሞከር አይደለም።

ትሕትና እንዲህ ሳይሆን እንደ ክርስቶስ ባሕርይ መሆኑን ከተረዳን የቤተ ክርስቲያን አገልጋዮች ነን የምንል በርግጥ ዝቅ ብለን በትሕትና እናገለግላለን ወይስ በትዕቢት ራሳችንን ከፍ አድርገን ሌሎች እንዲያገለግሉን እንፈልጋለን? በትዕቢት ራሳችንን ከፍ ከፍ እናደርጋለን ወይስ በትሕትና ራሳችንን እናዋርዳለን? ብለን ራሳችንን መጠየቅ ይገባናል። ራሳችንን ከፍ ከፍ የምናደርግ ምእመናንም ሆንን አገልጋዮች እውነተኛ የክርስቶስ ደቀ መዛሙርት ነን ወይም ትክክለኛ ክርስቲያኖች ነን ብለን መናገር አንችልም።

የጌታ ደቀ መዛሙርት፤ የጌታ አገልጋዮች ነን የምንል እያንዳንዳችን ራሳችንን ለአንድ ደቂቃ ቆም ብለን ብንመለከት፤ ለሌላው ዝቅ ብለን ከማገልገል ይልቅ ሰዎች ዝቅ ብለው እንዲያገለግሉን የምንፈልግ ሆነን እንታያለን። ዝቅ ብለን ለሌላው ከመኖር ይልቅ ሰዎች ዝቅ ብለው ከእኛ

በታች እንዲሆኑልን እንፈልጋለን፤ መፈለግ ብቻ አይደለም እናስገድዳለን። በሰዎች ላይ በመሠልጠን ባለ ሥልጣን እንጂ አገልጋይ መሆን አንፈልግም። ስለዚህ የጸጋ መገኛ የሆነው ትሕትና ስለሌለን ያለ እግዚአብሔር ጸጋና ኀይል እንድናገለግል ተገደናል፤ ራሳችን ካለመለወጣችንም ባሻገር ሰዎች በአገልግሎታችን አይለወጡም። አገልግሎታችን በጸጋና በመንፈስ ቅዱስ ኀይል ሳይሆን በሥጋዊ ዕውቀትና በጉልበታችን የምናገለግልበት ምክንያት ምንድን ነው? ብለን ብንጠይቅ መልሱ የትሕትና ጉድለት ሊሆን ስለሚችል ራሳችንን ቆም ብለን መመልከት ያስፈልገናል። ደቀ መዛሙርነት በትሕትና ሌላውን ለማገልገል ራሱን መስጠት እንጂ እንደ ዓለማዊ ሹመት ክብርና ዝናን ለማግኘት የሚደረግ ፍልሚያ አይደለም።

2. በቃሉ የሚኖር ነው

«እናንተ በቃሉ ብትኖሩ በእውነት ደቀ መዛሙርቴ ናችሁ» (ዮሐ. 8+31)

2.1. መጽሐፍ ቅዱስ የእምነታችን መሠረት ነው

የክርስቲና እምነት የተመሠረተው በማያልፈውና ዘለዓለማዊ በሆነው የእግዚአብሔር ቃል ላይ ነው። እግዚአብሔር ዘላለማዊ እንደ ሆነ ሁሉ ቃሉም ዘለዓለማዊ ነው። ጌታችን ስለ ቃሉ ዘለዓለማዊነት ሲናገር «ሰማይና ምድር ያልፋሉ፤ ቃሉ ግን አያልፍም» (ማቴ. 24+35) በማለት ያረጋግጥልናል። እግዚአብሔር ማን ነው ምንስ ይመስላል ተብለን ብንጠየቅ በቃሉ ራሱን እንደ ገለጠው ነው ብንል ትክክል ነን። እግዚአብሔርን እናውቃለን ለሚሉ ነገር ግን እግዚአብሔርን ላላውቁ አይሁዳውያን የቃሉን ገላጭነት አስመልክቶ እርሱን ለማወቅ የእግዚአብሔርን ቃል ማወቅ እንደሚጠበቅባቸው ጌታችን ሲናገር፤ «በእናንተ ዘንድ የሚኖር ቃሉ የላችሁም» በማለት (ዮሐ. 5+38) ይወቅሣቸው ነበር።

የክርስቲና እምነት የተመሠረተው በእግዚአብሔር ቃል ላይ ነው ስንል በክርስቶስ ላይ ነው ማለታችን ነው። አስቀድሞ በእግዚአብሔር ዘንድ የነበረ አካላዊ ቃል፤ ሰማይና ምድርን የፈጠረ አምላክ በዘመን ፍጻሜ ሰዎችን ለማዳን ሥጋ ለብሶ (ዮሐ. 1+1:14) ተዋሕዶ ወደዚህ ምድር እንደ መጣ በማመን ነው ቅዱስ ያፌድ በዘልደት ድጓ እንደ ጻፈው «ወአመ በጽህ ጊዜህ ፈነዎ እግዚአብሔር ለወልዱ ወተወልደ እም ብእሲት ከመ ያድኅን አባግኢሁ ይርዳህ ዘተኃትለ ያስተጋብእ ዝርዋነ መጽአ ሐቤነ» ትርጉም «ጊዜው ሲደርስ አብ አንድ ልጄን ላክ ከሴትም ተወለደ ይኸውም የጠፋውን ሊፈልግ የተበተነውን ሊሰበስብ በንቅን ሊያድን ነው»።

ክርስቶስ ሰማይና ምድር ከመፈጠሩ በፊት ሕያው ሆኖ ዓለማችንን እንደ ፈጠረ ሁሉ ሥጋ ለብሶ በመካከላችን ማደሩ የተገለጠውም በዚህ መጽሐፍ ነው (ዮሐ. 1+1-

3:14)። ያለ ክርስቶስ ክርስትና የለም። ስለዚህ ክርስትና ሰው በጥበቡ የመሠረተው የሰው ሃይማኖት ሳይሆን፤ ከእግዚአብሔር ዘንድ ለሰዎች የተገለጠ ብቸኛ ሃይማኖት ነው። «ሃይማኖት እንተ እምነብ እብ ተፈጥረት ነበ ወልድ ታበጽህ ወነበ መንፈስ ቅዱስ ትትፈጽም» ትርጉም «ሃይማኖት ከእብ ዘንድ የተፈጠረች በወልድ የተገለጠች በመንፈስ ቅዱስ የተፈጸመች ናት» (ቅ.ያፌድ ድጓ)።

የክርስትና ሃይማኖት መሠረቱ የእግዚአብሔር ቃል ነው ስንል መጽሐፍ ቅዱስ ነው ማለታችን ነው። አንድ በጣም የማልረሳው ነገር፤ መጽሐፍ ቅዱስን አዘውትሮ የሚያነብን አንድ ልጃቸውን የተመለከቱ ሽማግሌ ሰው «ይህ ልጅ መናፍቅ ሆነ እንዴ ሁል ጊዜ የማየው መጽሐፍ ቅዱስ ሲያነብ ነው» ብለው የጠየቁት ነው። በአንዳንድ አላዋቂ ሰዎች ዘንድ መጽሐፍ ቅዱስ ማንበብ መናፍቅነት ይመስላቸዋል። ከሌሎች ሃይማኖታውያን ድርጅቶች ሁሉ በፊት የክርስትና እምነታችን ብቸኛ መመሪያና የሃማኖታችን መሠረት የተጣለው በመጽሐፍ ቅዱስ መሆኑን ባለማስተዋል የዘነጉ ይመስላል።

ኢትዮጵያ አገራችን በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ከ42 ጊዜ በላይ የተጠቀሰች አገር ስትሆን፤ ከንጉሥ ሰሎሞን የንግሥና ዘመን ጀምሮ (1ነገ. 10+1-8) የብሉይ ኪዳን ባለቤትና ከክርስቶስ ዕርገት ማግስት ጀምሮ በ34 ዓ.ም. ከአይሁድ ቀጥሎ በመጀመሪያ የክርስቶስን ጌትነትና አዳኝነት አምና በመቀበል ወንጌልን ለሕዝቧ ያወጀች የክርስትና እምነት ባለቤት መሆኗን በሐዋርያት ሥራ (ሐዋ. 8+26-40) የኢትዮጵያዊውን ጃንደረባ የባከሰን ታሪክ በማንበብ መረዳት ይቻላል።

ስለ ክርስቶስ የሚመሰክሩትና በእርሱ እንድናምን አምነንም የዘላለም ሕይወት እንድናገኝ የተጻፉን ቅዱሳት መጻሕፍት ናቸው (ዮሐ. 20+31)። በቅዱሳት መጻሕፍት የተጻፈውን ቃል ብሉይንና ሐዲስን ማወቅ እግዚአብሔር ለሰዎች የገለጠውን ሕይወት ማለትም ክርስቶስን ማወቅ ማለት ነው። «ስለ ሕይወት ቃል ከመጀመሪያው የነበረውንና የሰማነውን በዐይኖቻችንም ያየነውን የተመለከትነውንም

እጆቻችንም የዳሰሱትን እናወራለን፡ ሕይወትም ተገለጠ አይተንማል እንመሰክርማለን፡ ከአብ ዘንድ የነበረውንም ለእኛም የተገለጠውን የዘላለምን ሕይወት እናወራላችኋለን፡፡ (1ዮሐ 1:1-3) በማለቱ፡ መጻሕፍት የሚናገሩት ስለ ክርስቶስ መሆኑን እንረዳለን፡፡

ጸሐፍት ፈሪሳውያን ቃሉን እናውቃለን ብለው በቃላቸው በያነበንበትም፡ ሕይወት ወደ ሆነው ጌታ መጥተው ሊያምኑና ክርስቶስን በአምላክነቱና በመሢሕነቱ ሊመለከቱ ባለመቻላቸው ጌታችን በዮሐንስ ወንጌል ምዕራፍ 5:39 «እናንተ በመጻሕፍት የዘላለም ሕይወት እንዳላችሁ ይመስላችኋልና እነርሱን ትመረምራላችሁ፡ እነርሱም ስለ እኔ የሚመሰክሩ ናቸው፡ ነገር ግን ሕይወት እንዲሆንላችሁ ወደ እኔ ልትመጡ አትወዱም» በማለት ሲገሥጽቸው እንመለከታለን፡፡ ስለዚህ መጻሕፍት በራሳቸው ሕይወትን የሚሰጡ ሳይሆኑ፡ መጻሕፍት የሚናገሩት ሕይወት ስለሚሰጠው ጌታ ክርስቶስ ስለ ሆነ ወደ ኢየሱስ ክርስቶስ መምጣት ያስፈልጋል፡፡ ክርስቲያን ቃሉን ማወቅ አለበት ሲባል ወደ ቃሉ ባለቤት ቀርቦ ራሱን መስጠት አለበት ማለት ነው፡፡

አንዳንዶቻችን የእግዚአብሔርን ቃል ማወቅ ለክርስቲያን ምን ይጠቅመዋል፤ በልቡ እግዚአብሔር አለብሉ ካመነ፤ በቂው አይደለም ወይ ብለን ልናስብ፤ ለቃሉም ትኩረት ላንሰጥ እንችላለን፡፡ ነገር ግን የእግዚአብሔርን ቃል ማወቅ ለእያንዳንዱ ክርስቲያን እንደሚያስፈልገው ከዚህ በመቀጠል ለማየት እንሞክራለን፡፡

2.2. የእግዚአብሔርን ቃል የማወቅ ጥቅም

2.2.1. የእግዚአብሔር ቃል ዳግም የተወለድንበት ስለ ሆነ ነው፡፡

ሐዋርያው ቅዱስ ጴጥሮስ ሲጽፍ፤ «የተወለዳችሁት... ከእግዚአብሔር ቃል ከማይጠፋው ዘር ነው» (1ጴጥ. 1:23) እንዲሁም ቅዱስ ያዕቆብ «ለፍጥረቱ የበኩራት ዐይነት እንድንሆን በእውነት ቃል አስቦ ወለደን» (ያዕ.1:18) በማለት ክርስቲያን ከቃሉ የተወለደ መሆኑን ያስረዳል፡፡

ስለዚህ የተወለድንበትን ቃል የቻልነውን ያህል ማወቅ ያስፈልገናል፡፡

2.2.2. የእግዚአብሔር ቃል ሀብተ ውልድናን ላንኛ ክርስቲያን የነፍስ ምግብና የሕይወትም እንጀራ ስለ ሆነ ነው፡፡

ቅዱስ ጴጥሮስ ስለ እግዚአብሔር ቃል ምግብነት (1ጴጥ. 2+3) «አሁን እንደ ተወለዱ ሕፃናት... የቃልን ወተት ተመኙ» ሲለን፤ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስም የእግዚአብሔርን ቃል ምግብነት አስመልክቶ ከይሲ ዲያብሎስ በምግብ ሊፈትነው ሲመጣ፤ «ሰው በእግዚአብሔር ቃል ሁሉ እንጂ በእንጀራ ብቻ አይኖርም» በማለት የቃሉን ምግብነት በማሳየት ዲያብሎስን ድል ሲነግው እንመለከታለን (ሉቃ. 4+4)፡፡

2.2.3. የእግዚአብሔር ቃል ለክርስቲያን የሕይወትና የኑሮ መመሪያው ስለ ሆነ ነው፡፡

በዚህ ግራ በሚያጋባና ትክክለኛውና የተሳሳተው መንገድ በማይታወቅበት ዓለም እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ ለመኖር በቃሉ መመራት እጅግ አስፈላጊ ነው፡፡ የቃሉን መሪነት በዘመኑ የተረዳው ቅዱስ ጳዊት «ሕገህ ለእግራ መብራት ለመንገዴም ብርሃን ነው» (መዝ. 118(119)+105) በማለት በዚህ ምድር የሕይወት መመሪያ ሆኖ ቃሉ እንዳገለገለውና እንደ ጠቀመው ያሳየናል፡፡ ቅዱስ ጴጥሮስም እጅግ አስቸጋሪ በሆነ የመከራና የስደት ሕይወት ውስጥ ይኖሩ ለነበሩት ክርስቶያኖች ሲጽፍላቸው፤ «ሰው በጨለማ ሲሄድ መብራትን ተጠንቅቆ እንደሚይዝ እንዲሁ የእግዚአብሔርን ቃል ተጠንቅቀው እንዲይዙ በመልእክቱ (2ጴጥ.1+19) ያስጠነቅቃቸዋል፡፡

2.2.4. የእግዚአብሔር ቃል ለክርስቲያን የሕይወትና የኑሮ መስተዋት ስለ ሆነ ነው፡፡

የእግዚአብሔር ቃል ውስጣዊና ውጫዊ ማንነታችን ማን እንደ ሆንና ምን እንደምንመስል በእግዚአብሔርና በራሳችን ፊት ፍንትው አድርጎ የሚያሳየን መስታወት ነው፡፡ ቅዱስ ያዕቆብ፤ «ቃሉን የሚሰማ የማይደርገውም ቢኖር የተፈጥሮ

ፊትን በመስተዋት የሚያይን ሰው ይመስላል፤ ራሱን አይቶ ይሄዳልና። (ያዕ. 1+23) በማለት የእግዚአብሔርን ቃል መስማት ብቻ ራሱን በመስተዋት ማየት እንደ ሆነ ያሳያል። ሐዋርያው ዳውሎስም ከቃሉ ግንም ሊሰወር እንደማይችል ሁሉም ሰው በእርሱ ፊት የተራቂተና የተገለጠ መሆኑን እንዲህ በማለት ጽፎልናል፤ «የእግዚአብሔር ቃል ሕያው ነውና፤ የሚሠራም ሁለትም አፍ ካለው ሰይፍ ሁሉ ይልቅ የተሳለ ነው፤ ነፍሱንና መንፈሱንም ጅማትንና ቅልጥምንም እስኪለይ ድረስ ይወጋል፤ የልብንም ስሜትና አሳብ ይመረምራል፤ እኛን በሚቈጣጠር በእርሱ ዐይኖች ፊት ሁሉ ነገር የተራቂተና የተገለጠ ነው እንጂ በእርሱ ፊት የተሰወረ ፍጥረት የለም» (ዕብ. 4+12-13) ።

የእግዚአብሔርን ቃል ስናነብ ቃሉ በሁለት ዐይነት መንገድ ማንነታችንን ያሳያል ማለትም በቃሉ ውስጥ ራሳችንን ስንመለከት፤ በክርስቶስ ውስጥ ወይም ከክርስቶስ ውጭ ልንመለከት እንችላለንና ልናስተውል፤ በጥንቃቄና በመንፈስ ቅዱስ አብርሃት (illumination) ልናነበው ይገባናል።

በመጀመሪያ፤ ማናችንም በቃሉ ውስጥ ራሳችንን ከክርስቶስ ውጭ የምናይ ከሆነ፤ እጅግ ኀጢአተኞችና ደካሞች መሆናችንን እንረዳለን፤ በዚህ ምክንያት ከንቱነታችንን በማየት ራሳችንን እንጠላዋለን፤ ወደ እግዚአብሔር ፊት ለመቅረብም ሆነ ለሙን ለመጥራት እንፈራለን። እንደ ቃሉም መኖር ስለማንችል በፍርድ ውስጥ እንዳለን እንገነዘባለን። እንደዚህ አድርገን በቃሉ ራሳችንን የምንመለከትና ማንነታችንን የምንረዳ ከሆነ ስለ ራሳችን መጥፎነት ብቻ እናውቃለን። ስለ ራሳችን ብቻ ሳይሆን ቃሉን ለምንግራቸውም ሰዎች ያለን አመለካከት መጥፎ ስለሚሆን መጥፎነታቸውን ብቻ የምንናገር፤ ሁል ጊዜም ወቀሣን የምናበዛ የፍርድ ሰዎች እንሆናለን። ብዙ ሰባኪዎች ራሳቸውን በዚህ ዐይነት መንገድ ስለሚመለከቱ ሰውን የሚያጽናና ቃል የላቸውም፤ ሁል ጊዜ የወቀሣ ቃልን ያቀርባሉ።

በሌላ በኩል ደግሞ ቃሉን ስናነብ ክርስቶስን ብቻ ሳይሆን ራሳችንን በክርስቶስ ውስጥ እንዳለን እናሳያለን። በዚህም እግዚአብሔር ለእኛ ያለውን ፍቅርና ርኅራኄ ከማወቃችንም በላይ በእምነት በኩል የእግዚአብሔር ልጆች እንደ ሆንን (ገላ. 3+26) እንመለከታለን።

ቃሉ እንደሚል ራሳችንን በክርስቶስ ውስጥ እንዳለን አድርገን ካየነው በርግጥ ክርስቲያኖች ነን። በክርስቶስ ክርስቲያን እንደ ተባልን እግዚአብሔርም ለእኛ ያለውን ፍቅርና በእርሱ የተደረገልንን ቸርነት ስለምንመለከት፤ እግዚአብሔርን እጅግ እናመሰግናለን፤ በእርሱም እንመካለን፤ «የሚመካ በእግዚአብሔር ይመካ ተብሎ እንደ ተጻፈው ይሆን ዘንድ፤ ከእግዚአብሔር ዘንድ ጥበብና ጽድቅ ቅድስናም ቢዛነትም በተደረገልን በክርስቶስ ኢየሱስ የሆናችሁ ከእርሱ ነው» (1ቆሮ. 1+29-30)።

ክርስቲያኖች በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ ራሳችንን የምንመለከተው ከክርስቶስ ጋር እንደ ሞትንና በክርስቶስ ሕያው ሆነን እንደምንኖር ነው (ሮሜ 6+2-8+2ቆሮ. 5+14-15)። እንዲህ አድርገን ቃሉን የምንረዳና የምናነብ ከሆነ፤ ቃሉን ለሌላው ስንነግር እኛ ፍጹም ኀጢአተኞች መሆናችንንና ክርስቶስ ለእኛ ያደረገልንን ቸርነት በመግለጽ የእግዚአብሔርን ፍቅር እንናገራለን። ለሚሰማንም ሁሉ የሚያጽናና ቃል እናቀርባለን። ኀጢአተኞችንም ወደ ክርስቶስ ተመለሱ በማለት የእግዚአብሔርን ምሕረትና በጎነት በማሳየት በንስሐ እንዲመለሱ እንመክራለን እንጂ በሰዎች ላይ ፈራጆች አንሆንም።

2.2.5. ክርስቲያን የእግዚአብሔርን ቃል በግወቂ ከሰሐተት ይጠበቅበታል፡-

ሰው ቃሉን እንደሚገባው ካላወቀና ካልተረዳ ከእግዚአብሔር መንገድ እንደሚወጣና እንደሚሳሳት የታወቀ ነው። ጌታችን በምድር በሚያስተምርበት ዘመን በስሜትና በትናት በመነግሣት ትምህርቱንና ራሱንም ጭምር ይቃወሙት ለነበሩት ጸሐፍት ፈሪሳውያን ለመሳታቸውና ከእግዚአብሔር ፈቃድ ውጭ ለመሄድ የጻረጋቸው

የእግዚአብሔርን ቃል ያለማውቃቸው እንደ ሆነ ሲናገር እንዲህ አለ፡ «መጻሕፍትንና የእግዚአብሔርን ንግድ አታውቁምና ትስታላችሁ» (ማቴ. 22:29)። ሰው ዐዋቂ ነኝ በሚልበትና በመሰለው መንገድ በሚንገበት በዚህ የመጨረሻ ዘመን ሰዎች የእግዚአብሔርን ቃል ምን ያህል ማወቅ ይጠበቅብን ይሆን? አዎ ዓለም ጥበቧና ዕውቀቷ በበዛ ቁጥር አላላቹ ብዙ ነውና አሁን ካወቅነው በላይ ዕለት ዕለት ቃሉን ማወቅ ይጠበቅብናል። ቅዱስ ጳውሎስም እንተን እንዳልበደል ቃልህን በልቤ ሰወርሁ በማለት ቃሉን በልባችን መዝግብ ካኖርን ከሰሐተትና እግዚአብሔርን ከመበደል እንደሚጠብቅን ገልጧል (መዝ. 118(119):11)።

2.2.6. የእግዚአብሔርን ቃል ማወቅ እንደ ፈቃዱ ለመኖር ይረዳናል፡-

ከላይ ለማየት እንደ ሞከርነው እግዚአብሔርን እፈልጋለሁ፡ እንደ እርሱ ፈቃድ እኖራለሁ ብሎ የሚያስብ ሰው የግዴታ ቃሉን ለማወቅና ለማንበብ ከአባቶች እግር ሥር ቁጭ ብሎ መማር እንደሚገባው የሚችለውን ያህል ማወቅ እንዳለበት እንረዳለን። ካላወቀ ግን በልማድ ክርስቲያን ተብሎ ከመጠራት በቀር ለሰሐተት የተጋለጠና እግዚአብሔርን ደስ ማሰኘት የማይችል፤ እንደ እግዚአብሔር ፈቃድም የማይኖር ሰው ነው።

ቃሉን በሚገባ ስለ ማወቅ ከላይ በመጠኑም ቢሆን ለማየት ሞክረናል፤ ይሁን እንጂ ቃሉን ብቻ ማወቅ ክርስቲያን መሆን ማለት አይደለም። ያወቅነውን ቃል በተግባር ማዋል ይጠበቅብናል። ምክንያቱም ቃሉን ዐውቆ የማያደርገው ከሆነ ቤቱን በአሸዋ ላይ የሠራን ሰነፍ ሰውን ይመስላል (ማቴ. 7:26)። ቃሉን ሰምቶ የሚያደርገው ግን ቤቱን በዐለት ላይ የሠራ ልባም ሰውን ይመስላል በማለት ጌታችን ቃሉን ሰምቶ ስለ ማድረግ ያስተምረናል። ቅዱስ ያዕቆብም፡ «ቃሉን የሚሰማ የማያደርገውም ቢኖር የተፈጥሮ ፊቱን በመስተዋት የሚያይን ሰው ይመስላል፤ ራሱን አይቶ ይሄዳልና፤ ወዲያውም እንደ ምን እንደ ሆነ ይረሳል» (ያዕ. 1:23) በማለት ቃሉን ሰምተን እንድናደርገው ያሳስበናል። ይሁን እንጂ ቃሉን ያላወቀ ሰው ለማድረግ

ስለሚችል አስቀድሞ ቃሉን ማወቅ፤ ቃሉን ያወቀ ሰው ደግሞ ያወቀውን መታዘዝና ማድረግ ይጠበቅበታል።

መታዘዝ በየትኛውም የሃይማኖት ተቋም ውስጥ የሚያስፈልግ መሠረታዊ የእምነት መገለጫ ነው። ትእዛዝ የሌለበት ሃይማኖት፤ የማይታዘዝም ምእመን የለም። እምነትና መታዘዝ የአንድ ሳንቲም ሁለት ገጽታዎች ናቸው። አንዱ ከሌላው ተለይቶ አይታይም። ሐዋርያው ያዕቆብ በዘመኑ የነበሩትን የንግግር ብቻ ክርስቲያኖችን አስመልክቶ ሲጽፍላቸው «ሥራ የሌለው እምነት ቢኖር በራሱ የሞተ ነው» (ያዕ. 2:17) በማለት ያለመታዘዝን ከንቱነትና ከሥራ የተለየ እምነትን ሕይወት አልባነት ያሳየናል።

ጌታችን ስለ ደቀ መዝሙርነት ባሕርይ ለተከታዮቹ ሲናገር፤ ቃሉ በእናንተ ዘንድ ቢኖርና በቃሉ ብትኖሩ በእውነት ደቀ መዝሙርቱ ናችሁ ሲላቸው ምን ማለቱ ነው። የሰማችሁትንና ያወቃችሁትን ቃል በሥራ ላይ ማዋል አለባችሁ ማለቱ ነው። በቃሉ መኖር ማለት ማውራት ማለት አይደለም። ስለዚህ ደቀ መዝሙር ማለት የእግዚአብሔርን ቃል የሚያወራ ሳይሆን፤ አስቀድሞ ቃሉ በእርሱ ዘንድ ያለውና ያወቀውንም ቃል በሥራ የሚተረጉምና እምነቱን በሥራ የሚያሳይ ማለት ነው።

የጌታ ደቀ መዝሙር በቃሉ መኖር ካለበት፤ በቃሉ ለመኖር አራት መሠረታዊ ነገሮች ያስፈልጉታል።

2.3. በቃሉ ለመኖር የሚያስፈልጉ መሠረታዊ ነገሮች፡-

2.3.1. ቃሉን መስማት፡-

የጌታ ደቀ መዝሙር ቃሉን መስማት አለበት። ማለትም ቃሉን በመስማት ቃሉ በውስጡ ሊኖረው ይገባል። ቃሉ ከሌለውና ቃሉን ካልሰማ፤ የሚታዘዘውን እንዴት ያውቀዋል? ትክክለኛውንና ያልተበረዘውን የእግዚአብሔርን ቃል መስማት የመጀመሪያው የደቀ መዝሙር ተግባር ነው።

አንድ ክርስቲያን የእግዚአብሔርን ቃል ለመስማት ከሚችልባቸው መንገዶች መካከል ዋናውና መሠረታዊ የሆነው መጽሐፍ ቅዱስን ማንበብና መማር ነው። መጽሐፍ ቅዱስን ማንበብ ማለት ከእግዚአብሔር ዘንድ በመንፈስ ቅዱስ ርዳታ መስማት ማለት ነው። በተጨማሪ ደግሞ ከቤተ ክርስቲያን አባቶች እግር ሥር ቁጭ ብሎ መማር፣ ስብከትን ማዳመጥ፣ ወዘተ ጠቃሚ ሲሆን፣ በትክክል እግዚአብሔር ለልቡ እንዲናገረውና ማድመጥም እንዲችል በጸሎት በፊቱ መቅረብ ይጠበቅበታል። ያለ ጸሎትና ያለ መንፈስ ቅዱስ ርዳታ የሚደረግ ንባብና ዕውቀት ከዕውቀትነት ያለፈ አይሆንም።

2.3.2. ቃሉን ማሳሰል፡-

የጌታ ደቀ መዝሙር ያነበውንና ከእግዚአብሔር የሰማውን ቃል ማሳሰል ይገባዋል። ቅዱስ ዳዊት ብዕዕ የሆነ ሰው ቃሉን ሌትና ቀን ያሳሰላል ይላል (መዝ. 1፡2)። እግዚአብሔርን እየፈራ እንደ ቃሉ ለመናገር የሚያስብ ሰው ቃሉን በተግባር ከማዋሉ በፊት በልቡ ያሳሰላዋል። ሰው በልቡ ከሞላው ይናገራል፤ በልቡ ያሰበውንና ያወጣ ያወረደውን ያንኑ ያደርጋልና። ስለዚህ ቃሉን ማንበብና ማሳሰል፣ መልካም ሥራ ለመሥራትና መልካም ንግግርን ለመናገር ጠቃሚና ዋና ጉዳይ ነው።

2.3.3. ቃሉን ማመን፡-

የጌታ ደቀ መዝሙር ያወቀውንና ያሳሰለውን ቃል ማመንና መወሰን ይኖርበታል። «እምነት ከመስማት ነው መስማትም በእግዚአብሔር ቃል ነው» (ሮሜ 10፡17) እንደሚል እንዲሁ የሰማው ቃል በእምነት ከራሱ ጋር መዋሐድ አለበት (ዕብ. 4፡2)። ያን ጊዜ በሙሉ ፈቃደኝነትና በሙሉ ልብ የሰማውንና ያሳሰለውን ቃል በተግባር ለመተርጎም ይነሣል። በማሳሰልና የእግዚአብሔርን ቃል በመስማት ጊዜ በጸሎት በእግዚአብሔር ፊት መቂየቱ መንፈስ ቅዱስ ቃሉን ሰምቶ እንዲያምንና እንዲያስተውል ስለሚረዳው ዕውቀቱ በጸሎት የተደገፈ መሆን ይኖርበታል።

2.3.4. ቃሉን በተግባር ማዋል፡-

የጌታ ደቀ መዝሙር ያወቀውን ወይም የሰማውንና ያሳሰለውን ቃል በተግባር ማዋል ይገባዋል። ይህ የመጨረሻውና እግዚአብሔርም ከእኛ የሚፈልገው፡ ቃሉም ለእኛ የተሰጠበት ዋነኛ ዐላማ ነው። ብዙ በማወቃችን ከሌላው የተሻለ ዕውቀት ስላለን በሌላው ባላወቀው ሰው ላይ ልንኩራ እንችላለን «ዕውቀት ያስታብያል» (1ቆሮ.8፡1)። የእግዚአብሔር ቃል ግን በማወቅ የሚያበቃና የምንታበይበት ዕውቀት፣ እየተባለልን የምንወደስበት ሳይሆን፣ ባወቅነው ልክ ሌሎችን በፍቅር እንድናገለግልበት በሥራ ልንተረጎሙ የሚገባ ባወቅነውም ልክ ሊያስጠይቅን የሚችል ዐደራ ነው። ብዙ ማወቃችን በሥራ ባንተረጎመው እንኳ፣ ያደረግነው ይመስለንና ቃሉን ከማድረግ ይልቅ በመናገራችን ብቻ ያደረግን ስለሚመስለን እንኩራራለን፤ ምእመናን ሆይ! ምን እያደረግን እንዳለን ራሳችን ለመመልከት መሞከር ይኖርብናል። በየዕለቱ በቅዳሴ፣ በዓውደ ምሕረት፣ በካሴት፣ በተለያዩ ጉባኤያት እየተገኘን ለምንሰማው ወይም ለምንሰብከው ቃል እየታዘዝን ነው? ወይስ በመስማታችን ወይም በመናገራችን ብቻ ያደረግን እየመሰለን ምግባራችን ከቃሉ በተቃራኒ ሆኖ ይሆን? ቃሉን ማድረግ ወይም በተግባር ማዋል የማወቃችን፣ የማሳሰላችንና የማመናችን ግብ ሲሆን፣ ዕንጨትን ለቅሞ ከሰበሰቡ በኋላ እንደ ማሰር ይቈጠራል። ቃሉን አንብቦ ዐውቆ፣ አሳሰለሁና አምኖ በሥራ ላይ አለማዋል ሰብስቦ እንደ መበተን ነው የሚቆጠረው።

2.4. የቃሉ አገልጋይ ደቀ መዝሙር መለያዎች፡-

ቃሉን መታዘዝና በሥራ ላይ ማዋል የደቀ መዝሙርነት አንዱ ምልክት ነው። ጌታችን በቅዱስ ወንጌሉ ላይ ካስተማረባቸው ብዙ ክፍሎች መካከል ስለ መታዘዝና ቃሉን ስለ ማድረግ ሲናገር፣ እውነተኛ ደቀ መዝሙር ቃሉን አስመልክቶ ምን ዐይነት እንደ ሆነ ከትምህርቱ ተነሥተን የቃሉ አገልጋይ ደቀ መዝሙር መለያዎችን ለማየት እንሞክራለን።

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ማን እንደ ሆነ በዘመኑ የነበሩት አይወድኩ ፈረሳውያን ይህ ሰው በእውነት ከእግዚአብሔር የተላከ ይሆንን? በማለት ግራ ተጋብተው በጥርጥርና በማመንታት ውስጥ ባሉበት ወቅት፤ ስለ ራሱ ማንነትና እውነተኛነት ሊያስረዳቸው ሞክሮአል። ይሁን እንጂ እነርሱ ሊያምኑት ስላልቻሉ፤ በዮሐ. 7:12-19 ባለው ክፍል ውስጥ ከእግዚአብሔር የሆኑትንና ያልሆኑትን ለመለየት የምንችልባቸውን መስፈርቶች እንመለከታለን።

2.4.1. የጌታ ደቀ መዝሙር የእግዚአብሔርን ቃል ብቻ ይናገራል፡-

ጌታችን ኢየሱስ በዮሐንስ ወንጌል ምዕራፍ 7:16-17 ሲያስተምር «ትምህርቴስ ከላከኝ ነው እንጂ ከእኔ አይደለም፤ ፈቃዱን ሊያደርግ የሚወድ ቢኖር እርሱ ይህ ትምህርት ከእግዚአብሔር ቢሆን ወይም እኔ ከራሴ የምናገር ከሆነ ያውቃል» አለ። ጌታችን የእርሱ ቃል የአባቱ ሆኖ እያለ የአባቱን እንጂ የራሴን ቃል አልናገርምና በዚህ ከእግዚአብሔር እንደ ሆነው ዕውቂቶች ካለ፤ የጌታ ነኝ የሚል ደቀ መዝሙር ትምህርቱ በርግጠኛነት የክርስቶስ እንጂ የራሱ ወይም የሌላ ሊሆን አይችልም። ስለዚህ የኢየሱስ ደቀ መዝሙር መሆኑን እና አለመሆኑን ያምናውቀው ቃሉ የማን እንደ ሆነ በመመልከት ነው። አገልጋዩ የሚናገረው ቃል የእግዚአብሔር ቃል ብቻ መሆን አለመሆኑን መመልከት ይኖርብናል።

2.4.2. የጌታ ደቀ መዝሙር የቃሉን አገልግሎት ክብር ለእግዚአብሔር ብቻ ይሰጣል፡-

ጌታችን ይህን የምናገረው አባቱ ይከብር ዘንድ ስለ አባቱ ክብር እንጂ ለራሴ ክብር አይደለም አለ፤ «ከራሱ የሚናገር የራሱን ክብር ይፈልጋል፤ የላከውን ክብር የሚፈልግ ግን እርሱ እውነተኛ ነው በእርሱም ዐመፃ የለበትም» (ዮሐ. 7:18)። እርሱ ከአባቱ ጋር እንድ ሆኖ ሳለ ይህን ካለ፤ ኢየሱስ የአባቱን ቃል ለአባቱ ክብር ከተናገረ፤ የጌታ ደቀ መዝሙር የሚናገረው ቃል ለእግዚአብሔር ክብር እንጂ ለራሱ ክብር ሊሆን አይችልም።

የእግዚአብሔርን ቃል ለራሱ ክብርና ዝና የሚጠቀምና ከእግዚአብሔር ይልቅ ለራሱ ወይም ለድርጅቱና ለወገኑ ክብር የሚያደላ «ለወገኔ ይጠቅማል በማለት ወይም በከንቱ ውዳሴ ምክንያት እንድ እንኳ አታድርጉ» (ፊል. 2:3) እንደ ተባለ፤ ለታይታ የሚሰብክና የሚናገር ከሆነ እውነተኛ ሳይሆን ሐሰተኛ ደቀ መዝሙር ነውና ሐሰተኛነቱን በዚህ እናውቀዋለን። ስለዚህ ሰባኪ የሆነ የጌታ ደቀ መዝሙር የቃሉን አገልግሎት ክብር ለእግዚአብሔር መስጠት ይኖርበታል።

2.4.3. የጌታ ደቀ መዝሙር ቃሉን የሚሰብክ ብቻ ሳይሆን የሚያደርግም ነው፡-

ፈረሳውያን በጣታቸው እንኳ ሊነኩት የማይፈልጉትን ሽክም በሰዎች ላይ መጫናቸው የግብዝነታቸው ዋና ምልክት እንደ ሆነ ጌታችን፤ «ከባድና አስቸጋሪ ሽክም ተብትበው በሰው ትከሻ ይጭናሉ፤ እነርሱ ግን በጣታቸው ሰንኳ ሊነኩት አይወዱም» (ማቴ. 23:4) በማለት ገሥጾአቸዋል። የጌታ ደቀ መዝሙር እንዲህ የሚያደርግ ከሆነ ግብዝ እንጂ እውነተኛ አይደለም። እናት ለልጇ የሚጥመውንና መልካሙን ከመጥፎው ለይታ ቀምሳ አጣጥማ እንደምትሰጥ ሁሉ፤ የጌታ ደቀ መዝሙር ቃሉን በሕይወቱ ተርጉሞና ተለማምዶ ካየው በኋላ ይህ ጠቃሚ ነው ብሎ ለሰሚዎቹ ይናገራል፤ እንዲያደርጉትም ያስተምራል እንጂ የማያደርገውንና ያላደረገውን ቃል እንዲሁ ለንግግር ይመቻል ብሎ አይሰብክም፤ አያስተምርምም። የማያደርጉትን አድርጉ ብለው የሚያስተምሩ ነገር ግን ንግግራቸውና ሥራቸው የተለያየ ወይም የሚናገሩ ግን የማያደርጉ ከሆኑ በርግጠኛነት የኢየሱስ ደቀ መዝሙርት አይደሉም። ስለዚህ የጌታ ደቀ መዝሙር ቃሉን የሚያስተምር ከሆነ አስቀድሞ የሚያደርገው ለመሆኑ ማረጋገጫ ነው።

2.4.4. የጌታ ደቀ መዝሙር ለእግዚአብሔርና ለቃሉ ታማኝ መሆን ይጠበቅበታል፡-

ደቀ መዝሙር ቃሉን ተናግሮ ማንን ነው የሚያስደስተው? ሰውን ወይስ እግዚአብሔርን? ይህ በሚገባ

መታወቅ አለበት። ጳውሎስ በገላትያ መልእክቱ የክርስቶስን እውነተኛ ወንጌል ሲሰብክ ከተቃዋሚዎቹ የደረሰበትን ጥላቻ ለመጋፈጥ የቻለበት ትልቁ ምስጢር ሰውን ሳይሆን እግዚአብሔርን ደስ ለማሰኘት መፈለጉ ነበር። «ሰውን ወይስ እግዚአብሔርን አሁን እኚ አሰኛለሁ? ወይም ሰውን ደስ ሳሰኝ እፈልጋለሁ? አሁን ሰውን ደስ ሳሰኝ የክርስቶስ ባሪያ ባልሆንሁም» (ገላ.1+10)። አንዳንድ ሰባዚዎችም ሆኑ መምህራን ሕዝቡን ደስ ለማሰኘት የሕዝቡን ፍላጎት ጠብቀው ይሰብካሉ። እንዲህ ያሉ ሰባክያን ያደሩት ለእግዚአብሔር ሳይሆን ለሰዎች ነው፤ ዋጋቸውን ከሰው የሚያገኙ፤ ለሰማቸውና ለዝናቸው የሚኖሩ፤ ለሥጋቸው ያደሩ ናቸው። ሰውን ደስ ለማሰኘት ስንል የምንሰብክ ከሆነ፤ ለቃሉ ታማኝ ባለ መሆናችን እግዚአብሔርን ማሳዘናችን አይቀርም። አርን ከእግዚአብሔር ይልቅ ሰዎችን ስለ ፈራ እንደ ሰዎች ፍላጎት አደረገ (ዘፀ. 32+1-6+21-25)። ሰዎችን እንጂ እግዚአብሔርን ደስ ባለማሰኘቱ ለራሱም ሆነ ለሕዝቡ መጥፋት ምክንያት ሆነ። ጳውሎስ የመንፈስ ልጁን ጢሞቴዎስን ለቃሉ ታማኝ እንዲሆን ሲመክረው «ለራስህና ለትምህርትህ ተጠንቀቅ በእነዚህም ጽና፤ ይህን ብታደርግ ራስህንም የሚሰሙህንም ታድናለህና» በማለት ሲያስጠነቅቀው እንመለከታለን (1. ጢሞ. 4+16)። ስለዚህ ለቃሉ ታማኝ መሆን መከራና ስደት የሚያመጣ ቢሆንም ራስንም ሰሚውንም ከጥፋትና ከፍርድ የሚያድን ስለ ሆነ ክርስቲያን ለቃሉ ታማኝ መሆን ይጠበቅበታል።

የእግዚአብሔርን ቃል ለመስማት በማይፈልጉ ሰዎች መካከል ቃሉን በታማኝነት ለመናገር መቻል የደቀ መዝሙርነት መለያ ነው። በመጨረሻውም ዘመን እውነትን መስማት የማይፈልጉ፤ እነርሱ የሚፈልጉትን ዐይነት ትምህርት ብቻ እንዲያስተምሯቸው የሚፈልጉ ምእመናንም እንዳሉና የራሳቸውን አስተማሪዎች የሚመርጡ ሰዎች እንዳሉ ተነግሮናል። «ቃሉን ስበክ በጊዜውም አላገዛውም ጽና፤ ፈጽመህ እየታገሥህና እያስተማርህ ዝለፍና ገሥጽ ምክርም። ሕይወት የሚገኝበትን ትምህርት የማይታገሡበት ዘመን ይመጣልና፤ ነገር ግን ጆሮቻቸውን የሚያሳክክ ስለ ሆነ እንደ ገዛ ምኞታቸው ለራሳቸው አስተማሪዎችን ያከማቻሉ።

እውነትንም ከመስማት ጆሮቻቸውን ይመልሳሉ። ወደ ተረትም ፈቀቅ ይላሉ» (2ጢሞ. 4፡2-4)። እንደ እነዚህ ያሉ ሰዎች በሚኖሩበት ኅብረተ ሰብ መካከል ለቃሉ ምን ያህል ታማኝ አገልጋዮች ሆነን የእግዚአብሔርን ቃል እንናገራለን? ወይስ እንደ ሰዎች ፍላጎት እንሆንላቸዋለን? እንደ በንች በተኩሳዎች መካከል እልካችኋለሁ ተብለናልና፤ በተቃዋሚዎቻችን መካከል ለቃሉ ታማኝ መሆን ይኖርብናል።

2.5. ቃሉን ስንሰማ ልናስተውላቸው የሚገቡን መሠረታዊያን ነገሮች፡-

የእግዚአብሔር ቃል የሰባዚው ወይም የአስተማሪው ጉዳይ ብቻ ሳይሆን የሰሚውም ዓይነት እንደ ሆነ ማወቅ አለብን፤ ምክንያቱም ቃሉን የሚሰማ ሰው ከተናጋሪው ባልተናነሰ ሁኔታ ኅላፊነት ስለ አለበት ነው። በመጀመሪያ ቃሉን የምንሰማ ሰዎች የምንሰማው ቃል እንደ እግዚአብሔር ቃል ነው ወይ? ብለን እንደ ቤሪያ ሰዎች ቃሉን ልንመረምር ይገባል፤ «ነገሩ እንደዚሁ ይሆንን? ብለው ዕለት ዕለት መጻሕፍትን እየመረመሩ ቃሉን በሙሉ ፈቃድ ተቀበሉ» (የሐዋ.17+11)። ምክንያቱም በእግዚአብሔር ስም የሚናገርና የሚመጣ ሁሉ እውነተኛ ነው ማለት ስለማይቻል ነው። እያንዳንዱ ሰው ስለሚሰማው ቃል ኅላፊነት አለበት። የሚሰማውን ቃል አስመልክቶ አራት መሠረታዊያን ነገሮችን ማገናዘብና መመርመር ይጠበቅበታል።

2.5.1. ቃሉ ከእግዚአብሔር እንደ ሆነ ማረጋገጥ፡-

ቃሉን ስንሰማ ትምህርቱ ከእግዚአብሔር ነው ወይስ ከሰው የሚል ጥያቄ ማንሣት ይገባል። ይህን ለመመለስ ለዚህ መንሻ የሚሆነን የምሰማው ቃል እንደ እግዚአብሔር ቃል ነው ወይ? ብሎ መመርመር ማለት ነው። እንደ መጽሐፍ ቅዱስ ቃል ካልሆነ ቅዱስ ጳውሎስ እንደ ተናገረው የአሮጊቶች ተረት ስለሚሆን «ነገር ግን ለዚህ ዓለም ከሚመችና የአሮጊቶችን ሴቶች ጨዋታ ከሚመስለው ተረት ራቅ» (1ጢሞ. 4+7) እንደሚል፤ መራቅ እንጂ ቃሉን ማመንም ሆነ መቀበል የለብንም። የምንበላውን ምግብ

በጥንቃቄ እንደምንመረምር ሁሉ ለሕይወት መመሪያ እንዲሆንን የምንሰማውን ቃል ለንመረምር ያስፈልጋል። ጌታችንም ምን እንደምትሰጡ ተጠበቁ በማለት ያስገነዘቡንን ቃል መርሳት የለብንም። ለዚህም መመርመሪያ ወንፈታችንና ገለባውን ከፋሬው መለያ መሣሪያችን መጽሐፍ ቅዱስ ነው። ስለዚህ ንግግሩ እንደ መጽሐፍ ቅዱስ ቃል ነው? ወይስ ራሱ ከልቡ ያመነጨው ነው? ብለን መመርመር ይኖርብናል።

2.5.2. ክብር እንዲሰጠው የሚያሳየው ለማን እንደ ሆነ ማወቅ፡-

ቃሉን የሚናገረው መምህር ወይም ሰባኪ በአገልግሎቱ የሚያከብረው ራሱን ነው ወይስ እግዚአብሔርን? እርሱን እንድትተል ነው? ወይስ ክርስቶስን እንድትተል? የሚመራኝ ወደ ማን ነው? ብለን መጠየቅ የእያንዳንዱ ሰሚ የሆነ ክርስቲያን ገላፊነትና ዐደራ ነው። ሐሰተኛ አገልጋይና ሰባኪ ክርስቶስን ሳይሆን እርሱን እንድንከተልና እርሱ በሄደበት እንድንሄድ፣ ለእርሱ ክብርን እንድንሰጠው እንጂ፣ ወደ ክርስቶስ እንድንመጣ ለክርስቶስም እንድንገዛ አያደርግም። ስለዚህ ክርስቶስን ሳይሆን የራሱን ነገር ብቻ የሚያሳየን ከሆነ ይህ እውነተኛ አገልጋይ አይደለምና እርሱን መስማትም ሆነ መከተል አያስፈልግም።

2.5.3. ሰባኪው በቃሉ ይኖርበታል ወይ?

የመምህሩ ሕይወት በሚናገረው ቃል ይኖርበታል? ወይስ ንግግሩና ሥራው የማይገናኝ እንደ ፈሪሳውያን በጣታቸው እንደማይነኩት፣ አድርጉ እያሉ እንደ የሚያዝዙት ዐይነት ሰው ነው? ብለን አኗኗሩ እንደ እግዚአብሔር ቃል በቅድስና መሆኑንና ያለ መሆኑን መጠየቅና ማወቅ ያስፈልጋል። አኗኗሩ እንደ ቃሉ ካልሆነ አገልጋይ ራሳችንን ልንጠብቅ እንጂ ቃሉን ልንታዘዘውም ሆነ ልንሰማው አይገባም።

2.5.4. በሰማው ቃል መኖር (መታዘዝ)፡-

እንደ እግዚአብሔር ቃል መሆኑን መርምሮ ከመስማትና ከማመን ባሻገር ከላይ በሰፊው እንደ ጠቀሰው የሰማነውን ቃል በተግባር የማዋል ግዴታ ከያንዳንዳችን የሚጠበቅ ዐደራና ገላፊነት ነው።

2.6. የእግዚአብሔርን ቃል መታዘዝ በረከትን ያስገኛል።

(ዮሐ.14+21-23)

- ❖ ከእግዚአብሔር ጋር ገብረት እንዳለን ያረጋግጥልናል፤
- ❖ የእግዚአብሔር መሆናችን ይታወቃል፤
- ❖ እግዚአብሔር ክብሩንና ጌትነቱን ይገልጥልናል፤
- ❖ የሥላሴ ማደሪያ እንሆናለን፤

2.7. የእግዚአብሔርን ቃል አለመታዘዝ ርግማንን ያመጣል (ኢሳ. 29+13-14)፡-

- ❖ መንፈሳዊ ዕውርነትን ያመጣል፤
- ❖ መንፈሳዊ ድንቁርናን ያመጣል፤
- ❖ መንፈሳዊና እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ ያልሆነ ልማዳዊ አምልኮ ያመጣል፤
- ❖ የእግዚአብሔርን ቁጥ ያመጣል (ሮሜ1+18-25)፤

እግዚአብሔርን ስንታዘዝ በብዙው ከእግዚአብሔር ዘንድ እንቀበላለን፤ በብዙም እንባረካለን። አንድ ሰው ተቸግሮ ብታገኘው የሚያስፈልገው ደግሞ አንድ ሺህ ብር ቢሆን፤ አንተም ለዚህ ሰው ለችግሩ እንዲውል ዐምሳ ብር ብትሰጠው፤ ሰውየው ግን የሚያስፈልገኝ ሺህ ብር ስለ ሆነ አልቀበልህም ቢልህ፤ በሚቀጥለው ጊዜ ዐምስት መቶ ብር አትሰጠውም። ምክንያቱም የመጀመሪያውን ስጦታህን አልተቀበለህምና ነው። እንደዚህ ሁሉ እግዚአብሔር ለሰጠን ጥቂቱ ነገር ከታመንና ከታዘዝን እርሱ ይባርክናል።

2.8. በእግዚአብሔር ቃል ላይ ልናደርግ የማይገቡን ነገሮች

2.8.1. ቃሉን ማጣመም፡-

«በእነዚያ ዘንድ ለማስተዋል የሚያስቸግር ነገር አለ፤ ያልተማሩትና የማይጸኑትም ሰዎች ሌሎችን መጻሕፍት

እንደሚያጣምሙ እነዚህን ደግሞ ለገዛ ጥፋታቸው ያጣምማሉ...እናንተ፤ ወዳጆች ሆይ፤ ይህን አስቀድማችሁ ስለምታውቁ፤ በዐመፀኞቹ ስሕተት ተሰባችሁ ከራሳችሁ ጽናት እንዳትወድቁ ተጠንቀቁ» (2ኤፕ. 3+16-17) ።

2.8.2. ቃሉን በተንኩል መያዝ፡-

«የሚያሳፍረውን ሰውር ነገር ጥለናልና በተንኩል እንመላለስም፤ የእግዚአብሔርንም ቃል በውሸት አንቀላቅልም፤ እውነትን በመግለጥ ግን በእግዚአብሔር ፊት ለሰው ሕሊና ሁሉ ራሳችንን እናመሰግናለን» (2ቆሮ. 4+2)። «ሙሴም እንደነዚህ ያሉት እንዲወገሩ በሕግ አዘዘን፤ እንተሰ ስለ እርስዎ ምን ትላለህ? አሉት። የሚከሰቡትንም እንዲያገኙ ሲፈትኑት ይህን አሉ» (ዮሐ. 8+5)።

2.8.3. በቃሉ ላይ መጨመርና መቀነስ፡-

«እንዳይዘልፍህ፤ ሐሰተኛም እንዳትሆን በቃሉ አንዳች አትጨምር» (ምላ. 30+6)።

2.8.4. ሰባክያንን ከቃሉ በላይ ማድረግ፡-

«ወንድሞች ሆይ ስለ አንዱ በአንዱ ላይ አንዳችሁም እንዳይታበዩ፡- ከተጻፈው አትለፍ የሚለውን በእኛ ትግሩ ዘንድ ይህን በእናንተ ምክንያት ስለ ራሴና ስለ አጽሎሰ እንደ ምሳሌ ተናገርሁ። እንተ እንድትበልጥ ማን አድርጎሃል? ያልተቀበልኸውስ ምን አለህ? የተቀበልህ ከሆንህ ግን እንዳልተቀበልህ የምትመካ ስለ ምንድር ነው?» (1ቆሮ. 4+6-7)።

2.8.5. ቃሉን በሰው ወግና ሥርዐት መቀየር፡-

«እናንተስ ስለ ወጋችሁ የእግዚአብሔርን ትእዛዝ ስለ ምን ትተላለፋላችሁ? እግዚአብሔር፡- አባትህንና እናትህን አክብር ደግሞ፡- አባቱን ወይም እናቱን የሰደበ ፈጽሞ ይሙት ብሏልና፤ እናንተ ግን አባቱን ወይም እናቱን ከእኔ የምትጠቀምበት መባ ነው የሚል ሁሉ፤ አባቱን ወይም እናቱን አያከብርም ትላላችሁ፤ ስለ ወጋችሁም የእግዚአብሔርን ቃል ሻራችሁ (ማቴ. 15፡3-6)።

2.8.6. ቃሉን ማቃለልና ችላ ማለት፡-

የእግዚአብሔርን ቃል ሰምቶ ችላ ማለት ለከፋ አደጋ የሚዳርግ መሆኑን አስመልክቶ ሐዋርያው ጳውሎስ ዕብራውያን ክርስቲያኖችን፡ «ስለዚህ ከሰማነው ነገር ምናልባት እንዳንወሰድ ለእርሱ አብልጠን ልንጠነቀቅ ያስፈልገናል» ዘማለት ያስጠነቀቁታቸዋል (ዕብ. 2፡1-3)።

3. ፍቅር

«እርሰ በእርሳችሁ ፍቅር ቢኖራችሁ ደቀ መዛሙርቴ እንደ ሆናችሁ ሰዎች ሁሉ በዚህ ያውቃሉ» (ዮሐ. 13+35)

3.1. ፍቅር ማለት ምን ማለት ነው?

በዐዲስ ኪዳን የተገለጠው «ፍቅር» የሚለው ቃል «አጋፔ» ከሚል የግሪክ ቃል እንደ መጣ የቤተ ክርስቲያን ሊቃውንት ይናገራሉ። አጋፔ ማለት እግዚአብሔር ሰውን የወደደበትን ፍቅር የሚያመለክት ነው። ያለ ምንም ቅድመ ሁኔታ ራስን ስለ ሌላው ሲባል አሳልፎ እስከ ሞት ድረስ መስጠትን ያስረዳል። ይህም በበደላችንና በጎጠኦቻችን መታገንና የእግዚአብሔርም ጠላቶች ሆነን ሳለን ከወደደን ከታላቅ ፍቅሩ የተነሣ እኛን ጠላቶቹን ከሞትና ከዘላለም ፍርድ ለማዳን ሲል እግዚአብሔር አንድያ ልጁን እስከ ሞት ድረስ አሳልፎ እስከ መስጠት ድረስ የወደደበትን ፍቅር የሚያሳይ ነው (ዮሐ. 3+16)። «ገና ደካሞች ሳለን ክርስቶስ ዘመኑ ሲደርስ ስለ ጎጠኦቻችን ሞቶአልና።...እግዚአብሔር ለእኛ ያለውን የራሱን ፍቅር ያስረዳል።» (ሮሜ 5+6-8) አጋፔ ማለት ጠላትን እስከ ሞት ድረስ መውደድ ማለት ነው።

3.2. የእግዚአብሔር ፍቅር፡-

ነባቢ መለኮት ቅዱስ ዮሐንስ የአጋፔ ፍቅር ባለቤት እግዚአብሔር ብቻ መሆኑን ሲገልጥ፤ «ፍቅርም እንደዚህ ነው፡እግዚአብሔር እርሱ ራሱ እንደ ወደደን ስለ ጎጠኦቻችንም ማስተሰረያ ይሆን ዘንድ ልጁን እንደ ሳክ እንጂ እኛ እግዚአብሔርን እንደ ወደድነው አይደለም» (1ዮሐ. 4+10) በማለት የእግዚአብሔር ፍቅር ለእኛ ለጎጠኦቻችንና ለጠላቶቹ ሲል ምትክ ሆኖ ልጁን እየሱስ ክርስቶስን በመስቀል ላይ እንዲሞት በማድረግ ፍቅሩን እንደ ገለጸልን ይነግረናል።

3.2.1. በቅድመ ሁኔታ ላይ አልተመሠረተም፡-

ሰው በባሕርዩው ሌላውን የሚወድበት ፍቅር የተመሠረተው በቅድመ ሁኔታ ላይ ነው። ይወደኛል፤ ይጠቅመኛል፤ ይስማማኛል፤ ይሰይማል፤ ይሰጥልኝ ብሎ የገመተውን የራሱን መመዘኛ የሚያሟላለትን ሰው መርጦ ያፈቅራል። የሰው ፍቅሩ በቅድመ ሁኔታ ላይ የተመሠረተ በመሆኑ፤ የማይስማማውንና በአስተሳሰቡም ሆነ በሥራው ከእርሱ ጋር የማይገጥም ከሆነ ይጠላል። ማናችንም ብንሆን አስቀድመን ሁኔታዎችን አይተን ስለምንወድ፤ ሁኔታዎችን አይተን ደግሞ እንጠላለን፤ ፍቅራችን በሁኔታዎች ላይ የተመሠረተ ስለ ሆነ የሚለዋወጥና ወረተኛ ነው።

የእግዚአብሔር ፍቅር አጋፔ ግን እንደዚህ አይደለም፤ በእኛ መልካምነትና አንዳች ያደርጉልኛል ብሎ ሳይጠብቅ እንዲሁ ያለ ምንም ቅድመ ሁኔታ ጎጠኦቻችን ሆነን ሳለን ስለ ወደደን፤ ፍቅሩ ዘላለማዊና የማይለዋወጥ መሆኑን እንረዳለን። ለዚህ ነው ቅዱስ ጳውሎስ፤ «ጎጠኦቻችን ሳለን ክርስቶስ ስለ እኛ ሞቶአልና እግዚአብሔር ለእኛ ያለውን የራሱን ፍቅር ያስረዳል» (ሮሜ 5+8-10) ካለ በኋላ ይልቁን አሁን መታረቁን ባገኘንበት በፍቅሩ እንመካለን፤ ደግሞም ከክርስቶስ ፍቅር የሚለየኝ የለም በማለት ለመመካት የቻለው። እግዚአብሔር ጠላቶቹ ሆነን ሳለን በማይለወጥ ፍቅሩ ከወደደን፤ ዛሬ እርሱን እምነን በቤቱ ስንኖር የምንመካው በእርሱ ፍቅር እንጂ በእኛ መልካምነት ሊሆን አይችልም።

3.2.2. በኢየሱስ ክርስቶስ ሞት የተገለጠ ነው፡-

የእግዚአብሔር ሰውን መውደዱ የተገለጠው በኢየሱስ ክርስቶስ ስለ ሆነ ክርስቶስ የእግዚአብሔር ፍቅር መገለጫ ነው (ቲቶ3+5)። «ፍቅር ሰሐቦ ለወልድ ኃያል ወክብጽሆ እስከ ለሞት» ትርጉም «ወልድን ከልዕልናው ስቦ ለሞት ያደረሰው ሰውን መውደዱ ነው» (ቅዱሴ ማርያም) እንደሚል እግዚአብሔር ስለ ወደደን ክብሩን ጥሎ ወደዚህ ምድር የሰውን ሥጋ ለብሶ መጣ፤ በክብሩ በረት ተወለደ፤ እንደ ሰው በላ፤ ጠጣ፤ ተራራ በተጠማ፤ ታዘዘ፤ ታመመ፤ መከራችንን ተቀበለ፤ ሞተ፤ ተቀበረ በሞቱ 1.....እዳነን። ያዳነን እኛ

ሰላደረግነው መልካም ሥራችን ሳይሆን ስለ ወደደን ነው። የእግዚአብሔር ፍቅር (ሉጋፔ) የመዳናችን ምክንያት ነው።

ያለ ኢየሱስ ክርስቶስ መስቀል የእግዚአብሔርን ፍቅር ግወቅ አይቻልም። ክርስቶስን ግወቅ ግለት የእግዚአብሔርን ፍቅር ግወቅ ግለት ነው። ክርስቶስን የማያውቅ ሰው ፍቅር ምን እንደ ሆነ አያውቅም። እግዚአብሔርን እናውቃለን የሚሉ እንደ እስልምና ያሉ ብዙ ሃይማኖቶች ስለ እግዚአብሔር ግንኙነት የሚገልጹ ከዘጠና ዘጠኝ በላይ ሰዎች ቢኖሩላቸውም፤ የኢየሱስን ሞትና ትንሣኤ ስለማያውቁ «እግዚአብሔር ፍቅር ነው» የሚል ስም በመጽሐፋቸው (በቁርሰናቸው) ውስጥ የላቸውም።

መጽሐፍ ቅዱስ እግዚአብሔር ለሰው ልጆች ያለውን አጋፔ የሚገልጽ መጽሐፍ እንጂ የእግዚአብሔርን መቅወፍትና ቀጣ ብቻ የሚገልጽ መጽሐፍ እንዳልሆነ ልናውቅና ክርስቲያኖችም እግዚአብሔር በፍቅሩ ያዳነንና ልጆቹ ያደረገን መሆኑን ልንረዳ ይገባል።

3.3. ለእግዚአብሔር ፍቅር የምንሰጠው መልስ

3.3.1. እግዚአብሔርን መውደድ።

ግንም ጤነኛ አእምሮ ያለው ሰው እግዚአብሔርን እጠላዋለሁ ብሎ የሚናገር እንደሌለ እውን ነው። የክርስቶስ ፍቅር የገባውና እግዚአብሔር ያደረገለትን ያወቀ ክርስቲያን እግዚአብሔርን እወደዋለሁ ግለቱ አይቀርም፤ ታዲያ እግዚአብሔርን መውደዱ በምን ይታወቃል? ይህ መሠረታዊና ተገቢ ጥያቄ ነው።

እግዚአብሔርን ዐውቀዋለሁ ደግሞም አመልክዋለሁ የሚል ሰው ፍቅር የሃይማኖቱ መሠረት ነው። ፍቅር ከማንኛውም ነገር በማስቀድም ለእግዚአብሔር የሚሰጠው መልስ ነው። እግዚአብሔርን መውደድ እርስ በርሳችን የመዋደዳችን፤ የአገልግሎታችንና ለሌሎች መልካም ለማድረግ የሚያስችለን ንይል ነው።

ይህ እግዚአብሔርን የመውደድ የፍቅር ባሕርይ የሚመነጨው እግዚአብሔር እኛን የወደደበትን የፍቅሩን መጠን ስንረዳ ነው። ይኸውም እርሱ አስቀድሞ ስለ ወደደን

እኛም እንወደዋለን (1ዮሐ. 4:10)። ስለዚህም እኛ በተወደድንበት በእርሱ ፍቅር እርስ በርሳችን እንዋደዳለን (ዮሐ. 3:16 ፡ 1ዮሐ. 3:16)።

3.3.2. እርስ በእርስ መዋደድ።

በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ እግዚአብሔር ለእኛ ያለውን ፍቅርና እኛም ሊኖረን የሚገባንን የፍቅርን ዐይነት «አጋፔ» የሚለውን የግሪክ ቃል፡ «እርሱ ስለ እኛ ነፍሱን አሳልፎ ሰጥቶአልና በዚህ ፍቅርን ዐውቀናል፡ እኛም ስለ ወንድሞቻችን ነፍሳችንን አሳልፈን እንድንሰጥ ይገባናል» (1ዮሐ. 3:16) በማለት እርስ በእርሳችን ሊኖረን የሚገባው የፍቅር ዐይነት የእግዚአብሔር ፍቅር ዐይነት ግለት አጋፔ መሆኑን እንዳለበት ያስረዳናል። «ሠናዩ ግበሩ ቢጸክሙ አፍቅሩ እስመ ዘአፍቀረ ቢጸ ይነስዕ እሴቶ እምነበ አብ እምሰማይ» ትርጉም «መልካምን ሥሩ ወንድሞቻችሁንም ውደዱ ወንድሙን የሚወድ ከሰማያዊ አባት ዘንድ ዋጋውን ይቀበላል» (ቅ.ያሬድ ጸመ ድጓ)።

ስለዚህ እግዚአብሔርን መውደዳችን የሚታወቅበት አንዱ ምልክት ዐብሮን ያለውን በእርሱ ሥላሴ የተፈጠረውን ወንድማችንን ስንወድ ነው። ሐዋርያው ዮሐንስ ስለ እውነተኛ እግዚአብሔርን መውደድ ሲጽፍ፡ «ግንም እግዚአብሔርን እወዳለሁ እያለ ወንድሙን ቢጠላ ሐሰተኛ ነው። ያየውን ወንድሙን የማይወድ ያላየውን እግዚአብሔርን ሊወደው እንዴት ይችላል? እግዚአብሔርንም የሚወድ ወንድሙን ደግሞ እንዲወድ ይህቺ ትእዛዝ ከእርሱ አለችን» በማለት እግዚአብሔርን እንደምንወድ፤ የክርስቶስም ፍቅር እንደ ገባንና ክርስቲያኖችም እንደ ሆንን የሚያሳይ የማንነታችን መገለጫ ወንድማችንን መውደድ እንደ ሆነ በ1 ዮሐ. 4+20-21 መልእክቱ ገልጿል።

እግዚአብሔርን እወደዋለሁ እያሉ ወንድምን ስለ መጥላት ሲናገር ደግሞ፡ «ወንድሙን የሚጠላ ሁሉ ነፍስ ገዳይ ነው ነፍሱ ገዳይም የሆነ ሁሉ የዘላለም ሕይወት በእርሱ እንዳይኖር ታውቃላችሁ» (1ዮሐ. 3:15) በማለት ፍቅር የሌለው ሰው ክርስቲያን እንዳልሆነና በሞት ውስጥ የሚኖር ነፍስ ገዳይ እንደ ሆነ ያሳስበናል። ከዚህ በመነሣት

ወደ ራሳችን ስንመለከት ስንቶቻችን ወንድሞቻችንን በመጥላታችን በእግዚአብሔር ፊት ነፍሰ ገዳይ ተብለን እንጠየቅ ይሆን?

ለክርስቲያን ክፍቅር የበለጠ የማንነት መለያ ሊኖረው አይችልም፡፡ ምክንያቱም እኛ ወንድሞችን የምንወድ ከሆንን፣ ከሞት ወደ ሕይወት እንደ ተሻገርን በዚህ እናውቃለንና (1ዮሐ. 3፡14)፡፡ ክርስቲያኖች እርስ በእርስ የመዋደድ ግዴታ ብቻ ሳይሆን የፍቅር ባለ ዕዳዎች እንደ ሆንን ሐዋርያው ጳውሎስ በሮሜ መልእክቱ፡ «እርስ በእርሳችሁ ከመዋደድ በቀር የማንም ዕዳ አይነርባችሁ፡፡ ሌላውን የሚወድ ሕግን ፈጽሞታል» (ሮሜ 13፡8) በማለት ፍቅር የሕያውነታችንና የክርስቲያናዊ ማንነታችን መታወቂያ እንደ ሆነ ይገልጽልናል፡፡

3.3.3. በፍቅር ማገልገል፡-

በክርስትና ሕይወታችን ስለ ጌታችን ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ የቱንም ያህል ብንመሰክር ብናስተምር ብስሙም ተአምራትን ብናደርግ ፍቅር ከሌለን ሁሉም ነገር ከንቱ ነው፡፡ ፍቅር ከምንናገረው ከምንመጸውተው ከምንጸመው፣ ለሰማዕትነት ከምንዘጋጅበትና ከምንገለግለው ከማንኛውም ነገር በላይ ነው፡፡ «በሰዎችና በመላእክት ልሳን ብንናገር ፍቅር ግን ከሌለኝ እንደሚሆን ናስ ወይም እንደሚንሸሻ ጸናጽል ሁኔታለሁ፡፡ ትንቢትም ቢኖረኝ ፣ምስጢርንም ሁሉ ባወቅ ተተራሮችንም እስካፈልስ ድረስ እምነት ሁሉ ቢኖረኝ ፍቅር ግን ከሌለኝ ከንቱ ነኝ፡፡ ድኸችንም ልመግብ ያለኝን ሁሉ ባካፍል ሥጋዬንም ለእሳት መቃጠል አሳልፌ ብስጥ ፍቅር ግን ከሌለኝ ምንም አይጠቅመኝም» በማለት ያለፍቅር የክርስትና ሕይወትና አገልግሎት ከንቱ እንደ ሆነ ያሳስበናል (1ቆሮ.13፡1-3)፡፡

የፍቅርን አስፈላጊነትና ምንነት የሚጠቅሰው ይህ ታላቅ የፍቅር ቃል በእያንዳንዱ ክርስቲያን ልብ ውስጥ በክርስቶስ የደሙ ቀለምነት በመንፈስ ቅዱስ ብርሶነት በወርቅ ፊደላት ሊጻፍበት ይገባል፡፡ ፍቅር የመንፈሳዊ ሕይወታችን ማጣፈጫ ቅመም ከመሆኑም ባሻገር የክርስትናችን መገለጫ ምልክት ነው፡፡ ስለዚህ ፍቅር

በሁለንተናዊ እንቅስቃሴአችንና አገልግሎታችን ውስጥ ካልታየ የክርስትና ሕይወታችንን ፍሬ ቢሰነት ያሳያል፡፡

3.3.4. መታዘዝ፡-

እንግዲህ እግዚአብሔር እንዲህ አድርጎ ከወደደን እኛ እግዚአብሔርን ልንወደው ይገባል፡፡ እርሱ አስቀድሞ ወደናልና እኛም እንወደዋለን፡፡ ክርስቲያኖች ለእግዚአብሔር ያለን መታዘዝ የሚጀምረው እርሱን በመውደድ ነው፡፡ እግዚአብሔር እኛን በክርስቶስ እንደ ወደደን እንዲሁ እንወደዋለን፡፡ ስለምንወደው እንታዘዘዋለን፤ «ብትወዱኝ ትእዛዜን ጠብቁ» (ዮሐ. 14፡15)፡፡ ደግሞም፤ «ማንም ትእዛዜ በእርሱ ዘንድ ያለችው የሚጠብቃትም እርሱ ይወዳል» (ዮሐ. 14፡21) በማለት ጌታችን እውነተኛ ፍቅር በመታዘዝ እንደሚገለጥ አስተምሮናል፡፡

3.4. ዐዲሱ ትእዛዝ፡-

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ እርስ በእርሳችን መዋደድ እንዳለብን እርስ በእርሳችንም ብንዋደድ የእርሱ ደቀ መዛሙርት እንደ ሆንን ለደቀ መዛሙርቱ ሲያስተምራቸው፤ «እርስ በእርሳችሁ ትዋደዱ ዘንድ እንደ ወደድኋችሁ እናንተ ደግሞ እርስ በእርሳችሁ ትዋደዱ ዘንድ ዐዲስ ትእዛዝ እሰጣችኋለሁ፡፡ እርስ በእርሳችሁ ፍቅር ቢኖራችሁ፤ ደቀ መዛሙርቱ እንደ ሆናችሁ ሰዎች ሁሉ በዚህ ያውቃሉ» (ዮሐ. 13፡34-35) ብሏል፡፡ ከዚህ አባባል የምንረዳው ዐዲስ ትእዛዝ እሰጣችኋለሁ በማለት የክርስቲያኖች ፍቅር የተለየ መሆኑን ያስረዳናል፡፡

ጌታችን ዐዲስ ትእዛዝ ማለቱ ከብሉይ ኪዳን ይልቅ በዐዲስ ኪዳን የተገለጸው ፍቅር ልዩ ስፍራ እንደ ተሰጠው ለማሳየት ነው፡፡ ይኸውም በኦሪት «ባልንጀራህን ውደድ» (ዘሌ. 19፡18) የሚለውን ሕግ ፤ጸሐፍት ፈሪሳውያን ቃሉን አጣመው በወገና በስርአታቸው በመተካት «ባልንጀራህን ውደድ ጠላትህን ጥላ » ብለው ይተረጉሙ ስለነበር ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ የዐዲስ ኪዳን አገልግሎት ከኦሪቱ የተለየ መሆኑን ለማሳወቅ ዐዲስ ትእዛዝ አለው፡፡ ይኸውም በዐዲስ ኪዳን፤ «ባልንጀራህን ውደድ ጠላትህን ጥላ እንደ ተባለ

ሰምታችኋል። እኔ ግን እላችኋለሁ በሰማያት ላለ አባታችሁ ልጆች ትሆኑ ዘንድ ጠላቶቻችሁን ውደዱ፤ የሚረግጧችሁንም መርቁ፤ ለሚጠሏችሁም መልካም አድርጉ፤ ስለሚያሳድዷችሁም ጸልዩ...» (ማቴ. 5፡44-45) በማለት ፍቅር በዐዲስ ኪዳን፤ልዩ ሰፍራ እንዳለው ለማጠየቅ ሲል ነው። እንደገናም ጠላትህን እንደ ራስህ አድርገህ ውደድ ስለሚል የፍቅርን ታላቅነትና የክርስቲያኖች ፍቅር የተለየ መሆኑን ለማሳየት ፈልጎ ዐዲስ ትእዛዝ በማለት ተናግሮታል። በተጨማሪም በዐዲስ ኪዳን ክርስቲያኖች ሊኖራቸው የሚገባውን ፍቅር አስመልክቶ ዐዲስ ትዕዛዝ ያስፈለገበትን ምክንያት ከዚህ በመቀጠል ለመመልከት እንሞክራለን።

3.4.1. ዐዲሱ ትእዛዝ ወንድማዊ ነው።

እርስ በእርሳችሁ ስለሚል ፍቅር እንዲኖራቸው የታዘዙት ሰዎች እርስ በእርሳቸው ነው። የእግዚአብሔርን ፍቅር ያወቁ፤ ክርስቶስን ያመኑና የተከተሉ ደቀ መዛሙርት እርስ በእርሳቸው እንዲሉ ለሌላው በመዋደድ ፍቅራችሁን መግለጥ አለባችሁ ለማለት ነው።

ከዚህ በመነሣት እርስ በእርስ በመዋደዳቸው የሚኖራቸው የፍቅር ግንኙነት የሚገለጽበት የማኅበርን አስፈላጊነት ለማጠየቅና የክርስቶስ ቤተ ክርስቲያን የፍቅር መገለጫ መድረክ፤ የፍቅር መገለጫ ማኅበርም መሆኗን ለማሳየት ነው። በሌላ በኩል ደግሞ እርስ በእርስ ለመዋደድና ይህን ፍቅር ለመግለጥ እንዲችሉ የግዴታ አንዱ ከሌላው ክርስቲያን ጋር ዐብሮ መኖር ዐብሮ መረዳዳት ያስፈልጋል ለማለት ነው (ዕብ. 10፡24-25)።

ስለዚህ ክርስትና ለብቻ የሚኖርበት ሃይማኖት ሳይሆን አንዱ ከሌላው ጋር በመተሳሰብ የሚኖርበት የፍቅር ማኅበር እንደ ሆነ ያስረዳናል። ወንድሜ ሆይ እግዚአብሔርን መውደዳችንን የምንገልጸው ወንድማችንን በመውደድ እንደ ሆነ ጌታ በቃሉ እንዳስተማረን፤ ይህንን የፍቅር ትእዛዝ መፈጸም የምንችለው ከወንድሞቻችን ጋር ዐብሮ በመኖርና ለወንድሞቻችን ፍቅራችንን በተግባር

በመግለጽ እንደ ሆነ ያስረዳናል (1ዮሐ. 3፡18)። ለዚህ ነው ጌታችን እርስ በእርሳችሁ ፍቅር ቢኖራችሁ በርግጥ ደቀ መዛሙርቱ ናችሁ ያለን።

በተጨማሪም እርስ በእርስ ፍቅር የሌለው እርሱ ሕይወት ያለው የእግዚአብሔር ልጅ ሳይሆን ነፍስ ገዳይ መሆኑን የሚያሳይ ስለ ሆነ፤ ሕያውነታችንን በእንደበት ብቻ ሳይሆን በተግባር በሚገለጽ ፍቅር እናሳይ እንጂ በሽንገላና በጠላትነት መተያየት አይገባንም።

3.4.2. ዐዲሱ ትእዛዝ ሚዛኑ እስከ ሞት ነው።

ደቀ መዛሙርት እርስ በእርስ የሚዋደዱበት ፍቅር መመዘኛው የክርስቶስ ፍቅር ነው። ክርስቲያኖች ፍቅራቸውን ለመግለጥ ዐብረው መኖር አለባቸው ብለናል። ታዲያ ምን ያህል መዋደድ አለባቸው? የፍቅራቸው መጠን እስከ ምን ድረስ ነው? ተብሎ ቢጠየቅ ክርስቶስ እኛን በወደደበት ልክ እስከ ሞት ድረስ ነው ማለት ነው። «እኔ እንደ ወደድኋችሁ እርስ በእርሳችሁ ትዋደዱ ዘንድ»። ይህም፤ የፍቅር መለኪያው ወንድሞቻችንን ብቻ ሳይሆን ጠላቶቻችንንም እግዚአብሔር እኛን በወደደበት የፍቅር ልክ እስከ ሞት ድረስ እንድንወድ ያመለክተናል (ሮሜ5፡8)። ሐዋርያው ዮሐንስ በመልእክቱ ምእመናንን እርስ በርስ ሊዋደዱበት የሚገባውን የፍቅር መጠን ሲጽፍላቸው፤ «እርሱ ስለ እኛ ነፍሱን አሳልፎ ሰጥቶአልና በዚህ ፍቅርን ዐውቀናል፤እኛም ስለ ወንድሞቻችን ነፍሳችንን አሳልፈን እንድንሰጥ ይገባናል» (1ዮሐ. 3፡16) በማለት ወንድሞቻችንን የምንወድበት የፍቅር መጠን እስከ ሞት ድረስ መሆን እንዳለበት ያሳየናል።

3.4.3. ዐዲሱ ትእዛዝ ስብከት ነው

እርስ በእርስ የመዋደዱ ዐላማ የፍቅር ሕይወት በደቀ መዛሙርቱ መካከል መታየቱ በራሱ ስብከት ነው። ስብከት ማለት ኢየሱስ ክርስቶስን ለዓለም ሁሉ እንዲያውቁት ማወጅ ነው። ኢየሱስም የሚታወቀው ሰውን ወዳጅ የሆነው አምላክ ከታላቅ ፍቅሩ የተነሣ የሰውን ልጅ ለማዳን ከሰማላ ለማያት

መውረዱን፡ ስለ ሰው ልጆችም ኅጢአት ሲል መሞቱን፡ መነሣቱን፡ ማረጋገጥና ዳግም ምጽአቱን መናገር ነው፡፡

ከዚህ በመነሣት ወንጌልን መስበክ ማለት ፍቅርን መስበክ ማለት ነው፡፡ ፍቅርንም መስበክ በንግግር ብቻ ሳይሆን በግብር እርስ በርስ ፍቅርን በመስጠትና በመቀበል ነው፡፡ እንዲህ ሲያደርጉ በእውነት ደቀ መዛሙርቱ የፍቅሩ ምስክሮች መሆናቸውን ያሳያሉ፡፡ መናገር፡ ማስተማር፡ ማሳመን፡ ተአምራትን ማድረግ የመሳሰሉት የሰብክት ተግባር የሚከናወንባቸው መንገዶች ቢሆኑም፡ ከሁሉም በላይ ይህ ሰብክት የሚሰበከውና የሚገለጠው፡ ሰዎችም ከምንም ነገር በላይ ሊገባቸው የሚችሉበት የሰብክት ዘዴ ደቀ መዛሙርቱ እርስ በእርሳቸው በሚኖራቸው ፍቅር ነው፡፡ ፍቅር ቢኖራችሁ እናንተ የእኔ ደቀ መዛሙርት እንደ ሆናችሁ ዓለም ሁሉ በዚህ ያውቃል ተብሎአልና (ዮሐ. 13፡35) ፡፡

3.4.4. ዐዲሱ ትእዛዝ ምስክርነት ነው፡-

እርስ በእርሳቸው ደቀ መዛሙርቱ መዋደዳቸው ኢየሱስ ክርስቶስ ከሞት እንደ ተነሣና በመካከላቸው እንዳለ፡ ሕያውነቱ በመካከላቸው የሚገለጥበት ነው፡፡ ፍቅር በመካከላቸው ከሌለ፡ ክርስቶስ በመካከላቸው እንደሌለ ያሳያል፡፡ ስለዚህ የክርስቲያኖች እርስ በእርስ ፍቅር መኖርና በፍቅር መተያየት የክርስቶስ ለመሆናችን፡ ክርስቶስም በመካከላችን ለመገኘቱ ዋና ምስክር ነው፡፡

3.4.5. ዐዲሱ ትእዛዝ ምልክት ነው፡-

ፍቅር በደቀ መዛሙርቱ መካከል መኖሩ እያንዳንዱ ምእመን ከሞት ወደ ሕይወት መሻገሩንና የዘላለም ሕይወት ባለቤት እንደ ሆነ የሚያሳይ የክርስትና ምልክት ነው፡፡ ፍቅር የሌለው ከሆነ ግን እሁንም በሞት ውስጥ ያለና የሞተ እንደ ሆነ የሚያሳይ ምልክት ነው (1ዮሐ. 3፡14)፡፡

4. ምንደኛ ያልሆነ

ለሁለት ጌቶች ልትገዙ አትችሉም (ማቴ. 6፡19-21፡24)

4.1. የገንዘብ ጥቅም

ገንዘብ ማንኛውንም ዐይነት ተንቀሳቃሽና የማይንቀሳቀስ ሀብት ሊያመለክት ይችላል፡፡ ገንዘብ ለሰው ልጅ ለምድራዊ ኑሮው የሚያስፈልግ ነገር ነው፡፡ ያለ ገንዘብ በዚህ ዘመን ሰው ሊኖር አይችልም፡፡ በአንድም ይሁን በሌላ መልኩ ገንዘብ ለጥሩም ሆነ ለክፉ ሥራ ሊያገለግል ይችላል፡፡ ገንዘብ የእግዚአብሔርን ቤት ሥራ ለመሥራት ያገለግላል፡፡ ጌታችንም በዚህ ምድር በሚኖርበት የአገልግሎት ዘመኑ ያስፈልገው ስለ ነበር በገንዘባቸው ያገለግሉትና ይሰጡት የነበሩ ሰዎች እንዳሉ እንረዳለን፡፡

4.1.1. ለሠራተኛ ደመወዙ ይገባዋል፡-

ሰው እንደ ሥራው መጠን ደመወዙ ሊከፈለው ይገባዋል (ሉቃ. 10፡7)፡፡ ለሠራተኛ ደመወዝን አለመስጠት ግፍ ነው፡፡ ነቢዩ ኤርምያስ በዘመኑ ለነበሩት የሠራተኛውን ደመወዝ ለሚከለክሉ ቀማኞች፡ «ባልንጀራውን እንዲያው በከንቱ ለሚያሠራ ዋጋውንም ለማይሰጠው...ወደለት» (ኤር. 22፡13፤ ሚል. 3፡5፤ ያዕ. 5፡4) በማለት ያስጠነቅቃል፡፡ የወንጌል ሠራተኞች ከሚያገለግሉበት ተገቢውን ደመወዝ ማግኘት ይገባቸዋል፡፡ «በመልካም የሚያስተዳድሩ ሽማግሌዎች ይልቁንም በመስበክና በማስተማር የሚደክሙት ዕጥፍ ክብር ይገባቸዋል፡፡ መጽሐፍ የሚያበራየውን በሬ አፋን አትሰር፤ ደግሞ ለሠራተኛ ደመወዙ ይገባዋል ይላልና» (1ጢሞ. 5፡17-18)፡፡ የእግዚአብሔር ቤት አገልጋዮች ሳይሳቀቁና የሰውን እጅ ሳያዩ ለስርቆት ሳይፈተኑ በደስታ ያገለግሉ ዘንድ ቤተ ክርስቲያን ለአገልጋዮቿ ተገቢውን የመስጠት ግዴታ አላባት፡፡

ነገር ግን አገልጋዮች ለገንዘብ ብለው እንዳያገለግሉ በጥብቅ ተከልክለዋል፡፡ ይህን አስመልክቶ ነቢዩ ሚክያስ ስለ ምንደኛ አገልጋዮች ከንቱነት ሲናገር፡ «አለቆችዋ በጉቦ ይፈርዳሉ፤ ካህናቶችዋ በዋጋ ያስተምራሉ፤ ነቢያቶችዋም በገንዘብ ያምዋርታሉ፤ ከዚህም ጋር እግዚአብሔር

በመካከላችን አይደለምን? ክፉ ነገር ምንም አይመጣብንም እያሉ በእግዚአብሔር ይታመናሉ። (ሚክ 3፡11) በማለት ይገሥጻል (ቲቶ1፡7)። እንዲህ ዐይነቱ ለገንዘብ ብሎ የሚሠራ ሰው ምንደኛ ተብሏል። ምንደኛ ማለት ለገንዘብ ብለው ለሚሠሩ ዐላማቸው ገንዘብን ማግኘት ብቻ ለሆነ ሙዳየ ምጽዋትን ለሚገለብጡ፣ ካዝና ለሚያሟጉ፣ የገንዘብ ፍቅር ላናወዛቸው ነቀዞች ሊነቀሉ ለሚገባቸው «ወይሰረዉ መፍቀርያነ ወርቅ» (ቅዱሴ እግዚእ) «ወርቅን (ገንዘብን) የሚወዱ ይነቀሉ» እንደሚል እንዲህ ላሉት የተሰጠ ስም እንጂ ለእግዚአብሔር ሥራ የሚደክመው እውነተኛ አገልጋይ ለኑሮው የሚያስፈልገውን ገንዘብ አያግኝ ማለት አይደለም።

4.2. ገንዘብን መውደድ፡-

ሰይጣን በዋናነት ሰዎችን በሦስት መንገድ እንደሚፈትን ይታወቃል፤ ይኸውም በትዕቢት፣በፍቅረ ንቃይና በሥልጣን። ገንዘብ እንድንጠቀምበት እንጂ እንዲጠቀምብን አያስፈልገንም። ገንዘብ በምድራዊ ዘመናችን ለክፉም ሆነ ለበጎ ሥራ፣ ለዓለማዊም ሆነ ለመንፈሳዊ አገልግሎት የሚጠቅም ብርቱ መሣሪያ የመሆኑን ያህል፤ በገንዘብ ፍቅር መያዝና ስለ ገንዘብ ሲሉ ማገልገልና የገንዘብ ባሪያ መሆን ግን ለክርስቲያን አይገባም። ብርቱ የሰይጣን ሰውን መፈተኛ መሣሪያ ነው። ሰው ለገንዘብ ካደረፈ ባሪያ ከሆነ፣ የገንዘብ ፍቅር ካደረበት መጨረሻው ጥፋትና ሞት ነው ምክንያቱም ገንዘብን መውደድ የጎጢአት ሁሉ ሥር ነው። «ገንዘብን መውደድ የክፋት ሁሉ ሥር ነውና አንዳንዶችም ይህን ሲመኙ ከሃይማኖት ተላስተው በብዙ ሥቃይ ራሳቸውን ወጉ» (1ጢሞ. 6፡10)። ገንዘብ በባሕርዩው ምንም ዐይነት ምድራዊ አገልግሎት ቢሰጥም ምድራዊና ጊዜያዊ ጠፊ ስለ ሆነ ልባችንን በእርሱ ላይ ልናሳርፍና ለገንዘብ ልንገዛ አይገባም።

4.3. ገንዘብ ማንነታችንን ያሳያል፡-

ገንዘብ ለሰው ልጆች ማንነታቸውን የሚያሳይ መሣሪያ ሆኖ ያገለግላል። «መዝገብህ ባለበት ልብህ ደግሞ በእዚያ ይሆናልና» (ማቴ. 6፡21) እንደሚል ገንዘብ የሰው ልብ የት እንዳለ የሚያሳየን ጠቋሚ ኮምፓስ በመሆኑ የሰውን

ዝንባሌና ማንነት ያሳያል። በምድር ስንኖር ገንዘባችንን ለእግዚአብሔር መንግሥት ሥራ የምናውል ከሆነ፣ መዝገባችንን በሰማይ እያስቀመጥን ስለ ሆነ ልባችን ያለው መዝገባችን ባለበት በሰማይ እንደ ሆነ ለእግዚአብሔር መንግሥት እንደምንሠራና ሀገራችን በሰማይ እንደ ሆነ ያስረዳናል። ገንዘባችንን ለሥጋዊ ኑሮአችንና ለዚህ ዓለም ከንቱና ጠፊ ለሆነ ነገር ብቻ የምንጠቀምበትና ለድኻ የማንመጸውት፣ ለእግዚአብሔር መንግሥት መስፋፋትና ለወንጌል አገልግሎት የማናውል ከሆነ፣ ልባችን በምድር እንዳለና መዝገባችንም ሐሳባችንም ምድራዊ እንደ ሆነ ያሳያል (ቆላ. 3፡1-3)።

4.4. የገንዘብ ንይል

4.4.1. ይገዛል፡-

ገንዘብ የዚህ ዓለም ገዥ እንደ ሆነ ይታወቃል። «ለሁለት ጌቶች ልትገዙ አትችሉም» ሲባል፣ ገንዘብ ጌታ እንደ ሆነና የገዥነት ንይል እንዳለው ያሳያል። ሰው እግዚአብሔርን ወይም ገንዘብን ጌታው አድርጎ ለመገዛት ምርጫ ቀርቦለታል። ስለዚህ ሰው ለሁለት ጌቶች ለመገዛት ስለማይችል አንዱን መምረጥ ይጠበቅበታል። ወይ አንዱን ይተዋል ወይ ለአንዱ ይገዛል። ክርስቲያን ክርስቶስ በደሙ የገዛውና የራሱ ያልሆነ ጌታውና አምላኩ ለሆነ ለእግዚአብሔር እንጂ ለገንዘብ ላለመገዛት አስቀድሞ የወሰነ ስለ ሆነ፣ የገንዘብ ባሪያ ሳይሆን የእግዚአብሔር ባሪያ ነው። (1ቆሮ. 6፡20) ነገር ግን ሰው የሚያስፈልገውን እንዲገዛለት ለተሰጠው ገንዘብ ራሱንም ሽጦለት ይታያል። እኛ ክርስቲያኖች ግን በከበረ ዋጋ እግዚአብሔር ገዝቶናልና ገንዘብ እንዳይገዛን ልንጠንቀቅ ይገባል።

4.4.2. ይፈቀራል፡-

ገንዘብ ብዙ የማድረግ ችሎታ ስለ አለው የመፈቀር ጠባይ አለው። ገንዘብና እግዚአብሔር በፍቅርነት እንድናገለግላቸው በአማራጭነት የቀረቡልን ይመስላሉ። ሰው የሚሻለውን ለመምረጥ ይችላል። ከሁለቱ አንዱን ገንዘብን ወይም እግዚአብሔርን ይወዳል።

ገንዘብን የሚወድ የእግዚአብሔር ፍቅር በእርሱ ዘንድ አይኖርም እንዲሁም እግዚአብሔርን የሚወድ የገንዘብ ፍቅር አይኖረውም (ዮሐ. 2:15)። ክርስቲያን ማለት እግዚአብሔርን የሚወድ ስለ ሆነ ገንዘብን ለሥጋዊና ለመንፈሳዊ አገልግሎት ይጠቀምበታል እንጂ የገንዘብ ፍቅር በውስጡ የለበትም። እግዚአብሔርንና ገንዘብን ሁለቱንም በአንድ ጊዜ መውደድ፣ ለሁለቱም በአንድ ጊዜ መግዛት በፍጹም አይቻልም። ለክርስቲያን ፍቅሩም ጌታውም እግዚአብሔር እንጂ ሌላ ሰላልሆነ ከእርሱ ይልቅ የሚወደውም ሆነ የሚገዛለት የለውም። እግዚአብሔር በገንዘብና በሀብት የሚባርክን፣ ባለ ጸጋም የሚያደርገን፣ ለሌሎች በማካፈል እርሱን እንድናመሰግንበት ለማድረግ እንጂ በገንዘባችን እንድንመካና ለራሳችን ብቻ እንድንጠቀምበት አይደለም።

4.5. ምንደኛነት፡-

ምንደኛ ማለት ለገንዘብ ብሎ የሚሠራ፣ ዓላማው ገንዘብን ማግኘት ብቻ የሆነ ሞያተኛ ማለት ነው (ዮሐ. 10:12-13)። እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ ሳይሆን ገንዘብን በመውደድና የገንዘብ ባሪያ በመሆን በእግዚአብሔር ቤት ውስጥ ለዚህ ዓለም ኑሮአቸው ማትረፊያ አድርገው የሚያገለግሉ አገልጋዮች ምንደኛ አገልጋዮች ይባላሉ። በሌላ አባባል ለገንዘብ ያደሩ ቅጥረኛ አገልጋዮች ይባላሉ። እንደነዚህ ዐይነት አገልጋዮች ዋጋቸውን ከእግዚአብሔር የሚጠበቁ ሳይሆኑ ዋጋቸውን ገንዘብ ያደረጉ ናቸው።

ምንደኛ የሆነ አገልጋይ ተኩላ ሲመጣ ይሸሻል፤ ነፍሱን ስለ በጎቹ አይሰጥም። ምክንያቱም የእርሱ ዐላማና ሐሳቡ የተመሠረተው ገንዘብን ፍለጋ እንጂ እግዚአብሔርን ለማገልገል አይደለም (ዮሐ. 10:12)።

በጎቹን የሚፈልጋቸው ከተቻለው ዐርዶ ለመብላት፣ ዐርዶ መብላት ካልቻለ ግን ገንዘብ ለማግኘት ሲል ሽጦ ለመጠቀም ነው። ስለ በጎቹና ስለ ሕይወታቸው ግድ የሌለው ነው። ገንዘብ የሚያስገኙ ከሆነ የሚጠብቃቸውን በጎች ይሸጣቸዋል ይለውጣቸዋል፤ ሌሊትና ቀን ሐሳቡ

እግዚአብሔርን እንዴት ደስ ላሰገው ሳይሆን፤ እንዴት ገንዘብ አግኝቼ እደሰታለሁ የሚል ብቻ ነው።

እውነተኛ የጌታ ደቀ መዛሙርት ከነበሩት አንዱ ሐዋርያው ጳውሎስ ስለ ገንዘብ ያለውን አቋም ሲናገር፤ እኔ ስለ ገንዘብ ብዬ የማገልገል ምንደኛ አይደለሁም ይልቅስ በራሴ ገንዘብ የማገልገል የክርስቶስ ባሪያ ነኝ አለ (ዮሐ. 18:3 ፤ 1 ቆሮ. 4:12)። የእርሱ ደቀ መዛሙርት ከነበሩት መካከልም የመንፈስ ልጁ የሆነውን ጢሞቴዎስን ስለ ታማኝነቱ ሲመሰክርለት፤ «ሁሉ የራሳቸውን ይፈልጋሉና የክርስቶስ ኢየሱስን አይደለም» የማምነውን እርሱን ልኬላችኋለሁ (ፊል. 2:21) በማለት ጢሞቴዎስ ለገንዘብ አለማደሩንና ምንደኛ አለመሆኑን ይመሰክርለታል። በሐዋርያው ዘመን ጌታን እናገለግላለን ከሚሉት መካከል አብዛኞቹ ምንደኞች እንደ ነበሩ ከዚህ እንረዳለን።

ቅዱስ ጴጥሮስም በሚያገለግልበት ጊዜ የተሰጠውን የአገልግሎት ጸጋ በገንዘብ እንዲሸጥ ለቀረበለት የሰይጣን ፈተና መልስ ሲሰጥ፤ «ብርሀ ከአንተ ጋር ይጥፉ» በማለት ለገንዘብ ያላደረ እውነተኛ የክርስቶስ ባሪያ መሆኑን አረጋግጧል (ሐዋ. 8:20)።

በዚህ ዘመን እጅግ ታላቅ በሆነ የገንዘብ ፈተና ውስጥ ተተብትባ ለምትገኝ ቤተ ክርስቲያን እግዚአብሔርን እናገለግላለን ብለን የቆምን አገልጋይ ደቀ መዛሙርት መልሳችን ምን ይሆን? ገንዘብን ወይስ እግዚአብሔርን ይሆን እያገለገልን ያለነው? ምንደኛ ወይስ እውነተኛ አገልጋይ ሆነን ይሆን? ዋጋችን ሰማያዊ ወይስ ምድራዊ ይሆን? ከሰማያዊ ዋጋ ነጻ ሆነን እንዳንገኝ ራሳችንን ቆም ብለን ልንመለከትበት የሚገባው ጊዜ አሁን ነው።

በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ከተጠቀሱት ምንደኛ አገልጋዮች መካከል ለትምህርታችን እንዲጠቅመን የተወሰኑትን ለማየት እንሞክር።

1. የእስቆሮቱ ይሁዳ፡-

በማቴዎስ ወንጌል 27:3-10፤ እንዲሁም በዮሐንስ ወንጌል 12:4-6 እንደምናነበው፤ ይሁዳ ገንዘብ ወዳድ እንደ

ተሰጠ ሰናይ፡ በገንዘብ ሥልጣንን ለማግኘት መሞከር ርማግንን እንደሚያመጣ ያመለክቱናል፡፡

በእኛም ዘመን ያሉ አንዳንድ የቤተ ክርስቲያን አገልጋይ ነን የሚሉ፡ ሥልጣንና የአገልግሎት ስፍራ ለማግኘት ሲሉ ጉዞ የሚሰጡ፡ በገንዘብ ለመሾም ለመሸለም ላይና ታች ሲሉ የሚገኙ ክርስቲያኖችን ማየት እንዴት ያሳዝናል! እንደ ሐዋርያው ጴጥሮስ ገንዘብህ ከአንተ ጋር ይጥፋ በማለት ሰይጣንን የሚገሥጹና ሰዎችን ከክፉ ሥራቸው የሚመልሱ አባቶች ይኖሩ ይሆን? ወይስ የሲሞን መሰሪን ፍላጎት በማሟላት የእግዚአብሔርን ጸጋ በገንዘብ የሚሸጡና የሚለውጡ የይሁዳ ደቀ መዛሙርት በመሆን ሰይጣንን የሚያገለግሉ? በገንዘብ በዘመድና በጥቅማ ጥቅም የመንፈስ ቅዱስን የአገልግሎት ማዕረግ ከመስጠትና ከመቀበል፤ ከመሸጥና ከመግዛት ከዚህ የበለጠ ንግድነት፤ ዕርግግንና በደል ይኖር ይሆን? የለም፡፡ እንዲህ የሚያደርገውን ጌታ እንደ ተናገረው ባልተወለደ ይሻለው ነበር፤ ቅዱስ ጴጥሮስም ከገንዘብህ ጋር ጥፋ እንዳለው መጥፋት ያለበት ሰው ነው፡፡ አዎ፤ ገንዘብን መውደድ፤ በገንዘብም የእግዚአብሔርን ጸጋ ለመሸጥም ሆነ ለመግዛት መሞከር ሁለቱም በእግዚአብሔር ዘንድ የተጠሉ ፍርድና መቅወፍትን የሚያመጡ የቤተ ክርስቲያን በሽታ ናቸው፡፡

5. ሐናንያና ሰጲራ ፡-

ሐናንያና ሰጲራ በሐዋርያት ሥራ ምዕራፍ 5 ላይ የምናገኛቸው ባልና ሚስት ምእመናን ናቸው፡፡ እነዚህ ምእመናን ከዚህ ክፉ ዓለም አምልጠው የእግዚአብሔርን ቸርነትና ጸጋ የተቀበሉ ክርስቲያኖች ናቸው፡፡ ይሁን እንጂ ገንዘብን የሚወዱና በገንዘባቸው ስጦታ አለ አግባብ ያልሆኑትን እንደ ሆኑ፤ ያላደረጉትን እንዳደረጉ ተደርጎ እንዲቈጠርላቸው በሰዎች ፊት ክብርንና ምስጋናን በመፈለግ እግዚአብሔርን የዋሹና በዚህ ምክንያት በመንፈስ ቅዱስ ተገሥጸው፤ ለሌሎችም ምእመናን ትምህርት እንዲሆን በሞት የተቀሠፉ የዐዲስ ኪዳን ሰዎች ናቸው፡፡ ለዚህ ሁሉ ያደረጋቸው በገንዘብ የሚገኘው የሰውን ክብር ፍለጋ ልባቸው ከእግዚአብሔር ስለ ራቀ ነው፡፡

በዘመናችን የእግዚአብሔር ቸርነትና ምሕረቱ ስለ በዛ ቁጣው አልተገለጠም እንጂ ከሐናንያና ከሰጲራ ይልቅ ያላደረጉትን አደረገን ያልሆኑትን ሆንን እያሉ በየዐውደ ምሕረቱና በየአደባባዩ ሰማቸው እንዲጠራና በሰማቸው ለእግዚአብሔር ይህን አድረገናል እያሉ በአደባባይ የሚያስነግሩ ግብዞች ሞልተው የለምን?፡፡ ስለዚህ ለእግዚአብሔር የምናደርገውን ሰዎች እንዲያዩልንና ሰዎች እንዲያመሰግኑን ሳይሆን በሰው-ር ልንሰጥ (ማቴ. 6፡2)፤ እግዚአብሔር ያደረገልንን ውለታውን በማሰብም ስጦታችን ትክክለኛ ሊሆን ይገባል፡፡

6. ፈሪሳውያን፡-

በዮሐንስ ወንጌል ምእራፍ 2 የምንመለከታቸው በመቅደሱ ውስጥ ርግቦችን፤ ከብቶችንና በጎችን ይሸጡ ይለውጡ የነበሩ ገንዘብ መንዛሪዎችን፤ በዘመኑ አነጋገር ባንክ ቤት ከፍተው የሚያሸጡና የሚያስለውጡ ንገራት የጎደላቸው ካህናትን፤ ገንዘብን ከመውደዳቸው የተነሣ የመንግሥትን ግብር ሳይከፍሉ ተደብቀው ምእመናንን በሃይማኖት ሽፋን የእግዚአብሔርን ቤት የገንዘባቸው ማግኛ የንግድ ቤት አድርገውት የነበሩትን «ጌታ ቤቴን የሌቦች ዋሻ አደረጋችሁት» በማለት በጅራፍ ሲያባርራቸውና ሲገሥጽቸው እናያለን፡፡

ቤተ ክርስቲያን ሰማያዊት ናት፤ ሥራዋም መንፈሳዊ እንደ ሆነ ጥርጥር የለውም፡፡ ምንም እንኳን ገንዘብ ለሥራዋ የሚያስፈልጋት ቢሆንም፤ ገንዘብን ማግኘት ዐላማዋ አይደለም፡፡ ለመንፈሳዊ አገልግሎቷ ገንዘብ አስፈላጊዋ በመሆኑ ከምእመናን በምታገኘው ዐሥራት፤ መባና ስጦታ ትጠቀማለች እንጂ በንግዱ ዓለም ውስጥ ገብታ የነጋዴን ሥራ በመሥራት ገንዘብን ለማግኘት ስትል፤ የትርፍ አስገኚ ድርጅትን ሥራ በመሥራት በገበያ ውድድር የምትመራ መሆን የለባትም፡፡ በንግዱ ዓለም ባለ የገንዘብ እሸቅድድም ውስጥ ገብታ መሮጥና መወዳደር በምድር የተቀመጠችበትና የምታስፈጽመው በክርስቶስ የተሰጣት ተልእኮዋ አይደለም፡፡ ይህንን ስንል አንዳንድ ሰዎች ከቅንነት በመነሣት ሐሳባችንን ላይቀበሉ ይችሉ ይሆናል፤ ነገር ግን እንዲህም አልን እንዲያ

ጌታችን ወደ መቅደሱ ሲመጣ ይህን በማድረጋችን በእውነት እንደ ፈረሳውያን ይገሥጸን ይሆን? ወይስ ዕሠይ! አበጃችሁ በማለት ባቋቋምናቸው የንግድ ድርጅቶች ያመሰግንን ይሆን?

5. ፍሬያማ

«ብዙ ፍሬ ብታፈሩና ደቀ መዛሙርቱ ብትሆኑ በእዚህ አባቴ ይከበራል» ዮሐ. 15+8

5.1. ፍሬ የማንነት መገለጫ ነው :-

ፍሬ የማንነት መገለጫ ምልክት ነው። ዛፍ በፍሬው ይታወቃል፤ መልካም ዛፍ መልካም ፍሬ እንደሚያፈራ ከፋ ዛፍም እንዲሁ ከፋ ፍሬ ያፈራል። መልካም ዛፍ ከፋ ፍሬ እንደማያፈራ ሁሉ፤ ከፋ ዛፍም መልካም ፍሬ ለማፍራት አይቻለውም (ማቴ. 12+33-36) እንደሚል። ፍሬ የአንድ ተክል ምንነት የሚታወቅበት መገለጫ የመሆኑን ያህል፤ እንዲሁ የእያንዳንዳችን ምንነት በፍሬያችን ይታወቃል።

የዛፍ ፍሬ የዕፁ የተጠራቀመ ምግብ እንደ ሆነ ተመራማሪዎች ይናገራሉ። ፍሬ ለሰውና ለእንስሳት ለምግብነት የሚያገለግል የተክሉ ዋና ነገር ሲሆን፤ ዛፉ ራሱን ለመተካትና ለመባዛት እንዲችል ለዘርነት የሚያገለግል ክፍል ነው። ፍሬ ከሌለው ለመባዛት አይችልምና ራሱንም፤ ዘራውንም የማይጠቅም ከንቱ ይሆናል። ክርስቲያንም እንዲሁ ፍሬያማ መሆኑ ለሌላው በረከት በመሆን የክርስቶስን ሕይወት ለማብዛት የሚችል ዘር ነው።

5.2. ፍሬ መንፈሳዊ ባሕርይ ነው፡-

መጽሐፍ ቅዱስ ሰውን ፍሬያማ መሆን እንዳለበት ሲናገር፤ ፈሬያማነቱ የሚያተኩርባቸው አቅጣጫዎች በባሕርይ ላይ የተመሠረቱ ናቸው። ስለዚህ ስለ ፍሬያማነት ስንናገር ስለ ሰው ባሕርይ እየተነጋገርን እንደ ሆነ በቅድሚያ ልንረዳ ያስፈልገናል። የሰው ባሕርይና ምንነቱ በሦስት አቅጣጫዎች ፍሬ ሲያፈራ እንደሚችል ይታመናል። እነርሱም ሐልዮ ፣ ነቢብ እና ገቢር ናቸው። እነዚህ ሦስት የሰው ምንነት መገለጫዎች ለሰው የመልካምነትና የክፉነት ባሕርይ መገለጫ በመሆን ይታወቃሉ። የእነዚህ የሦስቱ መገለጫዎች መውጫ ደግሞ ልብ ነው። ከፋ ሰው በልቡ ከፋ ነውና ከልቡ ከፋ ሐሳብን ያስባል፤ ከፋ ንግግርን ይናገራል እንዲሁም ከፋ ሥራን ያደርጋል። መልካም ሰውም ከልቡ መልካምነት የተነሣ መልካም ሐሳብን ያስባል፤

መልካም ንግግርን ይናገራል፡ መልካም ሥራንም ይሠራል፡፡ ስለዚህ ክፉ ሰው መልካም ሥራን ሊሠራ፡ ሊያስብና ሊናገር እንደማይችል ሁሉ፡ መልካም ሰው ክፉ ሥራን ሊሠራ፡ ክፉ ሊናገርም ሆነ ሊያስብ አይችልም፡፡ የዚህ ሁሉ መገኛ ልብ ነው፡፡ ልብ የሰው ማንነት ነው፡፡

5.3. እንዴት ፍሬ ማፍራት ይቻላል?

5.3.1. የተለወጠ ልብ መኖር (ዐዲስ ፍጥረት መሆን)፡-

ጌታችን ሊያስተምር በማቴዎስ ወንጌል ምራፍ 13 ላይ የእግዚአብሔርን ቃል በዘርነት፡ ልብን ደግሞ እንደ መሬት መስሎታል፡፡ በተለወጠና ዐዲስ ፍጥረትነትን ባገኘ ልብ ላይ የተዘራ የእግዚአብሔር ቃል ፍሬ ያፈራል፡፡ ስለዚህ ፍሬ ለማፍራት የእግዚአብሔር ቃልና የተለወጠ ልብ ሊኖር ይገባል፡፡ ሰው አስቀድሞ ፍሬ ከማፍራቱ በፊት ቃሉ የሚዘራበት ልቡ ሊቀየርና ከቃሉና ከመንፈስ ቅዱስ ሊወለድ ያስፈልገዋል፡፡ ባልተለወጠና ፍጥረታዊ በሆነ ሥጋዊ ልብ (1ቆሮ. 2፡14) ላይ የእግዚአብሔርን ቃል በመዝራት ፍሬ መጠበቅ የለብንም፤ ይልቁን ቃሉ አስቀድሞ ፍጥረታዊ ልብን እንዲለውጥ ያስፈልጋል (1ኤፕ. 1፡22-23)፡፡

ክርስቶስ ወደዚህ ምድር የመጣበትና ሰው የሆነበት ምክንያት ምንድን ነው? ተብሎ ቢጠየቅ ክፉ ሥራን በመሥራት የተበላሸውን የሰውን ልጅ መልካም ፍሬ ለማፍራት እንዲችል የሰውን ልብ ለመቀየር ነው፡፡ በሌላ አባባል ዐዲስ ፍጥረት ሊያደርገን ነው ማለት ይቻላል (2ቆሮ. 5፡17)፡፡ ሰው ፍሬ ከማፍራቱ በፊት፡ «እባክህ እግዚአብሔር ሆይ! ልቤን ቀይርልኝ» ብሎ መጸለዩ ተገቢ ነው (መዝ.50(51)፡10)፡፡

በእግዚአብሔር ምሳሌ የተፈጠረው አዳምና ዘሩ በኑጢአት ምክንያት እግዚአብሔር የሚፈልገውን ዐይነት ፍሬ ሊያፈራ ስላልቻለ፡ ዐዲሱ ዘር ፍሬ ለማፍራት ወደዚህ ምድር እንደ መጣ ቅዱስ ጳውሎስ በሮሜ መልእክቱ ምዕራፍ ዐምስት ላይ በአዳም ምክንያት ሞትና ርግማን እንደ መጣና በኢየሱስ ክርስቶስ ግን ጽድቅና ሰላምን እንዳገኘን ያስተምረናል፡፡ «እግዚአብሔር አስቀድሞ ያዘጋጀውን

መልካሙን ሥራ ለማድረግ በክርስቶስ ኢየሱስ ተፈጠርን» (ኤፌ.2፡10) እንደሚል ክርስቶስ ወደዚህ ምድር ለመምጣት የቻለበት ዐቢይ ምክንያትና ግብ ፍሬ እንድናፈራ እንደ ገና ሊፈጥረን ነው፡፡ ስለዚህ ሰው መልካም ፍሬ ለማፍራት ከመቻሉ በፊት የልጅነትን ሀብት ማግኘት ያስፈልገዋል፡፡

5.3.2. ከወይት ግንድ ጋር መተባበር፡-

እኔ እውነተኛ የወይን ግንድ ነኝ እናንተ ቅርንጫፎች ናችሁ፤ ያለ እኔ በእራሳችሁ ፍሬ ልታፈሩ አትችሉም በማለት የተናገረዉ ክርስቶስ የዐዲሱ ሰውና የእውነተኛ ፍሬ መገኛ ምንጭ መሆኑን እናያለን (2ቆሮ. 5፡17)፡፡

ስለዚህ ሰው በራሱ ችሎታ ብቻውን መልካሙን ፍሬ በሐልዩ፤ በነቢብም ሆነ በገቢር ማፍራት ስለማይችል፤ ጌታችን፡- «እኔ የወይን ግንድ ነኝ እናንተም ቅርንጫፎች ናችሁ፤ ያለ እኔ ምንም ልታደርጉ አትችሉምና በእኔ የሚኖር እኔም በእርሱ እርሱ ብዙ ፍሬ ያፈራል» (ዮሐ. 15፡5) በማለት ከክርስቶስ ጋር የግድ ገብረት ማግረግ እንዳለብን ታዘናል፡፡ ይህ መጣበቅ፤ ይህ አንድነት የወይት ግንድ ቅርንጫፍ የመሆን ጉዳይ በመንፈስ ቅዱስ አሠራር በእግዚአብሔር ጸጋ፤ ሀብተ ውልድና ሰናገኝ ስለ ተከናወነ ክርስቲያን ሁሉ ፍሬ ለማፍራት የሚችልበት ቅድመ ሁኔታ ዐዲስ ፍጥረት በመሆን እንደ ተግባራት ያሳየናል፡፡

ፍሬያማነት ከክርስቶስ ጋር በመጣበቅ ፍሬ ማፍራት ነው ስንል፤ የክርስቶስን ምሳሌነት በውስጣችን በማፍራት መኖር ማለታችን እንደ ሆነ ግልጽ ሊሆንልን ይገባል፡፡ መልካሙ ፍሬ የክርስቶስ ባሕርይ ስለ ሆነ፤ ፍሬ ማፍራት ማለት እንደ ክርስቶስ መልካም ማሰብ፤ መልካም መናገር፤ መልካም ማድረግ ማለት ነው፡፡ እነዚህን መልካም ባሕርያት እንድናፈራ በክርስቶስ ዐዲስ ፍጥረት ከመሆናችንም በላይ፤ ፍሬውን ማፍራት እንድንችል መንፈስ ቅዱስ ስለሚረዳን፤ መልካሙ ፍሬያችን የመንፈስ ቅዱስ ፍሬ በመባል ይታወቃል (ገላ. 5፡22)፡፡

5.3.3. በቃሉ መኖር፡-

ደቀ መዝሙር ፍሬ ለማፍራት ዳግም የተወለደ፤ ከወይን ግንድ ጋር የተጣበቀ፤ መሆኑ ብቻ በቂ አይደለም፤ ራሱ የሚወጣቸው ገላፊነቶች አሉበት። እንደሚገባ ፍሬ ለማፍራት ከሚያስችሉት ገላፊነቶች መካከል ጥቂቱን ለማየት እንዋክራለን።

5.3.3.1. ቃሉን መታዘዝ፡-

ነቢዩ እግዚአብሔር ዳዊት ፡ «ምስጉን በእግዚአብሔር ሕግ ደስ ይለዋል፤ ሕጉንም በቀንና በሌሊት ያስባል። እርሱም በውኃ ፈሳሾች ዳር እንደ ተተከለች ፍሬዋን በየጊዜዋ እንደምትሰጥ ዛፍ ይሆናል» (መዝ.1+2) እንዳለው፤ መንፈሳዊ ፍሬ ማፍራት የእግዚአብሔር ቃል በቀጥታ ከእኛ ጋር ባለው ግንኙነት ላይ የተመሠረተ በመሆኑ፤ ቃሉን መታዘዝና ሁል ጊዜ ማሰላሰል ያስፈልጋል (ዮሐ. 15+7-8)።

5.3.3.2. ጸምና ጸሎት፡-

በየዕለቱ ፍሬ ሊሰጠው ወደሚችል አምላክ በጸምና በጸሎት መቅረብና ርዳታን መለመን፤ መማጸን (ኢሳ.58)።

5.3.3.3. ንስሐ መግባት፡-

በጎጠኦት በሚወድቅበት ጊዜ ላይውል ሳያድር ንስሐ በመግባት ከክፉ ሥራው መመለስና የንስሐ ፍሬን ማፍራት (1ዮሐ. 1+7-10፤ ማቴ. 3+7-10)።

5.3.3.4. በቤተ ክርስቲያን ምስጢራት መካፈል ፡-

በቤተ ክርስቲያን ምስጢራት መካፈል፤ እንዲሁም በቤተ ክርስቲያን ሥርዐተ ጸሎትና በግል ጸሎት በየዕለቱ መሳተፍ ፍሬያማነትን እንድናገኝ ከእኛ የሚጠበቁ ተግባራት ናቸው።

5.3.4. የመንፈስ ቅዱስ ርዳታ፡-

የመንፈስ ቅዱስ ርዳታ ከክርስቲያኑ ጥረት በተጨማሪ ፍሬ ለማፍራት መሠረታዊና በቀላሉ የማይታይ ዋና ጉዳይ ነው። የቱንም ያህል ቃሉን ብናነብ፤ ብንታዘዝ፤ ተጸጽተን

ንስሐ ብንገባ ፤ በምስጢራት ብንካፈል፤ ብራሳችን የሚጠበቅብንን ድርሻ ተወጣን እንጂ በራሳችን ጥረትና ችሎታ ፍሬ ማፍራትና እግዚአብሔርን ደስ ማሰኘት አንችልም። ምክንያቱም የመንፈስ ፍሬ የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ ባሕርይ ነው። ስለዚህ ማንም ሰው በራሱ ይህን ባሕርይ ሊያመጣ አይችልም። ይህን ባሕርይ በእኛ ውስጥ ሊያፈራና ማንነታችንን ሊቀይር የሚችለው መንፈስ ቅዱስ ብቻ ነው።

5.3.5. የፍሬው ተጠቃሚ ገበሬው ነው

ፍሬ የሚያፈራ ተክል ፍሬውን የሚጠቀምበት ወይም የሚበላው ራሱ ሳይሆን ፍሬው ለተካዩ ወይም ለባለቤቱ ነው። እንዲሁም ክርስቲያን በሚያፈራው መንፈሳዊ ፍሬ ተጠቃሚ የሚሆነው ራሱ ሳይሆን ፍሬ እንዲያፈራ የተከለውና በክርስቶስ እንደ ገና የፈጠረው እግዚአብሔር ነው። ብዙ ፍሬ ብታፈሩ አባቴ በዚህ ይከብራል ስለሚል ክብሩ ለእግዚአብሔር ነው (ዮሐ. 15+5-7)። ይህ ግለት ባለ ብዙ ፍሬ የሆነው ክርስቲያን ምንም አይጠቀምም ግለት አይደለም፤ ጥቅሙን በሌላ መንገድ ያገኘዋል፤ ይኸውም ጸሎቱ ይሰማለታል እግዚአብሔር ጸሎቱን ከሚሰማለት በቀር የታደለስ ማን አለ? እግዚአብሔር ጸሎቱን ከሰማለት፤ እግዚአብሔር ዐብሮት ከሆነ፤ ከዚህ የበለጠ ለሰው የሚደረግለት ነገር ስለሌለ፤ የሚያስፈልገውን ሁሉ ያገኛልና ትልቅ በረከትና ትልቅ ሰጦታ ነው።

ከላይ ለማየት እንደ ሞከርነው ክርስቲያን መሆን ማለት መልካሙን የእግዚአብሔርን ሐሳብ ለማገልገል መንፈሳዊ ፍሬ ለማፍራት የተጠራ፤ ለዚህም ሲባል ከክርስቶስ ጋር የተጣበቀ ሰው ማለት ነው። እንደ አትክልተኛ ገበሬ ተክሉ ፍሬ ካላፈራለት እንደሚነቅለው ሁሉ፤ ፍሬ የማያፈራን የሰም ክርስቲያን፤ «መልካም ፍሬ የማያደርግ ዛፍ ሁሉ ይቈረጣል ወደ እሳትም ይጣላል» (ማቴ. 7+19) እንደ ተባለ እግዚአብሔር ይቋርጠዋል። ስለዚህ ከክርስቶስ ጋር መጣበቅና ጸንቶ መቄየት ለፍሬያማነት አስፈላጊ ነው።

ፍሬያማነት በባሕርያችን እንዲሁም በአገልግሎታችን የሚገለጥ የክርስቲያናት ማንነት ነው። ይልቁንም የጌታ ደቀ

መዝሙር በኑሮው፡ በንግግና በሐሳብ የመንፈስ ቅዱስ ፍሬ ማለት ፍቅር፣ ሰላም፣ ደስታ፣ ትዕግሥት፣ የዋህነት ቸርነት፣ በነፃነት፣ ሕመምነት ራስን መግዛት በሙላት የሚታይበት ሊሆን ይገባል። የመንፈስ ቅዱስ ፍሬ የጌታ ደቀ መዝሙር ለመሆኑ በሕይወቱ የሚታይ ምልክት ነው (ማቴ. 7:14) ይህ ፍሬ የሌለው የጌታ ደቀ መዝሙር አይደለም።

በተጨማሪም ደቀ መዝሙር ለሌሎች ሰዎች የክርስቶስን አምላክነትና አዳኝነት የሚመሰክርና የሚያስተምር፣ እግዚአብሔርንም ሰውንም የሚያገለግል በመሆኑ የአገልግሎት ፍሬዎች ይኖሩታል (1ጴጥ. 4:10፣ ሮሜ 12:4-6)።

5.4. የመንፈስ ቅዱስ ሥራ፡-

ማሕየዋ የሆነ መንፈስ ቅዱስ በምእመናን ውስጥ ማደሩ (ዮሐ. 14+15-17)፣ ምእመናንን በዚህ ክፉ ዓለም ሲኖሩ ለማጽናናት ስለ ሆነ አጽናኝ ጳራቅሊጦስ ተብሎአል። ጌታችን በምድራዊ አገልግሎቱ ደቀ መዛሙርቱን ካለባቸው ድካምና መንፈሳዊ ዐቅም ማጣት የተነሣ ጉድለታቸውን እየሞላ፣ አለማወቃቸውን በማስተማር አያስወገደ፣ አደራረጉን እያሳየ፣ ከስሕተታቸው እንዲታረሙ እየመከረ፣ ተሰፋ ሲቋርጡ አይዟቸው እያለ፣ ሲፈሩ እያደፋፈረ፣ ተአምራትን በማድረግ አለኝታነቱንና አምላክነቱን በመግለጽ ያጽናናቸው፣ ይረዳቸው እንደ ነበር ከቅዱስ ወንጌሉ እንረዳለን።

ጌታችን ወደ አባቱ ተመልሶ እንደሚሄድ በሚነግራቸው ጊዜ፣ ሁሉን ትተው የተከተሉት ጌታ ጥሎአቸው መሄዱ አስደንግጦአቸው ሲታወኩ፣ አባት እንደ ሌላቸው ልጆች ትቼአችሁ አልሄድም፤ ስፍራ አዘጋጅቼ ተመልሼ እመጣለሁ፤ ወደ እኔም እወስዳችኋለሁ (ዮሐ. 14+1-4) ፤ እኔ ብሄድ ይሻላችኋል ከሄድሁ በኋላ ከናንተ ጋር የሚኖር ሌላ አጽናኝ ይሰጣችኋል (ዮሐ. 16+7) በማለት ከእኛ ጋር ለዘላለም ዐብሮን የሚኖር አጽናኝ እንደሚያስፈልገን ዐውቆ አስቀድሞ ስለ አጽናኙ መላክና አስፈላጊነት የተሰፋ ቃልን ሰጥቶአቸዋል።

ይህንንም ተስፋ ከዕርገቱ በዐሥረኛው ቀን፣ ከትንሣኤው በዐምሳኛው ቀን ወደዚህ ምድር በመምጣት ተስፋው ፍጻሜ እግኝቶአል። አጽናኙ ወደ እዚህ ምድር የሚመጣበትንና በምእመናን ውስጥ የሚያድርበትንም ምክንያት ጌታ በወንጌሉ ሲገልጽ እርሱ ያስተምራችኋል፣ ይመራችኋል፣ ያሳስባችኋል፣ ጉዳልን ይሰጣችኋል፣ የምልክላችሁንም መንፈስ ለብላችሁ ምስክራ ትሆናላችሁ፤ ፍሬም ታፈራላችሁ በማለት ፍሬ እንድናፈራ ዐብሮን የሚኖር መንፈስ ቅዱስን ላክልን።

ከአብ ከተላክልን (ዮሐ. 15+26-27 ቲቶ 3+5-7) ከመንፈስ ቅዱስ ዐበይት ሥራዎች መካከል አንዱ በምእመናን ውስጥ መልካሙን ባሕርይ፣ የመንፈስ ፍሬን እንድናፈራ ማድረግ ነው።

ሐዋርያው ጳውሎስ ይህንን የመንፈስ ቅዱስን ሥራ «የመንፈስ ፍሬ ግን ፍቅር፣ ደስታ፣ ሰላም፣ ትዕግሥት፣ ቸርነት፣ በነፃነት፣ ሕመምነት፣ የውሃት፣ ራስን መግዛት ነው» (በዓላ. 5+22) በማለት ተጠቅሶ እናገኛለን።

የመንፈስ ፍሬን ማፍራት ማለት የክርስቶስን ሕይወት መላበስ ማለት ሲሆን፣ በሌላ አባባል ኢየሱስ ክርስቶስን መምሰል ማለት ነው። ስለዚህ የክርስትና ፍጻሜው ክርስቶስን መምሰል ነው እንዳልነው ሁሉ፣ የመንፈስ ፍሬን ማፍራት፣ የክርስትና ግቡና ፍጻሜውም የእግዚአብሔር ክብር እንደ ሆነ ከዚህ እንረዳለን።

የባሕርያቱ ቊጥር ዘጠኝ ሲሆኑ በአንድ ምእመን ውስጥ ሳይነጣጠሉ በአንድነት ስለሚገኙ አንድ ፍሬ እንጂ ብዙ ፍሬዎች አይደሉም። ሁሉም ባሕርያት በክርስቲያኑ ውስጥ የሚታዩ ናቸው። አንድ ክርስቲያን ፍቅር ኖሮት ደስታ ወይም ሰላም... ሳይኖረው አይችልም።

አንዱ ክርስቲያን ከሌላው የሚለየው በፍሬዎቹ የጥራት መጠን ማለትም በሕይወቱ ውስጥ በሙላት መገለጥና ያለ መገለጥ፣ ብዙ በማፍራትና ባለማፍራት ደረጃ እንጂ ፍሬ የሌለው ክርስቲያን የለም። ፍሬ ከሌለው፣ ክርስቲያን ነው ለማለት አይቻልም ምክንያቱም ፍሬ ለማፍራት ዘሩ በውስጡ ይኖራልና ነው።

ፍሬ የሌለው ዛፍ ለተካዩም ለራሱም አይጠቅምምና ባለቤቱ ይቋርጠዋል (ሉቃ.13+6-9)። ፍሬ ሳናፈራ መቄያታችን እግዚአብሔር ተደስቶብን ያለ ፍሬ እንድንኖር ፈቅዶልን ሳይሆን፤ ከታላቅ ትዕግሥቱ የተነሣ ፍሬ እስክናፈራ ድረስ ጊዜ መስጠቱ ነው። ፍሬ የማያፈራውን ዛፍ ወደ አሳት እንደሚጥሉት፤ እንዲሁ ፍሬ የማያፈራ ክርስቲያን ይጣላል።

6. ይቅር ባይ፡-

እግዚአብሔር ደግሞ በክርስቶስ ይቅር እንዳላችሁ ይቅር ተባባሉ (ኤፌ. 4+32)

ይቅርታ በበዳይና በተበዳይ መካከል የሚከናወን ጉዳይ ነው። በዳይና ተበዳይ ከሌለ ይቅርታ የሚባል ነገር የለም። ምንጊዜም ይቅርታ የሚያደርገው ተበዳይ ሲሆን፤ በበዳዩ ላይ ቅጣት እንዳይደርስበት ሲል በደሉን መተውን፤ መርሳትንም ያመለክታል። ከዚህ በመነሣት ይቅርታን ማግኘት ማለት በዳይ በበደሉ ምክንያት ማግኘት የሚገባውን ቅጣት አለ ማግኘቱን ያሳያል።

6.1. ምሕረት ማድረግ የእግዚአብሔር ባሕርይ ነው፡-

መጽሐፍ ቅዱስ በእግዚአብሔር ምሳሌ የተፈጠረው ሰው እግዚአብሔርን መበደሉንና እግዚአብሔር ደግሞ ኅጢአተኛውንና በደለኛውን የሰውን ልጅ ከወደደው ከታላቅ ፍቅሩ የተነሣ በበደሉ ምክንያት የሚደርስበትን ቅጣት ተመልክቶ ስለ ዐዘነለት፤ በአንድ ልጁ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ሞት ይቅርታ እንዳደረገለት የሚገልጽ የይቅርታ መጽሐፍ ነው። የጌታችን በመስቀል ላይ ደሙን ማፍሰሱና ሥጋውን መቀረሱ ስለ ምሕረት የተደረገ ቤዛነት ነው (ማቴ. 26+26-27)።

6.1.1. የፍቅር ውጤት ነው፡-

ይቅርታ የፍቅር ውጤት ነው። «ፍቅር የኅጢአትን ብዛት ይሸፍናል» እንደሚል ሁሉ፤ 1ጴጥ.4÷8 ፍቅር በሌለበት ይቅርታ የለም። እግዚአብሔር ይቅር ያለን ስለ ወደደን ከታላቅ ፍቅሩ የተነሣ እንጂ እኛ ስላደረግነው መልካም ሥራ ወይም ከእኛ የሚያገኘው ጥቅም አንጐቶት አይደለም።

6.1.2. የእግዚአብሔር የጸጋ ስጦታ ነው፡-

ይቅርታ ማግኘት መብት አይደለም። በየትኛውም ሕግ በደለኛ መቀጣት አለበት፤ የበደል ደመወዙ ሞት ነውና (ሮሜ 6+23)። ከእግዚአብሔር ዘንድ ያገኘነው ምሕረት መብታችን ሳይሆን በጸጋ የተሰጠን የእግዚአብሔር ቸርነት

ነው። ስለዚህ ነው ቅዱስ ጳውሎስ፡ «እንደ ምሕረትህና ቸርነትህ ብዛት መተላለፊን ይቅር በል» (መዝ. 50(51)፡1-3 ያለው።

ይቅርታ የእግዚአብሔርን ጸጋ ያሳያል። ጸጋ ማለት ማግኘት የማይገባንን ስጦታ ማግኘት ማለት ነው። በደለኛ በኅጢአቱ ምክንያት ማግኘት የሚገባውን ፍርድ ሳይሆን ማግኘት የማይገባውን ልጅነትን በክርስቶስ ማግኘቱ የእግዚአብሔርን ወደር የማይገኝለት ጸጋ ያሳያል። «የጸጋ ልጆች ተባልኩ»። ይህ ጸጋ በክርስቶስ በኩል ተሰጠን፤ የምንቀበልበትም መንገድ እምነት ነው። «ጸጋው በእምነት አድናቆትና ይህም የእግዚአብሔር ስጦታ ነው እንጂ ከእናንተ አይደለም» (ኤፌ. 2፡8) በማለት የማይገባን ልጅነት በጸጋ እንደ ተሰጠን ሐዋርያው ያሳያል።

ይቅርታ የእግዚአብሔርን ፊት ደግመን እንድናይ የቻልንበትና በፊቱ የቆምንበት፤ የእርሱ ቸርነት የተገለጠበት የክርስቲያኖች በአጠቃላይም የሰው ልጆች አለኝታ ነው።

6.1.3. በክርስቶስ የተገለጠ ነው።

ይቅርታ የተገለጸው በቃል ሥጋ መሆን ነው። እግዚአብሔር ሁልጊዜም ምሕረቱን ከሰው አርቆ ባያውቅም፤ በሙላት የተገለጠው ግን አካላዊ ቃል ክርስቶስ የሰውን ሥጋ በመልበሱ ነው። «ቃልም ሥጋ ሆነ ጸጋንና እውነትንም ተመልቶ በእኛ አደረገ...ሕግ በሙሴ ተሰጥቶ ነበርና፤ ጸጋና እውነት ግን በኢየሱስ ክርስቶስ ሆነ» (ዮሐ. 1፡14-17)። የእግዚአብሔር ምሕረት ለእኛ ያለ ልክ የተገለጠው በክርስቶስ መሆኑን አስመልክቶ የኢትዮጵያ ኦርቶዶክስ ተዋሕዶ ቤተ ክርስቲያን ይህንን ታላቅ ምሕረት የተደረገባትን የጌታን ቸርነት ለመዘከር ስትል የዘመን አቋጣጠሯን ዓመተ ምሕረት በማለት ከክርስቶስ ልደት ጋር አገናኝታ ምሕረቱን እስከ ምፅአቱ ድረስ ታውጃለች።

6.1.4. የእግዚአብሔር ፈቃድ ነው።

ከላይ ለመግለጽ እንደ ተሞከረው እግዚአብሔር ምሕረትን ማድረግ ይወዳል። እግዚአብሔር ማንም ሰው እንዲጠፋና በኅጢአቱ ምክንያት እንዲሞት አይፈልግም።

«የሚቼን ሞት አልፈልግም» (ሕዝ. 18፡32) ይላልና። ለዚህም ሳንፈልገው ፈለገን፤ ሳንወደው ወደደን። የኅጢአታችንን ዕዳ ከፈለልን፤ በደላችንን በወርቀ ደሙ ደመሰሰልን። ጥፋተኞቻችንን አምነን በፊቱ ብንቀርብ፤ እርሱ ያለ ምንም ሥሥት እንደ ቸርነቱ ብዛት ይቅር ይለናል።

በእግዚአብሔር ፊት የምንቆም ሁላችን ኅጢአተኞች የሆንን ግን ከምሕረት አባት፤ ከምሕረት አደባባይ፤ ከማያልቀው ጸጋው ምሕረትን የተቀበልን ኅጢአተኞች እንደ ሆንን አስተውለንው ይሆን? (1ጢሞ. 1፡15-17)።

6.2. ቤተ ክርስቲያን የምሕረት ቤት ናት።

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ እኔ ኅጢአተኛውን ወደ ንስሐ ልጠራ እንጂ ስለ ሌላ አልመጣሁም። እናንተ ኅጢአተኞች ወደ እኔ ኑ፤ ታረቁ አለ። ለደቀ መዛሙርቱም «መንግሥተ ሰማያት ቀርባለችና ንስሐ ግቡ ብላችሁ ስበኩ» ብሎ የማስታረቅ አገልግሎት ሰጣቸው።

ቤተ ክርስቲያን በምድር ላይ ከምታከናውናቸው ዐበይት ተልእኮዎች ውስጥ አንዱና ዋናው የእግዚአብሔርን ምሕረትና ቸርነቱን በማወጅ ሰዎችን ከእግዚአብሔር ጋር ማስታረቅ ነው (2ቆሮ. 5፡18-21)። የካህናትና የሰባክያን አገልግሎት በኅጢአት የወደቀውን ዓለም ከእግዚአብሔር ጋር በማስታረቅና ከፅርቅ በኋላ ከኅጢአት ርቆ በቅድስና እንዲኖሩ በማስቻል ዙሪያ ያጠነጥፋል።

እንዲህ ዐይነቱን ዐደራ የተቀበለችውን የቤተ ክርስቲያንን አገልግሎት የሚፈጽሙ አገልጋዮች ሰዎችን ታረቁ ለማለት አስቀድመው ራሳቸው ከእግዚአብሔር ጋር የታረቁና ምሕረትን የተቀበሉ፤ ከሰዎችም ጋር በምሕረት የሚመላለሱ መሆን እንዳለባቸው የታመነ ነው። ራሱ ያልታረቀና ጠበኛ የሆነ ሰው እንዴት አድርጎ ሌላውን ማስታረቅ ይችላል? ቅዱስ ጳውሎስ ይህን አስመልክቶ ለገላትያ ክርስቲያኖች ሲጽፍላቸው፤ «ነገር ግን እርስ በርሳችሁ ብትነካከሱና ብትበላሉ እርስ በርሳችሁ እንዳትጠፋፉ ተጠንቀቁ» (ገላ. 5፡15) በማለት ያስጠነቅቃቸዋል። ሌላውን ከጥፋት ለማዳን ታረቁ የሚሉ

የማስታረቅ አገልግሎት የተሰጣቸውን ካህናትን የእርስ በርስ ጠብ ከማየትና ከምሕረት ገሸሽ ብለው በተንኩል ሲመላለሱ ከመመልከት የበለጠ ሰውንም እግዚአብሔርንም የሚያሳዝን ሌላ ምን በደል ይኖር ይሆን?

6.3. ይቅር ማለት የክርስቲያን ባሕርይ ነው፡-

በጌታችን በእ.የሱስ ክርስቶስ ከእግዚአብሔር ዘንድ በንስሐ ይቅርታን የተቀበለ ክርስቲያን እንደ ልብ ሊያደርገው የሚገባ ነገር አለ፡- እርሱም የበደለውን ወንድሙን ይቅር ማለት እንዳለበት ነው፡- «እግዚአብሔር በክርስቶስ ይቅር እንዳላችሁ እርስ በእርሳችሁ ይቅር ተባባሉ» (ኤፌ. 4+32) የምትል ትእዛዝ፡፡

6.3.1. ግልጽነት ከምሕረት ይቀድማል፡-

እግዚአብሔር ይቅር ባይ ነው ይቅር የሚለን ግን ንጢአታችንን ሳንደብቅ በግልጽ ስንናገር ብቻ ነው፡፡ «ንጢአቱን የሚሰውር አይለማም፤ የሚናዘዛትና የሚተዋት ግን ምሕረትን ያገኛል» (ምሳ. 28+13)፡፡ በሠራው ንጢአት ልቡ የሚረበሽበትና ሰላም ያጣ እንደ ክርስቲያን ከጭንቀቱ ሊያርፍና ሰላምን ሊያገኝ ስላልቻለ፤ ንጢአቱን መናዘዝና ከእግዚአብሔር ጋር መታረቅ እንዳለበት ሰላሙን ለንስሐ አባቱ «አባቴ ሆይ ንጢአት ሠርቻለሁና ቀኖና ይሰጠኝ፤ አምላኬም ይቅር እንዲለኝ ጸልዩልኝ» አላቸው፡፡ መምህሩም የሠራዊቱ ንጢአት ምንድን ነው? አሉት፡፡ ገመድ ሰርቄለሁ አላቸው፡፡ በል ሌብነት ጥሩ አይደለም ለማንኛውም ብለው ንስሐውን ሰጡትና ሂደ፡፡ ከጨረሰ በኋላ ውስጡን ሰላም ነግው፤ ከጭንቀቱም ነጻ እንዳልሆነ ሰላወቀ፤ ሁለትና ሦስት ጊዜ እየተመላለሰ አባቴ እባክዎትን ልቤ ሰላምን አላገኘምና እንዴት ይሻለኛል? ብሎ ሲያማከራቸው፤ የልጃቸውን ማንነትና የእግዚአብሔርን ይቅር ባይነት ጠንቅቀው የሚያውቁት አባት የሰረቅኸው ገመድ ምን ዐይነት ነው? ሲሉ ጠየቁት፡፡ እርሱም ጫፉ ላይ በሬ አለበት ሲል የታሰረ በሬ ሰርቆ እንደ ሸጠ ነገራቸው፡፡ ይሄም ልክም አይደል ብለው እውነትን ተናግሮ ካልሆነ ከእግዚአብሔር ጋር መታረቅና ምሕረት ማግኘት እንደማይቻል ነገረው የእግዚአብሔርን ምሕረት እንዲቀበል

መንገዱን አሳዩት ይባላል፡፡ እግዚአብሔር ይቅር ባይ ነው፤ ይቅር የሚለን ግን ንጢአታችንን ሳንደብቅ በግልጽ ስንናገር ብቻ ነው፡፡ «ንጢአቱን የሚሰውር አይለማም፤ የሚናዘዛትና የሚተዋት ግን ምሕረትን ያገኛል» (ምሳ. 28+13)

6.3.2. ይቅር የተባለ ይቅር ይላል፡-

ክርስቲያኖች ሁላችን የምሕረቱ ባለ ዕዳዎች ነን፡፡ ምሕረትን የተቀበለ ሰው ምሕረትን እንዲያደርግ ጌታችን፤ «ለሰዎች ንጢአታቸውን ይቅር ብትሉ የሰማዩ አባታችሁ እናንተን ደግሞ ይቅር ይላችኋልና፤ ለሰዎች ግን ንጢአታቸውን ይቅር ባትሉ፤ አባታችሁም ንጢአታችሁን ይቅር አይላችሁም» (ማቴ. 6+15) ከማለቱም በላይ፤ ምሕረትን ለመቀበል በፊቱ በምንቀርብበት ጊዜ ምሕረትን ሊያደርግልን ፈቃዱ ነው፡፡

እግዚአብሔር ምሕረቱን የሰጠና በቤቱ የሚያኖረን ቢሆንም፤ ይህን ታላቅ ምሕረት ተቀብለን በቤቱ እንዳንኖር የሚያደርገን እኛ የበደሉንን ሰዎች ይቅር ማለት ከተሳነን ብቻ ነው፡፡ ወንድሞቻችን ይቅር የማንልና ምሕረት የማናደርግ ከሆንን ይቅርታን እናገኛለን፡፡

6.3.3. ይቅር የተባለ በብዙ ይወዳል፡-

«እጅግ ወዳለችና ብዙ ያለው ንጢአትዋ ተሰርዮላታል» (ሉቃ. 7+47)፡፡ ይቅር የተባለ እግዚአብሔርን ከመውደዱም በላይ ያለውን ሁሉ በመስጠት እግዚአብሔርን ያገለግላል፡፡ አገልግሎት የእግዚአብሔርን ምሕረት ከማግኘትና ከፍቅር ይጀምራል፡፡

6.3.4. ባልንጀራውን ይቅር የማይል ይቅር አይባልም

6.3.4.1. ከምሕረት የራቀ ነው፡-

ምሕረት የማያደርግ የእግዚአብሔርን ምሕረት አይቀበልም፡፡ ጌታችን፤ «የበደሉአችሁን ይቅር ካላላችሁ እኔም በደላችሁን ይቅር አልላችሁም» (ማቴ. 6+15፤ ማቴ. 18+35) ብሎናል፡፡ እግዚአብሔር ይቅር ባይና ምሕረቱ ለዘለዐለም የተዘረጋች አምላክ ነው፡፡ ስለ ንጢአታችንም

ራሱን ቤዛ አድርጎ ሰጥቶናል። ነገር ግን የርሱን ምሕረትና ይቅርታ የምናጣው ለሌሎች ይቅር ባለማለታችን ብቻ ነው።

6.3.4.2. ጸሎቱ አይሰማም፡-

ሳል ይዞ ሰርቆት ቂም ይዞ ጸሎት እንደማይሆን፤ ይቅር የማይል ሰው ጸሎቱ በእግዚአብሔር ዘንድ አይሰማለትም «በልቤሽ በደልን አይቼ ብሆን እግዚአብሔር አይሰማኝም ነበር» (መዝ. 65(66)+18)።

6.3.4.3. ዋጋ ቢስ ነው፡-

ጸማችንና ምጽዋታችን ከንቱ ጸምና ምጽዋት በመሆን በእግዚአብሔር ዘንድ ዋጋ የማያሰጥ ከንቱ ድካም ይሆንብናል (ኢ.ሳ. 58+3-6)። መሥዋዕታችንን እግዚአብሔር አይቀበልም፤ «አስቀድመህ ከወንድም ጋር ታረቅ፤ በኋላም ...» (ማቴ 5:24)።

6.3.4.4. ሰላም የለውም፡-

«እርስ በርሳችሁ ብትነካከሱና ብትበላሉ እርስ በርሳችሁ እንዳትጠፋፉ ተጠንቀቁ» (ገላ. 5:15) ለክፉዎች ሰላም የላቸውም፤ (ኢ.ሳ.57+21)።

6.3.4.5. ፈውስ የለውም፡-

ሥጋዊም ሆነ መንፈሳዊ ፈውስን ለማግኘት አንችልም (ኢ.ሳ. 58)።

ከላይ ለማየት እንደ ሞከርነው የጌታ ደቀ መዝሙር ይቅርታን በክርስቶስ የተቀበለ፤ በእግዚአብሔር ቤት በምሕረቱ የሚኖር፤ እርሱ ምሕረትን እንደ ተቀበለ፤ ሌላውም ምሕርትን እንዲያገኝ የእርሱን በጎነት ለመናገር የተጠራ (1ጴጥ. 2:9)፤ ከእግዚአብሔር ጋር ታረቁ የሚል የዕርቅ ለገልጋይ እንደ ሆነ ነው። ብርሃን ሊሆን ለሌላውም እንዲያበራ የተጠራ ክርስቲያን እራሱ በጨለማ የሚመላለስ ከሆነ፤ ጨለማው እንዴት የከፋ እንደሚሆን ከወዲሁ መረዳት አያዳግትም።

7. መስቀሉን የሚሸከም

«ግንም መስቀሉን ተሸክሞ በኋላዬ የማይከተለኝ ደቀ መዝሙራ ሊሆን አይችልም (ሉቃ. 14+27)

ክርስትና በክርስቶስ ሕይወት የተመሠረተና እርሱም በክርስቲያኖች ውስጥ በቅዱስ መንፈሱ የሚኖርባቸው መሆናቸውን አይተናል። ክርስቲያን የራሱ እንዳልሆነ፤ የክርስቶስ ለመሆን በወርቀ ደሙ የተገዛና ቤተ መቅደስ በመሆን የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለማድረግ እንደ ተጠራ ተመልክተናል። ይህን ስንመለከት ክርስቲያን የኢየሱስን ማኅተም በሥጋው ተሸክሞ ለክርስቶስ እየሞተ ለክርስቶስ የሚኖር መሆኑን እንረዳለን። የኢየሱስ ሕይወት ...በሥጋችን ይገለጥ ዘንድ ሁልጊዜ የኢየሱስን መሞት በሥጋችን ተሸክመን እንዠራለን የኢየሱስ ሕይወት ደግሞ በሚሞት ሥጋችን ይገለጥ ዘንድ እኛ ሕያዋን የሆንን ከኢየሱስ የተነሣ ዘወትር ለሞት ፀልፈን እንሰጣለን» (2ቆሮ. 4+10-11) በማለት ቅዱስ ጳውሎስ የክርስቲያን ሕይወት የክርስቶስ ሞትና ትንሣኤ እንዲገለጥበት የተመረጠ ዕቃ እንደ ሆነ ያሳየናል።

7.1. መስቀል ምንድን ነው?

መስቀል ማለት መከራ ነው፤ ውርደት ነው፤ መሞት ነው። ይህን የሚፈልግ ግንም የለም። ምክንያቱም መስቀል በሮማውያን ዘመን ወንጀለኞች በሞት የሚቀጡበት ስለ ሆነ ነው። ኢየሱስ እንደ ወንጀለኛ ተቋጥሮ በመስቀል ላይ ተሰቀለ። ስለዚህ መስቀል ለክርስቲያኖች የኢየሱስን ሞትና ለሰው ኅጢአት መሠዋቱን የሚያሳይ ምልክት ነው።

7.2. መስቀል ክርስቶስ፡-

ክርስቶስ ይሰቀልና ይሞት ዘንድ ለስቀድሞ የታቀደ የእግዚአብሔር ሐሳብ ነው (ኢ.ሳ.53)፤ (መዝ.21(22)+16-18)። ጌታችን ወደ እዚህ ምድር የመጣበትን የመጨረሻ ዐላማውን አስመልክቶ በእርሱ ሞት ሰዎች ሁሉ ይድኑ ዘንድ

እንደሚሆን፡ እንደሚኖር፡ ለአሕዛብ ተላልፎ እንደሚሰጥም ለደቀ መዛሙርቱ አስቀድሞ ተናግሯል (ማር. 8፡31-33)።

በማቴዎስ ወንጌል ምዕራፍ 16 እንደምናነበው ደቀ መዛሙርቱ ኢየሱስ ማን እንደ ሆነና በመስቀል ላይ መሞት እንደሚገባው አልተረዱም ነበር። ጴጥሮስ እግዚአብሔር ሲገልጥለት ኢየሱስ የእግዚአብሔር ልጅ እንደ ሆነ ዐወቀ፤ በእንደበቱም መሰከረ። የኢየሱስን የእግዚአብሔር ልጅነት በተናገረበት እንደበቱ የክርስቶስን መከራ መቀበልና መሞትን ግን መረዳት ያልቻለው ጴጥሮስ «አይሁንብህ ጌታ ሆይ በማለት መሞትና መስቀል አይገባህም» በማለት ሲከላከለው እንመለከታለን (ማቴ. 16፡16-23 አንብብ)። ጌታም ስለ ሰው ልጆች ሲል ሊሞትና ሊነሣ እንደሚገባው አስረድቶአቸዋል። ቅዱስ ጴጥሮስ በየዋህነት ለጌታ ካለው ታላቅ ፍቅር የተነሣ በኢየሱስ ላይ ሞትና መከራ እንዳይደርስበት መከልከሉ እንደ ንጢአት ተቈጥሮበት ሲገሠጽ የምናየው፤ ክርስቶስ በመስቀል መንገድ መሄድ የማይገባው መሆኑ የሰውና የሰይጣን ሐሳብ እንጂ የእግዚአብሔር ሐሳብ ያለ መሆኑን ያስረዳናል። ክርስቶስ የመስቀል ሞት እንዳይሞት በእቋራጭ ሊያነግሡትና በምድር ሊያከብሩት ቢፈልጉም (ዮሐ. 6፡15)፤ የሚቀርብለትን ፈተና ሁሉ ተቋቁሞ በመስቀል ተሰቅሎ የአባቱንና የራሱን የማዳን ሥራ ፈጽሞአል።

7.3. መስቀል ክርስቲያን፡-

ጌታችን ስለ ራሱ መሞትና መከራ መቀበል ብቻ ሳይሆን፤ እኔን መከተል የሚፈልግ ሰው ቢኖር፤ መስቀልን ተሸክሞ ይከተለኝ በማለት ክርስትና መስቀል መሸከም እንደ ሆነ አስተምሯል (ሉቃ. 14፡26)።

ቅዱስ ጴጥሮስም በማቴ. 16፡22 የመስቀሉ ነገር ስላልገባው ራሱን ቢያሸሽና ክርስቶስ እንዳይሰቀል ቢከላከልም፤ የክርስቶስ ፍቅር ሲገባው ግን በርም አደባባይ ስለ ጌታው ሲል ተዘቅዝቆ መስቀል እንዳለበት አምኖ ያለ ፍርሀት ሰማዕት ሆነ።

ዛሬም እኛ ያለ መስቀልና ያለ መከራ ክርስቲያን ተብለን ለመጠራት ብንፈልግ፤ መስቀል አልቦ ክርስቶስ

እንደሌለ ሁሉ፤ መስቀል አልቦ ክርስቲያንም እንደሌለ ልናውቅ ይገባናል። ምችትንና ምድራዊ ተድላን እንጂ መከራን ለመቀበል የማንፈልግና ያልተዘጋጀን ከሆንን፤ እኛም ጴጥሮስ ከተሰነዘረበት ተግሣጽ የምናመልጥ አይደለንም። በእርሱ እንድንድን ብቻ ሳይሆን ስለ ሰው ደግሞ መከራ እንድንቀበል ይህ ስለ ክርስቶስ ተሰጥቶናል (ፈል. 1፡29)።

7.4. ክርስትና መስቀል መሸከም ነው፡-

ክርስቶስ ስለ ንጢአቱ እንደ ሞተለትና እንደሚወደው ፍቅሩንና ቸርነቱን የሰማ ሰው፤ ኢየሱስ ክርስቶስን በማመን እርሱን እየመሰለ ለመኖርና የመንግሥተ ሰማይ ወራሽ ለመሆን የማይፈልግ ማንም የለም። በዚህ ዓለም መልካም ነገር እንዲሆንለትና በወደደውና ነፍሱን በሰጠለት ጌታ በክርስቶስ ሕይወት ክርስቲያን መባልንና ከዘላለም ጥፋት መዳንን ሰው ሁሉ ይፈልጋል።

ጌታችን በምድራዊ አገልግሎቱ ተአምራቱንና መንከራቱን የተመለከቱ ብዙ ሰዎችም የሕይወታቸው ተስፋ አድርገው ክርስቶስን ተከትለውት ነበር። ነገር ግን «ማንም እኔን መከተል የሚፈልግ ቢኖር መስቀሉን ተሸክሞ ይከተለኝ፤ መስቀሉን የማይሸከም የእኔ ደቀ መዛሙር ሊባል አይገባውም» የሚለውን ቃል ሲሰጡ ብዙዎቹ ወደ ጓላቸው አፈግፍገዋል ዛሬም ያፈገፍጋሉ።

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ እኔ ነፍሴን ስለ እናንተ ሰጥቻለሁና ነፍሳችሁን እንድትሰጡኝ አፈልጋለሁ ይለናል። ምክንያቱም ነፍሳችንን ማዳን የምንችለው ሁለንተናችንን ለእርሱ ስንሰጠው ነው። ማንም ነፍሱን ሊያድን የሚወድ ሁሉ ያጠፋታል፤ ስለ እኔ ግን ነፍሱን የሚያጠፋ ሁሉ ያገኛታል ማቴ. 16፡25።

7.5. ለመስቀሉ የምንሰጠው መልስ፡-

የመስቀሉ ጥያቄ ወደ ፍጽምና የማደግና ያለ ማደግ በክርስትና ሕይወት የመኖርና ያለመኖር መሠረታዊ ጥያቄ ሆኖ ቀርቧል። ክርስትና በፈቃዳችን መስቀልን ለመሸከም ወይም ላለመሸከም እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ ለመኖር

ወይም ላለመኖር ለሚቀርብልን ጥያቄ በቀጥታ ለእግዚአብሔር የምንሰጠው መልስ ነው።

መዳናችን ውድ በሆነ መለኮት በተዋሐደው ሥጋና ክቡር በሆነ ደሙ በተከፈለ የክርስቶስ ቤዛነት የተገኘ መሆኑን ስናስብ ከተከፈለልን ዋጋ አንጻር መዳናችን እጅግ ታላቅ መዳን እንደ ሆነ እንረዳለን። እንዲሁም ክርስቲያን መባል ለጊዜው ቀላል መስሎ ቢታየንም፣ ቂይቶ ግን መዳናችን ብቻ ሳይሆን፣ ክርስቶስንም መከተልና ወደ ፍጽምና መጓዝ ዋጋ የሚያስከፍል መሆኑ የሚገባን፣ በቤቱ እንደ ቃሉ በመታዘዝ መኖር ስንጀምር ነው።

ጌታችን እርሱ ዋጋ ከፍሎ አድናኛል። በምድር ባለችን ቀሪ ዘመናችን ለአዳኝ ጌታ ዋጋ እንድንከፍል ይጠይቀናል። መዳናችንን እንፈልጋለን ዋጋ ለመክፈል ግን ፈቃደኛ አንሆንም። ይህ ወደ ኢየሱስ በሚመጡ ሰዎች ሁሉ ዘንድ ያለ መሠረታዊ ችግር ነው። ተአምሩን፣ መግባቱን ርዳታውን፣ ችርነቱን እንፈልጋለን፤ ስለ ስሙ መነቀፍንም ሆነ መክራ መቀበልን ግን አንፈልግም። ከጌታ ጋር ዐብረው የወጡ የገቡ ተአምሩን ያዩ፣ የኑሮ ጥያቄያቸው የተፈታላቸው ሰዎች፣ ጥያቄያቸው ከተመለሰላቸውና ከበሉ ከጠጡ በኋላ የሚቀርብላቸውን ራሳቸውን የመስጠት ጥያቄ እምቢ በማለት ይሸሻሉ (ዮሐ. 6+60-66)።

ጌታችን እናንተ ሸክማችሁ የከበደ ሁሉ ወደ እኔ ኑ እኔም አሳርፋችኋለሁ ካለን በኋላ ቀንበሬን ተሸከሙ ስለሚለን፣ ክርስትና አልጋ በአልጋ የምንሄድበት ሳይሆን፣ መስቀል ተሸከመን የምንጓዝበት ሕይወት መሆኑን ያስረዳናል፤ (ማቴ. 11+28-29)።

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ሕይወቱን ለእኛ ቢዛ አድርጎ ከሰጠን በኋላ ሕይወታችሁን፣ መላ ማንነታችሁን ሰጡኝ ብሎ ለመጠየቅ መብት ያለው ጌታችን ብቻ ነው። እርሱ እስከ ሞት ድረስ አስቀድሞ ወደናልና እንድንወደው ይጠይቀናል። እስከ ሞት ድረስ የታመንን እንድንሆን ይጠይቀናል (ራእ. 2+10)።

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ የሚለምኑትን ሁሉ የሚሰጥ ለምሳክ ቢሆንም፣ የሚለምኑትን ብቻ አይፈልግም። ከእርሱ

ሕይወትን የተቀበሉ ሁሉ በፈቃዳቸው ራሳቸውን እንዲሰጡትም ይፈልጋል። ልክተልህ የሚለውን አይከለክልም፤ ነገር ግን ዋጋ ትከፍላለህ ይለዋል። እሺ ያለ ወደ ፍጽምና ያድጋል፤ ያልፈቀደ ግን እግዚአብሔርን እያሳዘነ ይኖራል። አንባቢ ሆይ! ከየትኛው ወገን ነህ ደግሞስ የትኛው ይሻላል? ክብሩን ጥሎ እኛን ለማዳን ሲል የተዋረደልንንና የሞተልንን ጌታ ደስ ማሰኘት ወይስ ራሳችንን ደስ እያሰኘን እርሱን እያሳዘንን መኖር? ምርጫው የራሳችን ነው።

በክርስቶስ ቤት ስንኖር ከወጣንበት ባሕርያት መካከል አንዱ ኢየሱስ ክርስቶስ የነፍሳችን መድኃኒት፣ የነፍሳችን እረኛና የፍቅር አባት መሆኑን እናውቅና ደስ መሰኘት ነው። ክርስትና ማለት መዘመር፣ መጸለይ፣ ቃሉን መስማት፣ ቤተ ክርስቲያን መሄድ መጸም፣ መልካም ነገር ብቻ የሞላበት ይመስለናል። እውነት ነው እነዚህና ሌሎችም መልካም ነገሮች የሞሉበት ነውና ክርስትና መልካም ነው። የሚራራልን፣ የሚያዝንልንና የሚወደን ጌታ ስላለን ምንም ችግር ውስጥ ሳንገባ በክንዱ ተደግፈን በሰላም እንደምንኖር ብቻ እንጠብቃለን። ኢየሱስ ግን እኔ ዓለሙን በመክራዬ አድኛለሁ፤ እሁንም እናንተን የሕይወቴ መግለጫ ልትሆኑ መርጧልኝ፤ እሁንም መስቀልን ተሸክማችሁ ተከተሉኝ ይለናል።

7.6. ክርስቲያን ለምን መስቀል ይሸክማል?

ክርስቶስ መክራ ከተቀበለና ስለ እኛ ሲል ከሞተ ለምን የእኛ መክራ መቀበልና መስቀል መሸከም አስፈለገ? የሚል ጥያቄ መነሳቱ አይቀርም። ነገር ግን መክራ መስቀልን የምንሸክምባቸው ምክንያቶች፡-

7.6.1. ክርስቶስ በውስጡ(በውስጣችን) ስለሚኖር፡-

ክርስቲያንን ክርስቲያን የሚያሰኘው ክርስቶስ በውስጡ መኖሩ ነው። ክርስቶስ በውስጣችን በቅዱስ መንፈሱ ስለሚኖር ዓለምና ሰይጣን ይጠሉናል። ዓለም ክርስቶስን ስለማትወደው እኛን ክርስቲያኖችንም አለመውደዱ የግድ ነው (ዮሐ. 15፡18-20)። ክርስቶስ

በውስጣችን የማይኖር ከሆነ ዓለም አትጠላንም፤ ከሰይጣንም ጋር ተሰማምተን መኖር እንችላለን። ብዙዎቻችን ይህ ስሜዳገባን ከዓለምም ከእግዚአብሔርም ጋር ተሰማምተን መኖር እንፈልጋለን፤ ወንጌሉ ግን አትችሉም፤ «እንግዲህ የዓለም ወዳጅ ሊሆን የሚፈቅድ ሁሉ የእግዚአብሔር ጠላት ሆኖአል» (ያዕ. 4፡4) በማለት ነው የሚያሳስበው። ዓለም መከራ ታመጣባችኋለችና ተዘጋጃ ይለናል።

7.6.2. እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ ስለሚኖር፡-

በዚህ ዓለም ሰንኖር በትክክል እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ የምንኖር ከሆነ መከራ መቀበላችን የማይቀር ጉዳይ ነው። እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ እየኖርን የምንቀበለው መከራ በትክክል የእግዚአብሔር ልጆች እንደ ሆንን ያረጋግጥልናል፤ «በእውነትም በክርስቶስ ኢየሱስ እግዚአብሔርን እየመሰሉ ሊኖሩ የሚወዱ ሁሉ ይሰደዳሉ» (2ጢሞ. 3፡12) የሚለውም፤ ከመንፈስ የተወለደን ሰማያዊ ዜጎች እንደ ሆንን እንጂ የዚህ ዓለም ሰዎች እንዳልሆንን፤ በዚህ ምድር ሰንኖርም መከራ እንደምንቀበል የሚያረጋግጥልን ነው።

7.6.3. እምነቱ እንዲታወቅ፡-

ስለ ጌታ ብለን ክርስቲያኖች የምንቀበለው መከራና ሰደት፤ ስለ ሰው ሰንል የሚደርስብን ውርደትና ንቀት ለጌታችን ያለንን ፍቅርና ታማኝነታችን የምንገለጥበት ፤እምነታችን የሚፈተንበት፤ ምርቱ ከገለባው እንደሚለይ ሁሉ፤ እውነተኛው ክርስቲያን ከአስመሳዩ የሚለይበት ማበጠሪያ መሣሪያ ስለ ሆነ፤ መከራ ከዓለምና ከሰይጣን በእግዚአብሔር ፈቃድ ይመጣል።

7.6.4. የጸጋ መገኛ ስለ ሆነ፡-

መከራ ጸጋ እግዚአብሔርን የምንቀበልበት (2ቆሮ. 12፡9) መንገድ ነው፤ የክርስቶስንም የክብር መንፈስ የምንቀበልበት ነው (1ጴጥ. 4፡14)።

7.6.5. የሚከብርበት ስለ ሆነ፡-

በክርስቶስ ምጽአት ከክርስቶስ ጋር የምንከብርበት (ሮሜ 8፡17) በፊቱም ለሰው ክብርና ምስጋና የሚሆንበት ነው። ስለዚህ ክርስቲያኖች ክርቶስን እየመሰልን የምንኖር ከሆነ በምድር ላይ መከራ የማይቀርልን ከክርስቶስ ጋር ስለ ክርስቶስ ሲባል ልጆች በመሆናችን የተሰጠን ሰጦታ (ሮሜ 5፡4) (2ጢሞ. 3፡12) ስለ ሆነ፤ በመከራው ለመካፈል መዘጋጀት ብቻ ሳይሆን የክርስቶስ የመከራው ተካፋዮች በመሆናችን መስቀሉን ስንሸከም ልንደሰት ይገባል (ማቴ. 5፡11-12)።

7.7. የመስቀሉ መንገድ፡-

መስቀሉን መሸከምና መከራ መቀበላችን የማይቀርልን ስለ ክርስቶስ የተሰጠን የክርስትና ሕይወት ከሆነ የመስቀሉ መንገድ ምን ይመስላል? የሚለውን ማወቅ መስቀሉን ለመሸከም ያስችለናል።

7.7.1. ራሱን መካድ፡-

መስቀሉን ለመሸከም የተዘጋጀ ሰው ራሱን መካድ ይኖርበታል። ይህ ማለት ክርስቲያን የራሱ ፈቃድ ሳይሆን የክርስቶስን ፈቃድ ለማድረግ እግዚአብሔር የሚፈልገውን ብቻ ለማድረግ በመወሰን ልቡን ማዘጋጀት ይጠበቅበታል። (ማቴ. 7፡21፤ ማር. 8፡34፤ ማቴ. 12፡50)።

7.7.2. ስደት

ስደት እንደሚኖርበት ማወቅ ይገባዋል (2ጢሞ. 3፡12)። ጌታችንም ይህ እንደሚመጣ ለተከታዮቹ ተናግሮአል (ማቴ. 5፡11-12)። መከራ በዐዲስ ኪዳን ብቻ የሚገኝ ሳይሆን፤ የእግዚአብሔርን እውነት የሚናገሩ ነቢያትም ስለ ክርስቶስና ስለ ጽድቅ ተሰደዋል፤ በግፍም ተገድለዋል (ዕብ. 11፡35-38)።

7.7.3. መጐሳቂል፡-

በሥጋ መጐሳቂልም የመከራ አንዱ ክፍል ሊሆን ይችላል፤ ጌታችን በሥጋው መከራን እንደ ተቀበለ (ዕብ.

5+8)፤ ቅዱስ ጳውሎስ የሥጋ መጉሰሚያ የሚሆን የሰይጣን መውጊያ ተሰጠኝ እንዳለው (2ቆሮ. 12+7)። ኢዮብም በእምነቱ ምክንያት መከራ ሥጋን እንደ ተቀበለ፤ በእግዚአብሔርም እንደ ታመነ፤ እኛም በእግዚአብሔር እንመካ ዘንድ በዚህ ሁሉ፤ ሰው ምን ያደርግልኛል እግዚአብሔር አለልኝ እንድንል ያደርገናል (ዕብ. 13+6)።

7.7.4. ነቀፋ፡-

ነቀፋ ከማያምኑትም ሆነ እምነት አለን ከሚሉ ነገር ግን የክርስቶስ ካልሆኑት ሁሉ ይመጣል (ማቴ. 5+11፡12) ምክንያቱም የዓለም ጠላት የእግዚአብሔር ደግሞ ወዳጆች ልንሆን ተጠርተናልና ነው። መከራ ሁልጊዜ ወደ እግዚአብሔር በቀረብን ቀጥሮ ሊያጋጥም የሚችል እውነት ነው (ያዕ. 4+4)። በተነቀፍን ጊዜ ደስ ሊለን ይገባል ምክንያቱም የክብር መንፈስ በእኛ ላይ ስለሚያርፍ ነው (1ኦፕ. 4+14)።

7.7.5. ሁሉን መተው፡-

ሁሉን መተው ነው (ሉቃ. 14+33)። እርሱ ሁሉን ትቶ እኛን ፈልጎናልና እኛም ሁሉን ትተን እንድንከተለው ቢጠይቀን አይደንቅም። የራሳችን የሆነ ምንም ባይኖረንና ሁሉ የእርሱ ቢሆንም፤ የሰጠንን ከእርሱ የተቀበልነውን ፤ የእኛ ነው የምንለውን ትተን ለእርሱ ሰጥተን እንድንከተለው ይፈልጋል።

ለዚህ ጥሪ የምንሰጠው መልስ ወገኔ ሆይ ምንድን ነው? እርሱ ከወደደን ከታላቅ ፍቅሩ የተነሣ ነፍሱን አሳልፎ እስከ ሞት ድረስ ሰጥቶናልና ይህ ምስጢር ገብቶናል የምንል ክርስቲያኖች ፍቅራችንን ስለ ስሙ ስንል መስቀል በመሸከም የመከራው ተካፋዮች በመሆን ልንገልጥለት ይገባናል። በፍቅሩ የጠራን ጌታ ተመልሶ ይመጣል። በተቀበልነው መከራ ልክ በፊቱ ክብርንና ምስጋናን ይሰጠናል። «ለእኛም ይገለጥ ዘንድ ካለው ክብር ጋር ቢመዛዘን የአሁኑ ዘመን ሥቃይ ምንም እንዳይደለ አስባለሁ» (ሮሜ 8+18)። በምድር ስንኖር ከምንቀበለው መከራ ይልቅ በክርስቶስ የተዘጋጀልን ክብር ይበልጣል። ስለ ስሙ ለመመስከርና

መከራ ለመቀበል የምናፍር ከዞን ግን እርሱም በአባቱና በቅዱሳን መላእክቱ ፊት እንደሚያፍርብን ተናገሮናል (ማቴ. 10፡32-33፡ሉቃ. 9፡26)።

ብዙዎቹ ከእግዚአብሔር ክብር ይልቅ የራሳቸውን ክብር ስለ ፈለጉ እንደ እርሱ ፈቃድ ሳይሆን፤ እንደ ሰው ፈቃድ ስለ ገንዘብ ሲሉ ሕሊናቸውን በመሸጥ በምንፍቅና በመመላለስ የመስቀሉ ጠላቶች ሆነዋል፤ እኛ ግን ያዳነንን ጌታ የምናውቅ የቅድስት ቤተ ክርስቲያን ልጆች መስቀልን በሚገባ በመሸከም እንመላለስ (ማቴ. 16+24)።

የደቀ-መዝሙር ዐላማና ተግባሮች

1. የደቀ መዝሙር ዐላማ

«ሰለዚህ እኔ ያለ አላብ እንደሚሮጥ ሁሉ እንዲሁ አልሮጥም፡ ነፋስን እንደሚጎስም ሁሉ እንዲሁ አልጋደልም» (1ቆሮ. 9+26)

የክርስቲናን ሕይወት በሩጫ ልንመሰለው እንችላለን፡፡ ሐዋርያው ጳውሎስ መልካሙን ገድሎ ተጋድያለሁ ሩጫውን ጨርሻለሁ ሃይማኖትን ጠብቄአለሁ (2ጢሞ. 4+7) እንደሚል፡ የሩጫችን ፈጻሚና የእምነታችን ራስ የሆነውን ኢየሱስ ክርስቶስን መመልከት እንዳለብን ሐዋርያው ጳውሎስ እንዲህ ይለናል፡ «የእምነታችንንም ራስና ፈጻሚውን ኢየሱስን ተመልክተን በፊታችን ያለውን ሩጫ በትዕግሥት እንሩጥ» በማለት ሩጫው ተጋድሎ እንዳለበትና ሩጫው ግብ ያለው እንደ ሆነ ያሳየናል (ዕብ. 12+2)፡፡

ሯጮችን በተመለከተ ሦስት ዐይነት ሯጮች በሩጫ ውስጥ ይኖራሉ ወይም ይሳተፋሉ ብለን መናገር እንችላለን ፡፡

1ኛ. መድረሻ ግቡን የሚያውቅና የሚሄድበትንም መንገድ የሚረዳ፡-

ይህን ዐይነቱ ሰው በመንገዱ ራሱ ዐቅምና ጉልበት ከማጣቱ በቀር ለመሄድ ምንም ችግር የሌለበት፣ ካሰበበት ቦታ ለመድረስ የማይቸገር (መንገደኛ) ሯጭ ነው፡፡

2ኛ. ግቡን የሚያውቅና ወደ ፍጻሜ ለመድረስ ግን መሮጫ መንገዱን የማያውቅ፡-

እንዲህ ዐይነቱ ሰው የሚሄድበትን መንገዱን ስለማያውቅ ትንሽ ከተራመደ በኋላ በደረሰበት ቦታ ሁሉ እባካችሁ መንገዱ በየት በኩል ነው እያለ ያገኘውን ሰው ሁሉ የሚጠይቅ፣ ሁሉን ሰው የሚያማክር ነው፡፡ ምናልባትም የሚጠይቃቸው ሰዎች እርሱ በሚፈልገው አደርስበታለሁ ባለው ስፍራ ሳይሆን እነሱ በሚያሳዩት መንገድ የሚሄድና

ልሳክተት የሚጋለጥ ፍጻሜው የማያምር ሊሆን ስለሚችል፣ በጣም ጥንቃቄና እንክብካቤ የሚያስፈልገው ዐይነት ሰው ነው፡፡ ጅግሬው መልካም ቢሆንም፣ መንገዱን የሚያሳየው ሰው በማጣቱ ምክንያት ፍጻሜው የማያምር ሊሆን ስለሚችል፣ ዕድል ፈንታው በሚጠይቃቸውና በሚያሳዩት ሰዎች እጅ ያለ ነው፡፡

3ኛ. ግቡንም ሆነ የሚሄድበትን መንገድ የማያውቅ፣ ግን ግቡን ሳያውቅ ባገኘው መንገድ የሚሄድ ሯጭ፡-

ይህ ሰው ወዴት እንደሚሄድ ስለማያውቅ እንዴትም መሄድ እንዳለበት ስለማይረዳ፣ ያገኘ ሁሉ የሚመራው፣ ያገኘ ሁሉ የሚነዳው የራሱ ዐላማና ግብ የሌለው ሰው ነው፡፡ እንዲህ ዐይነቱ ሰው ወዴት እንደሚሄድና እንዴት መሄድ እንዳለበት ሳይጠይቅ ይችላል፣ ባገኘው መንገድ ስለሚሄድ ለጥፋት የተጋለጠና ለሰዎች መጠቀሚያ የሚሆን ስለ ሆነ፣ በሰው አመለካከት ስንመለከተው፣ እንዲህ ዐይነቱ ሰው ጤነኛ አእምሮ አለው ብሎ ለመናገር ያስቸግራል፡፡ የት እንደሚሄድና እንዴት እንደሚሄድ ያልተረዳ ተጓዥ ሰው ስለ ሆነ የባዘነ ወይም ተቅበዝባኝ ነው፡፡

ከላይ ለማየት በሞክርነው ምሳሌ ውስጥ የገለጥናቸውን የሚመስሉ ሦስት ዐይነት ሰዎች በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ይገኛሉ፡፡ ሁሉም በትክክለኛው ስፍራ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ የሚገኙ ሲሆኑ፣ በክርስቶስ ያመኑና የተጠመቁ፣ ስመ ክርስትና የተሸጣቸው የእግዚአብሔር ልጆች ናቸው፡፡ የቀጥራቸውን መጠን እንዲህ ነው ብሎ ለመናገር ባይቻልም፣ ግባቸውንና መንገዳቸውን የሚያውቁ ደቀ መዛሙርት የመኖራቸውን ያህል ቀጥራቸው ጥቂት የማይባል የትና እንዴት መሔድ እንዳለባቸው የማያውቁ ክርስቲያኖች መኖራቸው ይታመናል፡፡

ይህን ለመረዳት እንድንችል በመጀመሪያ ክርስቲያኖች በሙሉ መንገደኞች ወይም ሯጮች መሆናችንን ማወቅ ይኖርብናል፡፡ ስናምንና ስንጠመቅ ክርስቲያናዊውን ጉዞ (ሩጫ) ለመሮጥ ተመዝግቦን ሩጫውን ጀምረናል ማለት ይቻላል፤ መጀመር ብቻ ሳይሆን መጨረስም ይጠበቅብናል፡፡ ጳውሎስ ሁላችንም ሯጮች

መሆናችንን ዐውቀን የድል አክሊል የምንቀበልበትን ፋጫ መሮጥ እንዳለብን አስታውቆናል (1ቆሮ. 9+25)። የጉዞአችን ግብ ክርስቶስን መምሰልና ለሰማያዊ ርስት መብቃት፤ መንገዳችን ደግሞ እንደ እግዚአብሔር ቃል በቅድስና በመኖር ፍሬ ማፍራት ነው።

የወጣንያንና የፍጹማን ክርስቲያኖች ልዩነት የሚታወቀው እዚህ ላይ ነው። ፍጹማን የሚሄዱበትን የፋጫውን ግብና አራጅጡን በሚገባ ማወቃቸው ሲሆን፤ ማእከላውያን ግባቸውን የሚያውቁ ሆነው አራጅጣቸው በሚገባ ያልሆነ እንዴት እንደሚሮጡ የሚቸገሩ ስለ ሆነ የፍጹማኑ ርዳታ ሁልጊዜ ያስፈልጋቸዋል። ወጣንያን ደግሞ የሚሄዱበትን ግብም ሆነ መንገዱን በደንብ የማያውቁ ስለ ሆኑ የሚመራቸውን፤ የሚያሳያቸውን፤ የሚመክራቸውን፤ የሚያጽናናቸውንና ምሳሌ የሚሆናቸውን ከእነርሱ የተሻለ ሰው ይሻሉ፤ ስለዚህ ወደ ፍጽምና ለማደግ የቤተ ክርስቲያንን እርዳታ ይፈልጋሉ። ሁሉም ለመሮጥ የተመዘገቡ (ጽሑፎች) መንገደኛች መሆናቸውን ሳንዘነጋ ለወጣንያን ምሳሌ የሚሆኑ፤ እየሮጡ የሚያሳዩ፤ መንገዱን የሚመሩ ፍጹማንና በሳል የሆኑ ክርስቲያኖች ለቤተ ክርስቲያን ብርሃን የሆኑ ደቀ መዛሙርት እጅግ አስፈላጊዎች ናቸው።

ብዙ ሰዎች በቤተ ክርስቲያን እንደ እንግዳ ናቸው። በቤተ ክርስቲያን ሥርዐት ውስጥ ውልድና ያገኙ ሆነው ወደ ቤተ ክርስቲያን የሚመጡት ቀን ቂጥረው በሰንበት፤ በበዓላትና በንግሥ ቀን ብቻ ብቅ የሚሉ ወንድሞችና እጎቶቻችን ብዙ ናቸው። ሲመቻቸው ብቅ ብለው የሚያስቀድሱ፤ ሲመቻቸው የሚጸሙ የሚጸልዩ፤ ያለዚያም ልጆቻቸውን ክርስትና ለማስነሣት ወይም ሥርዐተ ቀብር ለማስፈጸም ሰው ሲሞትባቸው ብቻ ብቅ የሚሉ፤ የክርስትና ግባቸውና ፍጻሜአቸው ምን እንደ ሆነ የማያውቁ፤ ቤተ ክርስቲያንን ከመቀበሪያነት ውጭ የማያስታውሷት፤ ቤተ ክርስቲያንም የማታወቃቸው ምእመናን በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ይገኛሉ። እነዚህ ሰዎች የሚሄዱበትን የማያውቁና እንዴት መሄድ እንዳለባቸው ያልተረዱ፤ በሰም ክርስቲያን የተባሉ የባዘኑ በጎች ናቸው። እንደዚህ ዐይነቶቹን ትኩረት

ሰጥቶ መሰብሰብና መንገዳቸውን ማሳየት የቤተ ክርስቲያን ግዴታ ነው።

የት እንደሚሄድ ለማያውቅ ሰው ከምሥራቅ አይመቅመውም ምክንያቱም የሚደርስበትን ስፍራ የማያውቅና ግብ የሌለው መንገደኛ ስለ ሆነ ነው። እንዲሁ የክርስትና ግቡን ያላወቀ ሰውም እንደዚሁ አድርገህ ሂድ ተብሎ የክርስትናን አካሄድ ምንነት መንገር አያስፈልገውም፤ ይልቁንስ አስቀድሞ የሚሄድበትን እንዲያውቅ ግቡን ማሳወቅ ያስፈልጋል። ስለዚህ እንዲህ ዐይነቱ ሰው መጀመሪያ ማወቅና መማር ያለበት የተጠመቀበትን ምክንያትና የጸናበትን ዐላማ የመጀመሪያ ትምህርት ነው (ዕብ. 6+1) እንጂ እንዴት መሮጥ ወይም እንዴት መመላለስ እንዳለበት ሊሆን ስለማይገባ የሚሰጠው ትምህርት በጅምላ መሆን የለበትም። የት እንደሚሄድ የማያውቅና ፍጻሜውን ያልተረዳ ተጓዥ ሰው፤ የባዘነ ወይም ተቅበዝባኝ ስለ ሆነ፤ የሚሄድበትን አድራሻውን አያውቅም፤ ይሁን እንጂ መሄዱ በራሱ ለእርሱ ግብ ነው። ዝም ብሎ አለ ግብ መጓዝ ጤነኛነት ስላልሆነ፤ እንዲህ ዐይነቱን ሰው የተመለከተ ሰው ቸርነት ማድረግ ስላለበት፤ ወደ ጥፋት እንዳይሄድ ለመከላከል ይቻል ዘንድ፤ ሕክምና ወዳለበት ቦታ ለማድረስ የሚችለውን ማድረግ አይቀርም።

ምእመናን ወዴት እንደሚሄዱ የሚያሳያቸውን መሪ ይፈልጋሉ። ምናልባት የሚያሳይ ከሌለ ወይም መንገዱን የሚያሳየው ሰው ራሱ የሚሄድበትን የማያውቅ ወጣኒ ከሆነ፤ ወይም ደግሞ ዕውር ከሆነና መመልከት ከተሳነው፤ ፋጫውን እጅግ አስቸጋሪ ከማድረጉም በላይ፤ ሁሉም ተያይዘው ገደል የመግባት አደጋ ያጋጥማቸዋል። ስለዚህ ይህ ችግር እንዳይደርስ የፋጫውን መንገድና ፍጻሜውን እንዲያሳያቸው ለፋጫ የጠራቸውን ጌታ ማሳሰብ ያስፈልጋል።

የሃይማኖታችንን ጀማሪና ፈጻሚ ኢየሱስ ክርስቶስን ተመልከተን እንድንሮጥ እንደ ተነገረን ከእርሱ መማር ያስፈልገናል (ዕብ. 12+2)። ኢየሱስ ክርስቶስ ሕይወቱ፤ አገልግሎቱና ኑሮው በመጣበት ዐላማ ላይ የተመሠረተ ነበር። ወደዚህ ምድር የመጣበት ዐላማው ሥጋ ለብሶ ስለ

ሰው ንግድ ተገብቶ በመስቀል ላይ በመሞትና በመነሣት የሰውን ልጅ ማዳን ነው። እያንዳንዱን እንቅስቃሴውን የሚያደርገውና የእገልግሎቱን መንገድ የሚወስነው የመጣበትን ዐላማ በመፈጸም ላይ ያተኩረ ነበር። ተገልጥና ለደቀ መጣሙርትህና ለሕዝብህ ማንነትህን አሳይ ሲሉት፤ በሰዎችና በሁኔታዎች ሳይሆን የሚመራው በዐላማ ስለ ነበር ጊዜዬ ገና ነው (ዮሐ. 7:6) ይላቸው ነበር። እናንግሥህ ብለውም ሊይዙት ሲፈልጉ ጥሎአቸው ይሄድ ነበር፤ መሞት የለብህም ብለው ሲከላከሉት፤ እንደ ተጻፈ ልሞት ይገባኛል ብሎ ወደ ኢየሩሳሌም ማለት ወደ መስቀሉ ይገመግሥ ወደ ዐላማው ይፈጥን፤ ደግሞም የሚሄድበትን መንገድና ወደ የት እንደሚሄድ ያውቅ ነበር። ለፈሪሳውያን ግን ወዴት እንደሚሄድ አታውቁም እኔ ወደሚሄድበትም ልትመጡ አትችሉም መንገዱን አታውቁትምና ይላቸው ነበር (ዮሐ. 7:36)።

ድርጊቱን የሚመራው ዐላማው እንጂ ድርጊቱ በራሱ ዐላማው አልነበረም። መፈወስና ተአምራት ማድረግ ጌታችን ወደዚህ ምድር የመጣበት ዐላማ አይደለም። ይሁን እንጂ ዐላማውን ለማስፈጸሚያነት ይጠቀምበት ነበር። እንጂራን ማበርከትና ሰዎችን መመገብ የመጣበት ዐላማ አልነበረም፤ ሰዎች እርሱ የእግዚአብሔር ልጅ እንደ ሆነ እንዲያምኑበት ያደረገው እንጂ። ብዙዎቹ ይከተሉት የነበሩት የክርስቶስ ዐላማ ገብቶአቸው ሳይሆን፤ ለዐላማው መፈጸሚያ የሚሆኑትን ድንቅና ተአምራት ፈልገው ነበር። ስለዚህ ለሚጠፋ መብል አትኑሩ በማለት ለሰማያዊ ምግብ ለእግዚአብሔር እንዲኖሩ ያሳስባቸው ነበር፤ «ለሚጠፋ መብል አትሥሩ፤ ነገር ግን ለዘላለም ሕይወት ለሚኖር መብል የሰው ልጅ ለሚሰጣችሁ ሥሩ፤ እርሱን እግዚአብሔር አትሞታልና» (ዮሐ. 6:27) ።

እኛ ዛሬ የምናደርገው እንቅስቃሴ ሁሉ ማምራት ያለበት ወደ ግባችን እንጂ በራሱ በእንቅስቃሴአችን ላይ በማተኩር መወሰን የለብንም፤ ወደ ግባችን መሮጥ ይገባናል። ጌታችን ደቀ መዛሙርትን የጠራቸው፤ ከትንሣኤው በኋላ የሚሆኑትንና የሚያደርገውን ያውቅ ነበርና የመረጣቸው የእርሱን ዐላማ እንዲፈጽሙ ነው።

ጌታችን የሚሄድበትን ያውቃል (ዮሐ. 1:43)። ሥራው ሕይወቱን አይመራውም፤ ግቡ ነበር ሥራውን የሚመራው (ዮሐ. 4:34)። ሰውን ለማዳን እንደ ሚሞት ያውቃል (ሉቃ. 9:51)።

ዳውሎስ ግቡን ያውቃል 1ኛቆሮ. 9+24:26-27፤ ምሳ. 23+17-18

ደቀ መዛሙር አስተሳሰቡ የተለወጠ ነው (ሮሜ 12+2)

ወደ ግብ በሚደረግ ሩሜ 3 አስፈላጊ ነገሮች

1. ለሕይወታችን ያለንን የመጨረሻ ግብ መወሰን፤
2. ለዚህ ዐላማ መሳካት የምናደርገውን ሩሜ ለዐላማው መሆኑን መወሰን፤
3. እንቅስቃሴያችን ወደ ዐላማችን እየመራን ነው ወይ ብለን ዕለት ዕለት አካሄዳችንን መገምገም ናቸው።

የደቀ መዛሙር ዐላማ በሕይወቱ ኢየሱስ ክርስቶስን ማክበርና እርሱን እየመሰለ መኖር ነው።

2. የደቀ መዝሙር ተግባሮች፡-

«እኔ ያዘዝኋችሁን ሁሉ እያስተማራችኋቸው ደቀ መዝሙርት አድርጓቸው» (ግቴ. 28+18-19)

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በአብነ በወልድና በመንፈስ ቅዱስ ስም እያመቃችኋቸው እኔ ያዘዝኋችሁን ሁሉ እንዲጠብቁ እያስተማራችኋቸው ደቀ መዝሙርት አድርጓቸው ሲል ከዚህ ከእምላካችን ትእዛዝ ውስጥ የምንመለከታቸው ሦስት ዋና ዋና ተግባሮችን ነው፡፡ ይኸውም የማያምኑትን ሁሉ በማስተማር እንዲያምኑና እንዲጠመቁ በማድረግ እነርሱን የሚመስሉ ሌላ ተተኪ ደቀ መዝሙርት ማዘጋጀትን የሚመለከት ነው፡፡ ይህን ነጥብ በዝርዝር ስንመለከት ለደቀ መዝሙርት የተሰጡትን ትእዛዛት እንዲህ አድርገን ማየት እንችላለን፡፡

2.1. መላክ (መሄድ)፡-

ሂዱና እያስተማራችኋቸው ስለሚል፣ ያመነና የተጠመቀ፣ በሐዋርያት ትምህርት የታነጸና ከመምህሩ የተማረ ወደ ብስለት ደረጃ ደርሷልና ወንጌልን ላልሰሙ ሰዎች እምነቱን በቃልና በምግባሩ መስክሮ ለማምጣት ዐደራ ተቀብሎ መሄድ እንዳለበት የሚያመለክት ነው፡፡

ቤተ ክርስቲያን ያመኑትንና የምዕመናንንም ልጆች ለማጥመቅ ትኩረት እንደ ሰጠች ሁሉ፣ ያጠመቀችቸውን ሁሉ ተከታትላ በማስተማር ደቀ መዝሙርት እንዲሆኑ፣ ፍሬያማ ሕይወት እንዲኖራቸው፣ የወንጌል ተልእኮን ለመፈጸም ብቃት ያላቸው ተተኪና የታመኑ እንዲሆኑ ትኩረት ሰጥታ ማስተማርና ማገልገል አለባት (2ጢሞ. 2፡2)፡፡

2.2. መስበክ፡-

ስብከት ማለት ወንጌልን ላልሰሙ ሰዎች የክርስቶስን መድኃኒትነት በመንገር ከእምልኮተ ጣዖት ወደ እምልኮተ እግዚአብሔር ትኩረት ወደ ጽድቅና ቅድስና እንዲመጡ በእግዚአብሔር ቃል መክሮ መመለስ ነው፡፡ ሰዎች ከክርስቲያን ተመልሰው በንስሐ ወደ እግዚአብሔር እንዲመጡና በእብነ በወልድና በመንፈስ ቅዱስ ስም

እንዲጠመቁ ማድረግ የስብከት ዋና ግብ ነው፡፡ ይህ ደቀ መዝሙር በቢይ ተግባር ነው፡፡

ጌታችን ደቀ መዝሙርቱን ምስክሮቹ ትሆኑኝላችሁ አላቸው (ሐዋ. 1፡8)፡፡ ምስክርነት የአፍና የንግግር ብቻ አይደለም፤ ይልቁንም የሕይወት ምስክርነት ነው፡፡ ይህን አድርጉ፤ እንዲህ ሁኑ ብሎ መናገር ብቻ ሳይሆን፤ ሆኖ በማሳየት በተግባር የሚገለጥ፤ በኑሮ የሚታይ ምስክርነት ነው፡፡ ለምስክርነት የሚያስፈልገን ጉባኤ መጥራትና ዐውደ ምሕረት ብቻ አይደለም፤ ኑሮአችን፤ የየዕለቱ እንቅስቃሴያችንም የሚናገር ስለ ሆነ ደቀ መዝሙር በሕይወቱ የሚመስክር ሊሆን ይገባዋል፡፡

2.3. ማስተማር፡-

ትምህርት የሰውን ሁለንተና ያንጻል፡፡ የፈጠረውንም ምሳሌ እንዲመስል ዕውቀትን በማግኘት የሚያድገውን ዐዲሱን ሰው ለብላችሁታል (ቆላ. 3+10) እንደሚል፤ ክርስቶስን በማመን የተጠመቀና ሀብተ ውልድናን ያገኘ ሁሉ ለማደግ የሚችልበትን ልደት ስላገኘ፤ መማርና ክርስቶስን ወደ መጀመሪያ እንዲያድግ ማድረግ የደቀ መዝሙር አንዱ ተግባር ነው፡፡ ቤተ ሰቡን እንዲመስልና ለቁም ነገር እንዲበቃ ለተወለደ ሕፃን እንክብካቤ ማድረግ እንደሚገባ ሁሉ፤ በቤተ ክርስቲያንም ቃለ እግዚአብሔርን አስተምሮ እንክብካቤ በማድረግ ማሳደግ መቻል ተገቢ ነው፡፡ የወለደውን የሥጋ ልጁን የትም ጥሎ የሚሄድ ሰው እንደ ሌላ ሁሉ፤ ወደ ቤተ ክርስቲያን ቃሉን ሰምቶ የመጣን ወይም በቤተ ሰቡ አማካኝነት የተጠመቀን ሕፃን የትም የሚጥል የእግዚአብሔር አገልጋይ እንዴት ይኖራል?

በማስተማር ወቅት አስተማሪው በተማሪው ላይ ትልቅ ተጽዕኖ ሊያመጣ ይችላል፡፡ ምክንያቱም ተማሪው መምህሩን የሚመስለው በቃሉ ብቻ ሳይሆን አደራረጉንና አኗኗሩን ሁሉ የሚማራውና መምህሩን የሚመስልበት ጊዜ ይህ ወቅት ስለ ሆነ ነው፡፡ በማስተማር ሂደት ውስጥ የመምህሩን ሕይወት፤ ንግግሩንና ምግባሩን ስለሚመለከት ደቀ መዝሙርን ለመተካት የሚያስተምር ደቀ መዝሙር(አስተማሪ) ሕይወቱ የተለወጠና ለምሳሌነት የሚበቃ መሆን ይኖርበታል፡፡

መምህሩ ጠማማ ከሆነ ተማሪውም እንደ መምህሩ ጠማማ ይሆናል።

2.4. የራስን አምሳያ ማፍራት፡-

የጌታ ደቀ መዝሙር በሰዎች ሁሉ ፊት የሚታይ፤ እንደ ባላማ የሚውለበት፤ በሰው ዐይን የሚገባ፤ ሁሉም የሚመለከተው ሰው ነው። መልካም ከሠራ፤ መልካምነቱ ክፉ ከሠራ ክፉ በአደባባይ ጉልቶ ይታያል። ንግግሩና ምግባሩ እርሱን ብቻ የሚወክል ሳይሆን እግዚአብሔርን፤ የእግዚአብሔርን ቤተ ክርስቲያንና ምእመናንን ሁሉ የሚወክል በመሆኑ፤ የእግዚአብሔርን ስም ለማስነቀፍም ሆነ ለማስከበር ዐደራ ስላለበት፤ የሕይወቱንና የአኗኗሩን ጉዳይ ተጠንቅቆ የሚያደርግና የሚናገር መሆን ይኖርበታል።

በመንገድ ላይ ሰክረው ወይም ተጣልተው የሚጨቃጨቁ አገልጋዮች በሰንፍናቸው የሚሰደቡትና የሚነቀፉት ራሳቸው ብቻ ሳይሆኑ፤ እግዚአብሔርንና ቤተ ክርስቲያንን ጭምር ነው የሚያሰድቡት። የተበላሽ ሕይወት ያለው፤ ነገር ግን የቱንም ያህል ዕውቀት ቢኖረውና ቢፈላሰፍ፤ ሕይወቱ ከቃሉ ይልቅ ሙሽ ይናገራልና ትምህርቱ ሁሉ ከንቱና የማይጠቅም ነው።

ጌታችን በዘመኑ የነበሩት ፈሪሳውያን አድርጉ ብለው የሚያዝዙ ነገር ግን የማያደርጉ መሆናቸውን ተመልክቶ፤ ለሕዝቡ ስለ እነርሱ ሲናገር፤ የሚሉአቸውን አድርጉ እንጂ የሚያደርጉትን ግን አታድርጉ በማለት ተናግሯል። ደቀ መዛሙርቱን፤ ግን መልካሙን ሥራችሁን አይተው በሰማያት ያለውን አባታችሁን እንዲያከብሩ ብርሃናችሁ በሰው ሁሉ ፊት ይብራ በማለት ሥራቸው ጭምር እንዲታይ አዟቸዋል (ማቴ. 5:16)። የጌታ ደቀ መዝሙር እኔ የምናገረውን ብቻ ሳይሆን፤ የማደርገውን አድርጉ ብሎ በቃልና በሥራ የሚያስተምር አገልጋይ ነው። የማደርገውን አታድርጉ፤ የምናገረውን ግን አድርጉ እያለ ትእዛዝ የሚያስተላልፍ ራሱ ግን በጣቱ ሊነካው የማይፈልገውን አድርጉ እያለ በሌላው ላይ ሽክምን የሚጭን እርሱ ግብዝ ፈሪሳዊ እንጂ የጌታ ደቀ መዝሙር አይደለም። የእርሱን አምሳያ ማፍራቱ የማይቀር ጉዳይ ነው። ንግግሩና ምግባሩ መልካም ከሆነ፤ ንግግሩና

ምግባሩ መልካም የሆነ ደቀ መዝሙርን ያፈራል፤ ራሱ መልካም ካልሆነ እንደ ራሱ መልካም ያልሆነን ማፍራቱ ዘርቶ የማይደር ሕግ ነው። ስለዚህ ደቀ መዝሙር የራሱን አምሳያ የሚያፈራ ነው።

ግጥም

በዚህች አነስተኛ በሆነች መጽሐፍ ስለ ደቀ መዝሙር ምንነትና አስፈላጊነት፤ መምህራችንንና አዳኞችንን ሊያሰስ ክርስቶስን ወደ መምሰል እንዴት ማደግ እንደምንችል ያስተምረናል። በተጨማሪም የእግዚአብሔር ልጆች ተብለን እንድንጠራና እርሱንም እንድንመስል፤ በፊትም ያለ ነውርና ያለ ነቀፋ ሆነን እንድናገለግለው፤ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ እግዚአብሔር ለእኛ ያደረገልን የማዳን ሥራ በስፋት ተብራርቷል፤ ወደ ፍጹም ሙላቱ እንድንደርስ፤ መንፈስ ቅዱስ በምእመናን ልብ ውስጥ በማደር፤ የሚያከናውነውን ተግባር እንድንመለከትና የእግዚአብሔርንም ቸርነት ከሰው አእምሮ በላይ መሆኑን እንድናይ ያስችለናል።

እንባቢ ሆይ! እንግዲህ ለተረዳነው ለዚህ መንፈሳዊ እውነት ለምንሰጠው ምላሽ ምንድን ነው? እግዚአብሔር ፈቃዱን የሚያውቁትንና ቃሉን የሚሰሙትን ብቻ ሳይሆን የሚያደርጉትንም ይፈልጋል። ክርስቲያን ተብለን እንድንጠራ ብቻ ሳይሆን በአኗኗራችን እርሱን እየመሰልን በጽድቅ እንድንመላለስና ለመንግሥቱ እንድንበቃ ይሻል።

ይህን እውነት ከተረዳን፤ ለዚህ እውነት ራሳችንን ልናስገዛ ይገባል። ያዳነንን፤ እንደ እርሱ ፈቃድ እንድንኖር ደግሞ ፈቃዱን ያስታወቅንን ጌታ፤ እንደ እርሱ ደቀ መዛሙርት ሆነን ለመኖር የምንችልበትንም ጸጋ አብዝቶ ይሰጠን ዘንድ በጸሎት በፊቱ ቀርቦን እንለምነው።

ወስብሐት ለእግዚአብሔር!!

የቢ መጻሕፍት

1. ሊቀጉባኤ አባ አበራ በቀለ ፡ ትምህርተ ሃይማኖት እና ክርስቲያናዊ ሕይወት አዲስ አበባ፡1996 ዓ/ም.
2. መጽሐፈ ሰዋሰው ወመዝገበ ቃላት፤ አለቃ ኪዳነ ወልድ ክፍሌ፤ አርቲስቲክ ማተሚያ ቤት፤ አዲስ አበባ፡1984 ዓ/ም
3. ተክለ ጻድቅ መኩሪያ፤ የኢትዮጵያ ታሪክ ከአጼ ልብነ ድንግል እስከ ቀዳማዊ ኃይለ ሥላሴ፤ አዲስ አበባ፤
4. አማርኛ መጽሐፍ ቅዱስ ፡1953 ዓ.ም.
5. መጽሐፍ ቅዱስ መዝገበ ቃላት፤ የኢትዮጵያ መጽሐፍ ቅዱስ ማኅበር፡1972
6. አባ ጊዮርጊስ ዘጋስጫ ፤ መጽሐፈ ሰዐታት ፡
7. ወንጌል ቅዱስ ንባብና ትርጓሜ ፤ ትንሣኤ ዘጉባኤ ማተሚያ ቤት፤ አዲስ አበባ፡1997 ዓ/ም.
8. ሃይማኖተ አበው፤ ትንሣኤ ዘጉባኤ ማተሚያ ቤት፤ አዲስ አበባ፡1987 ዓ/ም.
9. የቅዱስ ጳውሎስ መጽሐፍ ንባቡና ትርጓሜው፤ ትንሣኤ ዘጉባኤ ማተሚያ ቤት፤ አዲስ አበባ፡1988 ዓ.ም.
10. ብፁዕ ወቅዱስ አቡነ ሺኖዳ፤ 3ኛ የግብጽ ኦርቶዶክስ ተዋሕዶ ቤተ ክርስቲያን ፓትርያርክ ፤ ደቀ መዝሙርነት ፡1994 ዓ.ም
11. ከ(ቀደስ) ዓለማየሁ ሞገስ፤ ለምን አልሰለምኩም፤ አዲስ አበባ 1990፤ ዓ.ም
12. ክርስቲያን ሻዩ፤ የኢትዮጵያ ኦርቶዶክስ ተዋሕዶ ቤተ ክርስቲያን ትውፊትና መንፈሳዊ ሕይወት ፡ አዲስ አበባ ፡1999 ዓ/ም

በዘመናችን ከሚነሱ ዋና ዋና ጉዳዮች የክርስቲያናዊ ደቀ መዝሙርነት ጉዳይ አንዱ ነው። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ሰዎችን የጠራው እንዲከተሉት እንጂ በስም ክርስቲያኖች እንዲባሉ አይደለም።

ይህ መጽሐፍ የክርስቶስ ደቀ መዝሙር ዋና ዓላማ ጌታውን መምሰል ከመሆኑ በመጀመር፤ የደቀ መዝሙርን ሕይወት አጀማመርና ባሕርይ፤ መጽሐፍ ቅዱሳዊ መሠረቱንና መንገዱን፤ አገልግሎቱንም ሳይቀር ግልጽ በሆነ አቀራረብ ያብራራል። አንባብያን ለክርስቲያናዊ ሕይወታቸው ብዙ ጥቅም እንደሚያገኙበት አልጠራጠርም።

ከጸሐፍት አንዱ

የጌታ ደቀ መዝሙር ማንነትና መለያ ባሕርያቱ በቅዱሳት መጻሕፍት የተገለጠውን አምላካዊ እውነት መሠረት በማድረግ የተብራሩበት መጽሐፍ እንደ መሆኑ፤ እጅግ ጠቃሚ መጽሐፍ ነው።

ስለዚህ መጽሐፉን የሚያነበው፤ የእውነተኛ ደቀ መዝሙር የቀን ተቀን ሕይወት ምን መምሰል እንደሚገባው ብዙ ዕውቀትን የሚቀስምበት ብቻ ሳይሆን፤ የሚያድግበትም ጭምር እንደሚሆን አስባለሁ።

ከመምህራን አንዱ